

KORE-EDA HIROKAZU

GIỮA BÌNH THƯỜNG TRỘM LẠP

Cỏ Đại dịch

NHÀ XUẤT BẢN
PHỤ NỮ

GIA ĐÌNH TRỘM CẤP

Nguyên tác Kore-eda Hirokazu

Cỏ Dại *dịch*

Sakura Books *Phát hành*

Nhà xuất bản Phụ nữ

ebook©vctvegroup

15-09-2019

Gia đình trộm cắp (Shoplifters) - những xó xỉnh nằm ở rìa xã hội không được ánh sáng chiếu đến.

Được chuyển thể từ bộ phim cùng tên của tác giả Kore-eda Hirokazu giành giải Cành cọ vàng tại LHP Cannes lần thứ 71, cuốn tiểu thuyết thuộc thể loại tâm lý xã hội đã làm xúc động hàng triệu trái tim trên toàn thế giới.

Vào một đêm mùa đông lạnh giá, Osamu và đứa con trai Shota vừa ăn cắp khỏi một tiệm tạp hóa gần nhà thì tình cờ gặp một bé gái bốn tuổi đang sắp chết cứng trên ban công. Hắn quyết định mang cô bé về nhà mình mà không suy nghĩ quá nhiều. Cuốn tiểu thuyết về một gia đình kì quái được tạo thành bởi những mảnh đời phiêu dạt nằm bên ngoài xã hội, không được ánh sáng chiếu tới.

Một người đàn ông ở tuổi trung niên chỉ biết dạy những đứa trẻ ăn cắp, sống vạ vật không đi làm. Một người phụ nữ bị ám ảnh bởi quá khứ bất hạnh yêu thương những đứa trẻ không thuộc về mình. Một cô gái bỏ nhà ra đi sống nương tựa vào một bà già chỉ sống bởi trợ cấp từ chồng cũ và tổng tiền gia đình của chồng. Và hai đứa trẻ "bị bắt cóc", không đi học, không được dạy dỗ tử tế, coi việc ăn cắp là tất nhiên. Họ không phải vợ chồng, cha mẹ con cái, nhưng họ lại là một gia đình, sống với nhau bởi những ràng buộc nằm ngoài mối ràng buộc ruột thịt.

Chương 1 : Bánh korokke^[1].

Lần đầu tiên Shouta gặp cô bé ấy là vào mùa hè năm ngoái.

Hôm thư màu bạc được gắn bên hông cửa ra vào của dãy nhà tập thể năm tầng đã cũ, phía bên dưới xếp ngổn ngang xe đạp dành cho trẻ em và những bìa các tông quên vứt. Cô bé ngối đó như đang phải chịu phạt, đưa mắt nhìn người qua đường.

Dãy nhà tập thể ấy nằm chính giữa nhà của họ và một siêu thị mang tên “Shinsengumi” mà Shouta vẫn đi cùng bố mỗi tuần một lần. Ngày xưa, trên bức tường trắng toát, những vết nứt đã xuất hiện, và để che đi những vết nứt đó, người ta đã quét lên một lớp sơn trắng mới. Lớp sơn trắng ấy như càng làm nổi bật hiện trạng của bức tường đang dần bị màu tro tàn bao phủ.

“Làm ăn gì mà chán thế. Đúng là nghiệp dư mà”.

Mỗi khi đi ngang qua bức tường của dãy nhà tập thể đó, người bố Osamu sẽ ngẩng lên nhìn, huých khuỷu tay vào. Shouta và nói như vậy. Nghe nói trước kia, chính gã cũng từng làm nghề quét sơn.

“Tại sao chú lại nghỉ việc?”, mỗi lần Shouta hỏi, Osamu lại cười và nói, “Vì bố sợ độ cao mà”.

Người bố gọi khu nhà tập thể ấy là “koudan”^[2]. Còn người mẹ Nobuyo lại gọi là “toei”^[3]. Shouta không thể phân biệt được đâu là cách gọi đúng và sự khác nhau giữa hai từ đó là gì. Lời Nobuyo thốt ra “Tiền nhà rẻ đến khó tin” vừa như ghen tị lại vừa như khinh miệt, có biết bao điếu ẩn chứa trong nụ cười lạnh của cô.

Việc tới siêu thị vào mỗi thứ tư hằng tuần không phải để mua sắm, mà đó là công việc quan trọng nhằm duy trì kinh tế gia đình Shibata. Thứ tư là ngày bán hạ giá của cửa hàng này nên rất đông khách. Mặc dù khắp nơi đều dán giấy ghi “Nhân 3 tích điểm”^[4], nhưng Shouta cũng chẳng hiểu rõ nó có lợi hơn bao nhiêu so với ngày thường. Hai người chen vào được bên trong cửa hàng tầm năm giờ chiều thứ tư hôm đó. Họ nhắm vào khoảng thời gian chuẩn bị bữa tối, lúc cửa hàng nhộn nhịp nhất.

Đó là ngày mà dự báo thời tiết đã gây xôn xao rằng, buổi sáng sẽ lạnh tới mức kỷ lục trong tháng hai và chiều tối sẽ bắt đầu có tuyết rơi. Đi từ nhà tới siêu thị chỉ mất có mười lăm phút mà đầu ngón tay Shouta đã lạnh tới mức mất cảm giác. “Lẽ ra nên mang theo găng tay”, cậu hối hận. Cứ thế này sẽ không thể làm việc được.

Shouta bước qua cửa ra vào của siêu thị thì dừng lại, vừa quan sát bên trong cửa hàng, vừa cử động năm ngón tay đang đút trong túi, cậu muốn đầu ngón tay nhanh lấy lại cảm giác.

Osamu vào chậm hơn Shouta vài bước, lặng lẽ đứng cạnh cậu. Ở đây không được liếc nhìn nhau. Điều này là quy tắc ngầm giữa hai người kể từ khi bắt đầu công việc này.

Cần lấy quả quýt là mặt hàng mẫu được đặt bên hông lối vào, Osamu khẽ lẩm bẩm “ừm” trong miệng, vẫn không nhìn Shouta mà đưa qua một nửa.

Miếng quýt vừa nhận được trong tay đã trở nên lạnh lẽo.

Như để bảo vệ bàn tay đang dần ấm lên, Shouta bỏ cả miếng quýt đó vào mồm. Vị chua lan rộng trong miệng. Quả nhiên vì chỉ là hàng mẫu nên không được ngọt lắm.

Hai người vô thức nhìn nhau rồi cùng đi sâu vào tận bên trong cửa hàng.

Osamu nhanh nhẹn bỏ chùm nho vào cái giỏ đựng đồ màu xanh già đang cầm trên tay. Chùm nho trông có vẻ cao cấp với màu xanh đậm chuối.

“Nho này có hạt nên ăn sẽ phiền phức lắm”, Osamu nói rồi chỉ ăn một quả nho hạt nhỏ màu đỏ tía. Shouta biết đó là loại nho rẻ tiền nhất, nhưng cậu không nói ra.

Tuy nhiên, hôm nay không cần chú ý đến giá cả. Osamu dễ dàng bỏ hai túi nho vào trong giỏ. Từ đây, nếu tiếp tục đi thẳng sẽ đến quầy bán thực phẩm tươi sống như cá, thịt lợn... ở cuối đường, còn nếu rẽ trái sẽ đến góc bán mì ly và các loại bánh kẹo. Ở vị trí đó, như mọi khi, hai người cùng nắm đấm rồi tách nhau ra. Shouta chần chệm rẽ trái rồi dừng lại trước một cái giá đựng bánh kẹo đã nhắm từ trước, đặt ba lô xuống dưới chân. Móc khóa hình máy bay treo trên ba lô khẽ nảy lên.

Hình ảnh của một nhân viên cửa hàng phản chiếu trong chiếc gương trước mặt Shouta. Đó là một thanh niên mới được nhận vào làm bán thời gian từ tháng trước. Người thanh niên này không thành vấn đề với Shouta. Khi cậu xác nhận xong vị trí của anh ta rồi quay sang trái thì cũng vừa lúc Osamu đi vòng quanh trong cửa hàng đã quay lại. Osamu dựng ba ngón tay lên, chỉ chỗ đứng của từng nhân viên trong cửa hàng. Shouta khẽ gật đầu, sau đó chống hai bàn tay vào nhau, xoay vòng hai ngón trở rồi nắm tay trái lại áp lên miệng.

Shouta thuận tay trái. Nghi thức này là do Osamu dạy cho, trước khi tiến hành “công việc”, cậu nhất định sẽ thực hiện nó.

Shouta vẫn không rời mắt khỏi người nhân viên trong chiếc gương kia, thận trọng vươn cánh tay trái đã tự mình cầu phúc lúc nãy, với lấy thanh sô cô la. Cậu nắm chặt thanh sô cô la mà không phát ra bất kỳ tiếng động nào, ánh mắt không hề nhìn xuống, nhanh tay kéo khóa ba lô quăng vào trong. Âm thanh nhỏ đó chìm ngấm giữa tiếng nhạc ồn ào trong cửa hàng. Nhân viên, và tất nhiên cả khách khứa đông đúc cũng không một ai chú ý đến.

Quả là một khởi đầu tốt đẹp. Shouta lại đeo ba lô lên lưng, di chuyển vị trí. Mục tiêu chính của công việc hôm nay là mì ly. Shouta dừng lại trước giá đựng mì ly kim chi heo cay mà cậu vốn rất thích, lần nữa hạ cái ba lô xuống dưới chân. Tuy nhiên, một nhân viên cửa hàng đứng trước giá hàng hóa đang chắn mất lối đi nhỏ hẹp, mãi mà không di chuyển. Đối phương là một người trung niên kỳ cựu trong nghề, khá khó đối phó.

“Nếu có thể một mình đánh bại ông ta thì con sẽ trưởng thành đấy”, vì những lời này của Osamu, Shouta đã lựa chọn đỉnh điểm trong “công việc”

ngày hôm nay chính là đối đầu với ông ta. Tuy nhiên, ông ta chỉ đơn giản là không để lộ sơ hở của mình cho Shouta thấy.

Hơn thế nữa, cậu không muốn lưu lại trong cửa hàng mà không cần theo giỏ. Quá gây chú ý. Khi Shouta bắt đầu suy nghĩ xem có nên mau chóng từ bỏ và đi đến giá khác không, thì Osamu đã cầm trong tay một giỏ đựng đầy hàng hóa, đứng giữa nhân viên cửa hàng và Shouta để chắn tầm nhìn. Osamu bắt đầu tìm kiếm sốt Tabasco ở đó.

Mặc dù hơi nuối tiếc khi phải cần đến sự trợ giúp, nhưng nhờ đó cậu cũng thấy an tâm hơn để hoàn thành công việc. Shouta nhanh tay ném vào ba lô mì udon cà ri mà Osamu thích và mì ly kim chi heo cay cậu thích rồi hướng tới phía lối ra. Osamu xác nhận Shouta đã ra ngoài an toàn liền bỏ lại giỏ mua đồ, một lần nữa cầm đầy tay những trái quýt mẫu mà gã cũng đã lấy lúc vừa tới đây rồi ra ngoài.

Thế là, chỉ còn nằm chỏng chơ ở đó mỗi giỏ đồ chứa đầy những nguyên liệu nấu ăn cao cấp quá xa xỉ với cuộc sống của hai người, như thịt bò Matsusaka để làm sukiyaki^[5] hay những gói sashimi^[6] lưng và bụng cá ngừ.

Hành vi phạm tội này bị cả xã hội gọi là “ăn cắp”, nhưng đó lại là “công việc” của bọn họ.

Khi “công việc” đã hoàn thành suôn sẻ, hai người đi qua khu phố buôn bán đã có từ ngày xưa ở trước ga tàu điện rồi trở về nhà. Họ mua bánh korokke tại một cửa hàng bán thịt có tên “Fujiya”.

“Cho cháu năm cái bánh korokke ạ”.

Shouta tới cửa hàng nhanh hơn Osamu, lên tiếng với một bác gái là nhân viên tiệm.

“Bốn trăm năm mươi yên nhé”.

Bác gái nói với một nụ cười thường trực, đoạn vươn tay đưa cái kẹp tới những chiếc bánh đang ẩn hiện trong góc của tấm kính đã mờ đi vì hơi nóng. Để xem bác gái đã lựa chọn những chiếc bánh nào, Shouta đưa khuôn mặt lại gần tấm kính. Cậu mặc một chiếc quần rộng có chút không vừa kích cỡ, không biết là mặc thừa lại của ai, đôi mắt đen lanh lợi, mở to sáng lấp lánh khi nhìn những chiếc bánh. Có lẽ không ai có thể tưởng tượng ra được “công việc” mà lúc này cậu thiếu niên ấy vừa làm.

Đang phẩn chấn khi đã hoàn thành một phi vụ, Osamu đặt lon rượu sake nóng mới mua ở máy bán hàng tự động lên tấm kính, lấy ví từ túi áo đang mặc ra. Gã mặc một chiếc quần lao động màu ghi với chiếc áo jumper đỏ đã cũ, đầu tóc bù xù, mới bốn mươi tuổi rưỡi mà trông đã như ông già.

“Bao nhiêu tiền?”.

“Bốn trăm năm mươi yên nhé”.

Bác gái nhắc lại một lần nữa. Osamu xếp bốn trăm năm mươi yên tiền lẻ đặt lên trên quầy.

“Búa đập kính... có hình dạng như thế này này. Với cái đó, chỉ cần một phát là kính sẽ nát vụn ngay”.

Osamu đã trúng “tình yêu sét đánh” với thứ dụng cụ tác nghiệp ấy, trong một cửa hàng gã ghé qua lúc nghỉ trưa của một ngày làm việc.

“Cái đó bao nhiêu tiền ạ?”.

Shouta tỏ ra hứng thú.

“Tầm hai nghìn yên đó”.

“Đắt quá”.

Vừa nghe giá xong, vẻ mặt Shouta đầy u ám. Liếc nhìn gương mặt đó, Osamu liếc cười.

“Nếu con mua nó”.

Osamu ngay từ đầu đã không có ý định mua.

“Xin lỗi, khiến anh chờ lâu”.

Đôi mắt vốn đã híp của bác gái càng híp lại hơn, bác đặt túi bánh lên quầy.

Shouta nhận lấy túi bánh, hai người bắt đầu sóng vai nhau thả bộ. Ba lô đã trở nên nặng trĩu với đầy ắp chiến lợi phẩm, nhưng mỗi bước chân của họ lại thật nhẹ nhàng.

“Bố đã nhìn thấy nó trong cửa hàng dụng cụ ở Mikagawashima... Chà, chỗ đó bảo vệ rất nghiêm ngặt đấy”.

Có vẻ Osamu đang sắp xếp kế hoạch trong đầu.

“Nếu hai người cùng đi thì không vấn đề gì đâu nhỉ”.

Shouta nói, sau đó liệ̀n cười với Osamu. Osamu quay sang nhìn Shouta, hai người lại cụng nắm tay nhau.

Vừa rời khỏi khu phố buôn bán, đường đã thừa thớt hậ̃n. Hiện còn chưa đến sáu giờ chiều, nhưng khu phố với số đèn đường ít ỏi này đã yên tĩnh như nửa đêm. Có lẽ những người tin vào dự báo thời tiết sáng nay đã sớm trở về nhà. Shouta nghĩ vậy. Mà cũng đúng thật, trời về chiều càng khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo hơn. Hơi thở của cả hai phả ra màu trắng đục.

Vết bẩn do dầu của bánh korokke dính vào túi giấy màu trà. Shouta vừa cố để không chạm vào vết bẩn, vừa ôm lấy túi bánh như thể đó là một thứ vô cùng quan trọng. Về nhà, đun nước sôi đổ vào mì ly, đặt korokke lên nắp đậy mì để làm bánh ấm lên, sau đó vừa chấm nước mì vừa ăn. Đó là cách ăn đúng đắn mà Shouta đã học được từ Osamu.

Tuy nhiên gần đây, Osamu không đủ nhẫn nại dù chỉ mười phút. Hôm nay cũng vậy, trước khi tới được dãy nhà tập thể kia, gã đã bắt đầu ăn phần bánh của mình.

“Nhưng mà... đúng là korokke của Fujiya có khác, nhỉ?”.

Osamu bình thản nói.

“Vâng, quả vậy”.

Shouta cũng đã thềm lắ m r ấ, cậu nuốt nước bọt.

“Con cũng nên ăn đi”.

Osamu vừa chỉ vào túi giấy vừa nói.

“Kiên nhẫn, kiên nhẫn”.

Shouta vẫn ôm túi bánh.

“Đúng là thứ mùi của nghèo khó mà”.

Osamu quở trách Shouta như để biện hộ cho tính không nhẫn nại của bản thân.

“A...”

Shouta đột nhiên dừng lại.

“Sao thế?”, Osamu đang đi trước Shouta một chút liền quay lại hỏi.

“Cháu quên mất d ầu gọi đ ầu r ấ”.

Cậu chợt nhớ ra lời nhờ vả của Aki, em gái Nobuyo, trước khi cậu ra khỏi nhà để “làm việc”.

“L ần sau vậy”.

Dưới thời tiết lạnh thấu tim như thế này, không thể nào nghĩ tới chuyện quay lại được. Hai người bắt đầu rảo bước nhanh hơn. Tiếng bước chân mạnh mẽ vang lên giữa đêm đông.

Đúng lúc ấy, ở hành lang bên ngoài tầng một của dãy nhà tập thể, có tiếng gì đó vang lên nghe như âm thanh của một cái bình thủy tinh bị đổ xuống nền bê tông lẫn lông lốc.

Từ kẽ hở bờ rào, họ trông thấy một bé gái đang ngó bên trong. Cô bé mặc một bộ đồ nỉ màu đỏ đã trở nên bẩn thỉu, chân không đi tất mà chỉ xỏ một đôi xăng đan của người lớn.

Không biết đã bao lần rồi. Cứ mỗi khi bắt gặp, họ đều thấy cô bé ấy đang nhìn chằm chằm cánh cửa bằng ánh mắt trống rỗng.

Osamu quay lại, nói với Shouta đang tỏ vẻ ngờ vực.

“Lại là cô bé đó”.

Osamu lại gần hàng rào và nhòm vào qua khe hở.

“Cháu sao thế?”.

Bé gái đã chú ý tới Osamu và nhìn về hướng gã nhưng không trả lời.

“Mẹ cháu đâu?”.

Bé gái lắc đầu.

“Không vào nhà được à?”.

Hình như đã có chuyện gì đó xảy ra và cô bé bị nhốt ở ngoài.

Shouta kéo áo của Osamu.

“Thôi... mình về nhà mau đi. Bánh lạnh hết rồi”.

“Nhưng mà...”.

Osamu kiên chế sự bất mãn của Shouta, lần nữa hướng về phía bé gái, đưa ra chiếc bánh rán ăn dở đang cầm trên tay.

“Cháu ăn không? Bánh korokke đó”.

Ngôi nhà Shouta đang sống là một căn hộ thấp lè tè, lọt thỏm giữa những tòa chung cư cao tầng vây quanh ba hướng. Trong ngõ, bên cạnh quán rượu có tên “Hobby” là một căn hộ hai tầng đã cũ. Vốn có hai ngôi nhà gỗ một tầng, nhưng chủ nhà chỉ xây lại căn ở giáp mặt ngõ. Ngôi nhà gỗ một tầng còn lại như núp trong góc sâu của căn hộ kia chính là nhà của Shouta. Dù bao nhiêu người của văn phòng bất động sản đã cất công đến, nhưng chủ nhân ngôi nhà là Hatsue đã sống ở đây năm mươi năm vẫn nhất quyết từ chối. Vào thời kỳ kinh tế bong bóng, những ngôi nhà xung quanh đã đổi hết thành các chung cư cao cấp, chỉ còn ngôi nhà một tầng này như bị tụt lại, không di dời, cũng không cải tạo, chẳng mấy chốc đã biến mất khỏi ý thức của mọi người.

“Không lẽ bà ta đã giết ông già rồi chôn dưới sàn?”

Khi nhắc tới chủ đề đó, lúc nào Osamu cũng nói đùa như vậy.

Osamu và Shouta dẫn theo bé gái về nhà cũng vừa lúc cả gia đình đang chuẩn bị bữa tối. Vợ của Osamu là Nobuyo đang đứng trong bếp để nấu mì udon. Người bà là Hatsue đang dọn rác vương vãi trên bàn sưởi. Nói là “dọn” nhưng cũng chỉ là di chuyển chúng sang cái đệm đã được đặt sẵn trong góc phòng từ sáng sớm. Aki, chị em cùng cha khác mẹ với Nobuyo, không giúp chuẩn bị bữa tối mà vừa ra khỏi bồn tắm, một mình chui vào bàn sưởi. Cô đang bận tâm về phần tóc mái bị cắt cụt lủn của mình. Nồi udon đặt ở trước mắt Aki.

Thứ mà cả nhà họ ăn là một nồi udon chỉ có mỗi sợi mì và nước dùng, không hề được cho thêm những nguyên liệu khác như hành lá, trứng hay đậu phụ rán. Đối với gia đình ấy, việc ăn uống không phải là một loại hưởng thụ mà chỉ cần đủ no và chống chọi được qua giá rét, thế là tốt lắm rồi. Khi tiếng húp mì udon xì xụp vang lên khắp căn phòng thì bé gái ngồi trước cái tivi đặt ở trong góc, lặng lẽ ăn chiếc bánh rán được Osamu cho ban này.

Có lẽ do việc rửa bát đĩa khá phiền hà nên Nobuyo ngồi vào cái bàn đặt trong bếp, dùng luôn đũa nấu ăn mì udon trực tiếp từ trong nồi. Cô vừa nhìn lưng bé gái vừa lên tiếng.

“Ít nhất cũng nhặt thứ gì có mùi thơm một chút chứ”.

“Tại mũi bố vốn không được tốt lắm ấy mà”.

Osamu vừa nói những lời như biện minh, vừa nhìn Shouta mong cầu sự đồng tình. Shouta đang lấy từ trong ba lô ra các chiến lợi phẩm của ngày

hôm nay, xếp lại vào cái giỏ vốn vẫn dùng để trữ những thứ trộm được. Ngay cả cái giỏ này cũng là đồ họ tùy tiện lấy trong siêu thị Shinsengumi.

“Shouta, dầu gọi đầu?”.

Aki vừa liếc qua giỏ vừa lên tiếng hỏi.

“Em quên rầi”.

Shouta thành thực trả lời. Aki chỉ trưng ra vẻ mặt như thể bất mãn rầi lập tức quay lại ăn udon. Bây giờ có lẽ cô còn bất mãn với tóc mái của mình hơn cả chuyện dầu gọi. Đối với Shouta, đó hẳn là một điều may mắn.

“Tên nhóc là gì?”

Nobuyo hỏi.

Bé gái lằm bằm gì đó trong miệng nhưng lại bị át đi bởi tiếng tàu điện đang chạy ngoài kia nên mọi người không nghe rõ.

Họ nghiêng người để nghe rõ hơn.

“Là Yuri...”

Shouta, người đang ở gần bé gái nhất, nhắc lại lời cô bé. Shouta là người có tai thính hơn hẳn những người khác trong gia đình. Cậu cầm lại cái ba lô đã trở nên trống trơn, nhét nó vào trong tủ tường ở phòng khách rầi xem giờ trên đồng hồ báo thức trước mặt. Cầm ba mươi giây nữa để mì ly chín.

“Yuri à...”.

Nobuyo nhắc lại.

Hatsue đang cắt móng chân phía trên tờ báo trải bên dưới.

Nobuyo tiếp tục hỏi tuổi, Yuri xòe năm ngón tay hướng về phía cô.

“Trẻ mẫu giáo à...?”.

Nobuyo lẩm bẩm một mình.

“Năm tuổi rồi à? Trông mạnh khỏe quá”.

Hatsue dừng việc cắt móng chân lại một chút, nói mà không nhìn về phía ai cả. Mái tóc dài đã trở nên bạc trắng được buộc lại thành một lọn ở sau đầu. Bà đã gần tám mươi tuổi mà đầu óc vẫn minh mẫn, cơ thể cũng còn khỏe mạnh, nhưng vì lúc nào bà cũng tháo răng giả ra nên mỗi khi cười lại để lộ cái lợi đen xỉn trông như một nụ phù thủy.

Đúng ra bà không nên cắt móng chân ngay bên cạnh khi cả nhà đang ăn tối, nhưng đối với Hatsue, cách cư xử ngang nhiên như thế không coi ai ra gì đó vốn là thái độ thường ngày của bà. Nói đúng hơn, đó là thứ tính xấu cố ý làm những việc khiến người ta ghét, sau đó mong đợi phản ứng từ xung quanh.

“Cho ăn xong thì đưa nó về đi”.

Nobuyo quay về phía Osamu nhắc nhở rồi lại vui mặt vào nồi, tiếp tục ăn mì udon.

“Hôm nay ngoài trời lạnh lắm... Để mai...”.

“Không được. Đây không phải là nhà tình thương”.

Nobuyo đoán rằng Osamu sẽ nói “Ngày mai không được à” nên liề
chặn trước.

Osamu cười giỡn trước lời của Nobuyo rồi dùng đũa chỉ vào Hatsue ở
trước mặt.

“Có mà. Ở đây có Tiger Mask^[7] đó thôi”.

“Đừng dùng đũa chỉ vào người khác”.

Không rõ có phải vì Osamu khiến tâm trạng Hatsue xấu đi không, bà
lập tức quay sang nhìn gã.

Hatsue cầm tờ báo đã chất đầy móng chân mới cắt bằng cả hai tay, vừa
đứng dậy đã cố tình nghiêng về phía Osamu.

Osamu la to “Bẩn quá” rồi có phần phô trương tránh sang hướng đối
diện.

Hatsue vẫn để mở tờ báo, mang ra cửa, hất mạnh móng chân xuống sàn
đất đang xếp ngổn ngang những chiếc giày, đoạn sột soạt vỗ vỗ tờ báo.

“Bà! Con đã nói là không được vút ở chỗ đó rồi mà!”

Nobuyo lên tiếng nhưng không kịp.

“Không nghe thấy”.

Hatsue chẳng hề thấy hối lỗi, cứ thế quay vào, bỏ tờ báo ở góc phòng rồi ngã xuống ngay bên cạnh Yuri.

“Phải trông đợi vào tiền trợ cấp hàng năm của tôi, anh đúng là vô tích sự”.

“Im đi bà già”, bị chỉ ra tiền kiếm được ít ỏi đến mức thâm, Osamu cố sức chống lại thái độ xấu xa đó bằng một giọng nhỏ tới mức ngay cả bản thân gã cũng không nghe thấy được.

Hatsue vẫn gọi Osamu là “anh”, gọi Nobuyo là “chị”, còn với Shouta, lúc thì bà gọi “anh”, lúc thì gọi “nhóc”, lúc lại là “bé”, nhưng chỉ riêng những khi gọi “bé” thì Shouta mới đáp lại “Cháu không phải bé”.

Shouta theo dõi cuộc trò chuyện của mấy người lớn từ trong tủ tường ở phòng khách - nơi được coi là phòng riêng của cậu.

Vốn dĩ đó là khoang trống để cất đệm, nhưng vào mùa đông, đệm dường như trở thành cái giường cố định được trải ra xung quanh bàn sưởi.

Ngôi nhà gỗ một tầng này được xây ngay trong thời kỳ hậu chiến, cũng đã trên bảy mươi năm, vậy nên bây giờ chỗ nào cũng xập xệ cả. Hơn thế nữa, vì bị vây bởi các tòa chung cư xung quanh nên ngay cả ban ngày, ánh mặt trời cũng không chiếu tới và gió cũng không thể lọt qua. Do vậy, mùa hè sẽ nóng như phòng tắm hơi còn mùa đông sẽ lạnh thấu tim khi đêm xuống.

Đi chân trần trên chiếu thậm chí còn lạnh hơn cả đi ngoài đường. Chẳng hạn như Aki, cô dễ bị cảm lạnh, lúc đi ngủ vẫn phải xỏ chôn cả hai

đôi tất.

Cái giá được làm trong tủ tường có lẽ không có giá trị gì trong mắt người lớn, nhưng những bảo vật của Shouta như viên bi bỏ trong chai ramune^[8], những đoạn dây thép bị vứt ngoài đường hay các mảnh gỗ, đều được sắp xếp cẩn thận ở đây.

Cả cái mũ bảo hiểm có gắn đèn pin nhỏ trên trán mà ngày xưa Osamu dùng hồi còn làm thợ sơn, cũng được treo trên tường để Shouta sử dụng khi đọc sách vào buổi tối.

Khi cả nhà ngồi quanh bàn ăn, mình Shouta vẫn có thói quen mang bát đĩa vào trong tủ tường để ăn.

Vì Osamu và Shouta đã rẽ ngang rồi dẫn bé gái kia về nhà, mà toàn bộ bánh korokke đã trở nên nguội ngắt. Vậy nên, khi rót nước sôi vào mì ly lúc này ăn cấp được, Shouta đã đặt bánh lên trên cái nắp để làm ấm thay cho bếp nướng.

Thốt lên một tiếng “Chà”, cậu mạnh mẽ mở nắp ra rồi chấm bánh vào súp mì. Dầu bánh lan rộng trên bề mặt súp. Cậu cắt đôi cái bánh bằng đầu đũa dùng một lần, san phần khoai tây đã lộ ra dưới lớp vỏ bánh vào trong súp rồi vừa giữ chặt ly mì vừa ăn. Đó chính là phần thưởng cậu tự dành cho bản thân mình sau khi hoàn thành tốt công việc.

“Mà trông cũng dễ thương đấy”.

Hatsue liếc qua khuôn mặt của Yuri, vén tóc mái đang lòa xòa trước trán cô bé.

Tóc Yuri màu nâu nhạt như đã nhuộm, màu sắc ấy như càng che khuất đi biểu cảm của cô bé.

“Cái này, là sao vậy?”.

Khi thấy những vết sẹo như bị bỏng trên hai cánh tay cô bé, Hatsue liền hỏi. Những vết sẹo trông vẫn còn mới.

“Cháu bị ngã...”.

Có lẽ mỗi lần được hỏi, Yuri đều trả lời như thế. Cô bé đáp lại với âm điệu còn rõ ràng hơn cả khi nói tên mình.

Hatsue thử lật áo sơ mi của Yuri lên. Ở trên bụng cũng có rất nhiều vết bầm xanh đỏ. Aki nhăn mặt. Shouta đang ăn bánh cũng liếc sang. Hatsue chạm vào những vết bầm ấy. Yuri tránh đi.

“Đau à?”.

Yuri lắc đầu. Tình cảnh này Hatsue đại khái cũng hiểu được.

Khi Hatsue thì thầm “Người toàn vết thương”, Osamu nhìn Nobuyo.

Làm gì đây?, Osamu dùng ánh mắt hỏi.

Sắc mặt Yuri trở nên rất xấu. Nói đúng hơn, khuôn mặt ấy không còn cảm xúc nữa. Giấu đi cảm xúc của chính mình, là trạng thái phòng vệ của cô bé đối với tình cảnh mà em rơi vào hay những hành vi ảnh hưởng đến

em, để từ đó tránh bị tổn thương hơn nữa. Chỉ liếc nhìn cô bé trong thoáng chốc, Nobuyo đã hiểu được đi đâu này.

Nobuyo ng ồi vào bàn bếp hiện giờ đã thành chỗ để đồ, từ trên cao nhìn xuống cảnh tượng cả nhà đang ăn mì udon ngoài phòng khách. Lúc nào cô cũng ăn một mình ở đó. Và hôm nay cũng không khác mọi khi. Chỉ là, nhìn bóng lưng nhỏ của cô bé ấy... mà không, dù cố gắng không nhìn, cô vẫn nhận ra một đi ầu trong sâu thẳm trái tim mà bao lâu nay vẫn cố lơ đi.

Nobuyo tránh ánh mắt của Osamu, mang theo cái n ối tới chỗ bồn rửa.

“Trả nó về trước khi người ta gọi 110 đấy”.

Cô nói vậy trong khi vớt cái lon bia rỗng do vừa uống cạn vào thùng rác.

Rốt cuộc, Yuri được hai người Nobuyo và Osamu đưa về

Nếu Nobuyo không đề nghị như thế, có lẽ Osamu đã kiếm cớ này cớ kia để cô bé xa lạ ấy lưu lại một đêm ở nhà họ r ồi. Nhưng Nobuyo đã lạnh lùng phản đối, cho rằng đi ầu đó sẽ gây nguy hiểm cho cả gia đình.

“Để nó ở lại một đêm cũng được mà. Bây giờ mà dẫn về, không biết nó có vào được nhà hay không nữa”.

Osamu nói vậy nhưng Nobuyo hiểu rằng đây không hẳn là sự tốt bụng. Mà dù có miễn cưỡng gọi là “tốt bụng” đi chăng nữa, cũng chẳng có chút gì liên quan tới tinh thần trách nhiệm cả.

Đó là cá tính xưa nay chưa hề thay đổi của người đàn ông ấy. Nghĩ gì làm nấy. Chuỗi lặp đi lặp lại này chính là cuộc đời gã. Trong gã không hề tồn tại những thứ như, hôm nay là sự rút kinh nghiệm từ hôm qua hay hôm nay sẽ thấy trước triển vọng của ngày mai. Hôm nay chỉ cần vui vẻ là tốt rồi. Có thể nói, đó là tính cách của một đứa trẻ. Nhưng nếu là một đứa trẻ thực sự thì như vậy cũng chẳng sao, còn gã đã gần năm mươi, mỗi ngày trôi qua đều là sự lặp lại của cái “hôm nay” ấy, vẫn phải canh cánh mối lo về kế sinh nhai, suốt mười năm trời vẫn lăn xuống con dốc giống như một khuôn mẫu đó. Và, trong suốt mười năm ấy, Nobuyo vẫn tiếp tục lăn xuống dốc cùng gã.

Dù vậy, Nobuyo vẫn dựa vào chính bản thân mình mà ở bên gã, nếu không có cô, chắc hẳn người đàn ông ấy không thể nào vượt qua được. Đó là niềm tự hào của cô, còn nếu gọi là tình yêu, thì có lẽ đó là một loại biến thể của tình yêu. Tuy nhiên, cũng có một sự thật là, tình yêu đó đang đẩy cô ra xa khỏi niềm hạnh phúc thông thường. Còn nếu cần tìm một lý do cho việc Nobuyo vẫn ở bên Osamu, thì có lẽ là bởi, so với những người đàn ông mà cô đã gặp cho tới nay, Osamu vẫn tốt hơn.

“Gã đàn ông đó có gì tốt chứ?”.

Cô nhớ Hatsue từng hỏi như vậy khi đang ngồi cùng cô dưới hiên nhà, cô đã không nghĩ ngợi gì mà nói “Vì không bị đánh”. Hai người nhìn nhau, mỉm cười.

“Đàn ông không có thói đánh đập đã tốt hơn kẻ khác rất nhiều rồi”.

Hatsue nói, quay sang nhìn Nobuyo, ánh mắt lộ vẻ thương xót. Bà có thể hình dung rõ ràng rằng, cuộc đời cô đã không may mắn có được người đàn ông như thế.

Mỗi khi say, Hatsue thường hay nhìn xa xăm và nói “Tôi muốn được một người đàn ông tốt hơn chút nữa bao bọc”.

“Ừa...? Đến tuổi này rồi mà bà vẫn còn nghĩ thế được nữa hả?”.

Nobuyo giấu cợt nói. Thế nhưng khi Hatsue quay sang nói với Aki rằng biết đâu hai mươi năm nữa cô cũng như vậy, bản thân Nobuyo lại là người hiểu rõ nhất.

“Đã mất công đi tắm rồi, vậy mà thiệt tình...”.

Quay về phía Osamu đang vừa cõng Yuri vừa đi cạnh mình trên con đường đêm, Nobuyo cất tiếng phàn nàn.

Mỗi khi phân vân giữa các lựa chọn, Osamu lại cầu cứu Nobuyo đang đi phía trước với ánh mắt bối rối.

Lần này, gã vẫn tiếp tục hỏi bằng ánh mắt “Giờ phải làm thế nào?”. Nobuyo nghĩ, khi bản thân gã tự ý đưa đứa trẻ này về, sao không hỏi “Phải làm thế nào” đi. Thế nhưng, khi ở bên và dõi theo gã suốt, cô đã hiểu rằng dù nói gì đi nữa, người đàn ông này vẫn không trưởng thành, và cô cũng chẳng còn kỳ vọng gì nữa rồi.

Đang đi bộ trên con đường đêm tối đen như mực thì một nhân viên văn phòng mặc áo khoác đen, đang vừa đi vừa gọi điện thoại di động tiến tới phía họ. Hai người bất giác ngừng nói chuyện.

Phải chẳng anh ta đang nói chuyện với người yêu? Bởi sâu bên trong tiếng cười phóng đảng ấy, họ có thể cảm nhận được sức sống.

“Có lẽ anh ta nghĩ nó là con của chúng ta đấy”.

Vừa ngoảnh lại nhìn bóng lưng của người đàn ông, Osamu vừa nhìn Nobuyo với biểu cảm hào hứng như thể một đứa trẻ vừa tìm thấy một trò đùa thú vị.

Giá trị quan giữa thiện và ác của Nobuyo cũng có sự sai khác với thế gian, nhưng Osamu lại đi xa quá mức, gã bị người khác rủ rê để rồi làm những việc như ăn cắp, lừa đảo mà không hề do dự. Những lúc làm việc xấu, trông gã đầy sức sống cứ như đó là quãng thời gian vui vẻ nhất của gã.

“Nếu không nghĩ thế thì gay đấy”.

“Có lẽ là vậy, nhưng mà...”.

“Cái gì? Anh muốn? Có con ấy?”.

Nobuyo hỏi, Osamu tránh ánh mắt cô, nhìn xuống con đường bê tông.

“À không..., có bà... với Aki, Shouta... là đủ rồi”.

Lời nói đó nghe như thể một gia đình với năm thành viên đã là cuộc đời quá hạnh phúc, quá đủ đầy cho một người đàn ông như gã rồi.

Hướng nào nhỉ? Nobuyo muốn xác nhận nhưng rồi lại thôi.

Bởi vì cô biết đằng nào thì gã cũng chỉ hỏi lại “Mình nghĩ là hướng nào?” thôi.

“Đi thẳng?”.

Vừa chỉ vào các ngã rẽ, Nobuyo vừa hỏi. “Bên phải... là bên phải”.

Có vẻ vừa nghĩ ra, Osamu nói r ầm r ầm vào một góc đường, đi lên trước Nobuyo như để dẫn đường cho cô.

Dãy nhà tập thể được ánh đèn đường mờ ảo chiếu sáng, hiện lên trước mắt họ.

“Nó vẫn ngủ à?”.

Vừa cảm nhận sức nặng của Yuri trên lưng, Osamu vừa hỏi Nobuyo.

Ngay khi ra khỏi nhà, Yuri đã ngủ thiếp đi trên lưng Osamu. “Nó cũng thoải mái quá mà. Ăn tận ba cái bánh korokke”. Nobuyo hớp một ngụm rượu loại rẻ tiền đang cầm trên tay.

Shouta sống chết giữ lại phần bánh của mình, nhưng phần còn lại, Yuri đã ăn toàn bộ. Tất cả mọi người không ai phản nản gì về việc đó.

“Bấm chuông à?”.

Nobuyo hỏi.

“Không... nhẹ nhàng đặt trước cổng thôi...”.

“Làm vậy nó có thể chết đấy”.

“Vậy thì, nhẹ nhàng đặt trước cổng, bấm chuông rồi chạy đi”.

“Như ông già Noel ấy hả!?”.

Trước mặt Osamu chẳng có kế hoạch tử tế gì cả, Nobuyo chỉ đành cười bất lực.

“Sau khi đưa trả Yuri về xong, nhất định phải vào bồn tắm lại”, vừa lắng nghe tiếng bước chân hai người vang vọng giữa trời đông, Nobuyo vừa nghĩ.

Đúng lúc đó, ở phía trước hướng đi của hai người, có tiếng thủy tinh vỡ vang lên ngân ngủi.

“Tại anh không trông coi nó cẩn thận chứ gì?”.

“Nó chơi ở đằng kia cho tới vừa nãy mà”.

“Không phải anh đã kéo nó vào nhà à?”.

Hai người dừng lại theo phản xạ.

Tiếng chửi thề có cả giọng nam lẫn giọng nữ vang lên từ sau cánh cửa nơi Yuri ngồi ban nãy.

“Tôi qua xem một chút”.

Osamu chuyển Yuri trên lưng mình sang cho Nobuyo, vừa cố gắng để không phát ra tiếng bước chân, vừa tới gần ngôi nhà.

“Đứa nhỏ đó, còn không biết là con của ai đâu!”.

Tiếng đàn ông đánh phụ nữ vang lên.

“Dừng lại đi, đau quá!”.

Nobuyo chợt ôm chặt lấy Yuri. Thân thể mảnh khảnh đó, cách lớp quần áo cũng có thể cảm thấy được. Dầu vậy, sức nặng mà Nobuyo đang cảm nhận nặng hơn so với trọng lượng thực tế của Yuri rất nhiều.

“Cũng chẳng phải tôi muốn để nó đâu!”.

Nghe câu nói ấy của người phụ nữ, Nobuyo bất động, hai chân như mọc rễ tại chỗ. Cô đã nghe những từ ngữ như thế không biết bao nhiêu lần. Mẹ của Nobuyo mỗi lần uống rượu đều sẽ cục cằn nói vậy với đứa con nhỏ mang tên Nobuyo này.

“Giờ trả nó về được rồi đấy”.

Osamu không hề cảm thấy nguyên nhân cãi nhau của hai vợ chồng nhà đó là do gã đã hấp tấp “bắt cóc” đứa nhỏ. Về phía mình, gã đã quay lại đúng lúc. Osamu toan đón lấy đứa trẻ từ trên tay của Nobuyo, nhưng cô lại ngã bệt xuống như thể cự tuyệt.

Vừa nghe tiếng khóc của người phụ nữ vang lên phía xa, Nobuyo vừa hét lên trong lòng.

“Trả lại đứa trẻ này cho thứ như các người sao?”.

Cô dồn sức vào cánh tay đang ôm ly Yuri, không để Osamu cướp đi, nhưng hẳn nhiên đó không phải tình yêu dành cho đứa trẻ trước mắt này, mà là sức mạnh sinh ra bởi lòng căm hờn trong quá khứ đã sục sôi.

Chương 2 : Mì căn^[9].

“**L**ạnh quá! Cái gì vậy trời?”.

Tiếng ồn quá lớn do Osamu gây ra khiến Shouta tỉnh giấc sớm hơn mọi ngày.

Chỉ mở hé cửa kéo của chiếc tủ tường, cậu thấy Yuri, người đáng ra đã được Osamu và Nobuyo dẫn trả về tối hôm qua, giờ lại đang đứng đó, trông có chút ngơ ngẩn. Đêm qua sau khi đưa Yuri về lại nhà mình, Nobuyo để Yuri mặc nguyên bộ quần áo cũ nằm ngủ giữa cô và Osamu. Yuri đã tè dầm.

Nobuyo thô lỗ chuyển chiếc đệm đã gập lại vào trong góc phòng.

“Xin lỗi chưa?”.

Khi ánh mắt Yuri giao với Nobuyo, không biết có phải nghĩ rằng mình sẽ bị đánh hay không mà cô bé đứng đó, gồng mình lên nhắm chặt mắt lại.

“Cháu xin lỗi... xin lỗi... xin lỗi”.

“Thế thôi được rồi. Ồn quá”.

Vừa nhìn đôi vai gầy nhỏ bé ấy, sâu trong lòng ngực Nobuyo, cánh cửa của một căn phòng vốn đã bị niêm phong lại chợt vang lên những âm thanh lạch cạch. Cho dù hiểu rằng có trách mắng cũng chẳng ích gì, nhưng dẫu sao ngữ khí của cô vẫn trở nên dữ dội. Đó là sự giận dữ với chính mình khi lúc đó đã bị cảm xúc chi phối, để rồi lại dẫn Yuri về nhà. Việc để bản thân đến giờ vẫn còn dao động như thế, ngược lại, càng khiến cô thêm dao động.

“Đáng ra tối qua đem trả nó về có phải tốt hơn không..”

Osamu lại nói một lời vô trách nhiệm.

“Chắc thế..”.

Nobuyo lấy ra từ trong tủ tường chiếc áo nỉ và chiếc quần dài cũ mà ngày trước Shouta từng mặc.

“Cái đó của cháu mà”.

Shouta nói với vẻ bất mãn trong khi vẫn đang ngả lưng trên đệm.

“Cái này cháu có mặc nữa đâu”.

Nobuyo phản bác lại. Cô thô lỗ bắt lấy cánh tay của Yuri, dứt khoát kéo về phía mình, giúp cô bé cởi bộ quần áo đã ướt ra rồi ném vào góc phòng,

“Không biết cái thất lưng của tôi ở đâu rồi...”.

Osamu vẫn đang xỏ dở cái quần đang phục lao động, cứ thế đi đi lại lại trong phòng khách từ nãy đến giờ.

Hiếm khi nào như hôm nay, Osamu bắt đầu làm công nhân thời vụ được thuê theo ngày ở một công trường xây dựng. Tuy nhiên, Nobuyo biết rằng ngay từ khi thức dậy, Osamu đã xoay xở tìm lý do để khỏi phải đi nên mặc cho gã nói gì, cô vẫn phớt lờ gã.

“Hay là nghỉ thôi nhỉ... Nay lạnh thế này...”.

Đây rồi đây rồi! Quả nhiên là vậy mà!

“Mình gửi mail hay gì đó, nói tôi bị cảm rồi đi...”.

Đã vậy còn cố nhờ mình liên lạc hộ nữa chứ, rõ là tên vô tích sự mà. Nobuyo ném cái thắt lưng đen rơi dưới chân cho Osamu mà không ngoảnh đầu lại. Cái áo nỉ của Shouta quá to so với Yuri nhưng Nobuyo nghĩ vẫn còn tốt hơn là không mặc gì.

“Bà ơi, nhà con đi kìa”.

Nobuyo nói, sau khi liếc nhìn qua khoeo mắt và xác nhận rằng Osamu cuối cùng cũng đã kết thúc vấn đề với cái thắt lưng.

“Ừ ừ...”.

Đang đứng trong bếp đun nước, Hatsue đáp lại rồi bắt đầu cho trà vào một cái “bình ma thuật”^[10]. Shouta chẳng hiểu cái bình này “ma thuật” ở chỗ nào, nhưng Hatsue vẫn cứ gọi như vậy.

Đây Osamu còn đang miễn cưỡng tới cửa, Nobuyo ra ngoài tiễn gã.

“Vứt cái đó đi. Cái đó, cái đó ấy”.

Trong túi rác để ngoài cửa, hầu hết đều là những lon rỗng của đồ uống có cồn.

“Này anh... đây...”.

Osamu nhận lấy “bình ma thuật” màu bạc từ Hatsue, vừa định xỏ đôi giày thể thao vào thì gã liền hét lên “Đau quá!” rồi nhòm vào trong giày.

Lần này không biết gã sẽ nói gì nữa đây?

Hết thất lưng tới thời tiết. Hết thời tiết lại tới giày chẳng?

Nobuyo không chịu được những ngón chân đã tê liệt đi vì cái lạnh của sàn gỗ nên đã mau chóng quay lại phòng khách, nhưng vừa lơ đãng một chút là người đàn ông này đã tháo giày ra quay trở lại phòng luôn rồi.

“Do cái móng chân đấy”.

Osamu trưng ra biểu cảm vô cùng ghét bỏ, gã dùng đầu ngón cái và ngón trỏ, nhón ra cái móng chân của Hatsue đã lọt vào đế giày, giờ ra cho hai người xem.

Mặc dù vẻ mặt của Osamu muốn thể hiện rằng “Đúng là thứ xui xẻo”, nhưng lại bị Hatsue hiểu thành “A, là cái móng chân”.

Phải chăng cuối cùng cũng đã bỏ cuộc, Osamu vứt cái móng chân ra cửa, rồi nghe lời Nobuyo, xách theo túi rác và ra khỏi nhà. Bầu trời vào khoảng sáu giờ sáng của một ngày tháng hai vẫn bị bao phủ bởi sắc chàm thăm thẳm, đến độ khó mà coi đây là buổi sáng.

Không khí lạnh tới mức người ta còn phải tự hỏi rằng, liệu có phải hơi thở vốn dĩ vẫn đóng băng như vậy hay không.

Osamu mở cánh cửa kéo ṛĩ đi bộ trên lối đi nhỏ hẹp có lắp hàng tôn xanh ở một bên đường, đi khoảng mười mét là ra đến con ngõ vẫn chưa có người qua lại.

Khi gã đến gần, một con chó liền sủa lên. Hẳn là con chó đó chỉ sủa mỗi Osamu. Mặc dù gã chưa từng thấy nó và nó cũng không hề biết gã, nhưng chẳng hiểu vì lý do gì mà nó chỉ sủa mình gã.

Osamu tắc lưỡi “chậc” một tiếng.

Tấm lưới màu xanh được đặt dưới cột điện là chỗ có thể bỏ rác, tuy nhiên, khi gã nhìn lên tấm biển ở đó thì thấy ghi hôm nay là ngày vứt loại rác đốt được. Cần trên tay túi rác chứa đầy những chiếc lon rỗng, Osamu do dự trong một thoáng, nhưng ṛĩ, gã khẽ lẩm bẩm thành tiếng “Kệ đi”, đoạn dứt khoát ném túi rác lên trên tấm lưới xanh và tiếp tục đi bộ tới nhà ga. Tàu điện sáng sớm vừa chạy qua để lại âm thanh như gần hơn so với mọi khi.

Phía trước khu vực hút thuốc bên rìa của bãi đón taxi trước nhà ga là nơi hẹn đã được chỉ định. Tầm hơn sáu rưỡi như đã hẹn, chiếc xe van dành cho mười người tới, đón những người đàn ông khác màu da đã tập trung ở đó ṛĩ chạy đi.

Osamu lên xe cuối cùng và phải ngồi cạnh tổ trưởng Jinbo. Người đàn ông trông như chỉ tầnn đôi mươi này có mái tóc hớt ngắn và để ria mép, lúc nào cũng nhúu mày, không hề nhìn về phía Osamu đang cười. Ngay cả bây giờ, anh ta cũng vừa thỉnh thoảng tắc lưỡi, vừa gọi điện thoại báo cáo với công ty về những cấp dưới đã không đến vào giờ hẹn.

“Vâng vâng... À không, anh ta gửi mail tới, tiêu đề là ‘Xin nghỉ việc’. Mà dù sao đó cũng là kẻ vô dụng thôi. Nếu lần sau bắt gặp, tôi sẽ cho gã đó một trận”.

Osamu, người đã định xin nghỉ bằng mail, liền đơ ra như chiếc mặt nạ kịch Noh, đồng thời hớp một ngụm trà vừa đổ vào nắp chai.

Đoàn người đến công trường xây dựng. Sau khi chào hỏi rồi kết thúc bài tập thể dục không mấy hứng thú trên radio, Osamu cùng với gần hai mươi nhân viên đi vào thang máy. Trong thang máy vang lên ca khúc “Sẽ có ngày mai” được soạn cho hộp nhạc. Thang máy vừa phát ra âm thanh lạch cạch vừa leo lên trên, mặc dù được bao quanh bởi những tấm lưới sắt, nhưng nếu hỏi rằng nó có phải khoang kín không thì chắc chắn là không. Đối với Osamu vốn mắc bệnh sợ độ cao, đứng trong cái thang máy đó cũng chẳng khác gì ở ngoài trời.

Bài “Sẽ có ngày mai” có lẽ là để át đi âm thanh lạch cạch cùng với nỗi sợ hãi ấy.

Vừa tới tầng sáu, ánh nắng đã rơi vào trong thang máy. Toàn bộ những kiến trúc xung quanh đều biến mất dưới tầm nhìn khiến hai chân Osamu

run lấy bấy.

Nơi làm việc hôm nay là tầng cao nhất của một chung cư mười tầng. Công việc của Osamu là làm những việc vặt như di chuyển giàn giáo hay dọn dẹp để công nhân xây dựng dễ hoạt động hơn. Dù vậy, khi đi bộ trên phố cùng với Shouta, gã lại tìm những tòa nhà mà mình từng làm ở đó rồi kể với một thái độ tự mãn:

“Cái kia do bọn bố xây dựng đấy”.

“Ồ, chú giỏi quá!”.

Shouta hai mắt sáng lấp lánh đáp lại.

Được một đứa trẻ nhìn với ánh mắt tôn kính thì dù có phải nói dối, gã vẫn thấy vui.

Nhiệm vụ mà Osamu nhận được chỉ là một công việc không cần bất cứ kỹ thuật hay kinh nghiệm nào, như cần chổi quét rác hay vứt phế liệu vào thùng rác. Nhưng với những người không khéo léo giống như Osamu, nếu chịu được việc bị quát mắng từ sáng tới tối, thì một ngày cũng nhận được tám nghìn yên.

Hiện giờ, Osamu, người vừa bị tổ trưởng Jinbo đá vào hông và mắng “Phiền quá, rút ra kia đi”, không hề sợ hãi mà rời khỏi công trường, bắt đầu đi loanh quanh trong tòa chung cư đang xây dở. Tòa chung cư cao cấp dự kiến sẽ hoàn thành vào mùa thu năm nay có tổng cộng một trăm hai mươi căn hộ, đầu đã được bán hết.

Mặc dù người ta vẫn chưa lắp cửa ra vào nhưng Osamu vẫn có thể biết được “Chỗ này là lối ra vào nhỉ?”, “Đây là phòng bếp còn kia là ban công à?”, “Cái hồ này chắc là bồn rửa hoặc toa-lét rồi”. Khi vừa đi vừa tưởng tượng ra một căn hộ hoàn chỉnh như thế, gã thấy rất vui và quên luôn rằng đang trong giờ làm việc. Càng bước xuống dưới cầu thang, hình dạng của căn nhà càng trở nên sinh động hơn trong đầu gã.

Trong các căn phòng trên tầng sáu, có một căn giống như phòng điện thoại công cộng. Khi lên tiếng “Tôi về rồi đây” rồi lại gần mở cửa nhòm vào trong, gã mới nhận ra đây là phòng tắm. Chiếc bồn tắm hình chữ nhật trắng tinh vẫn còn bọc trong nilông được đặt ở đó.

“Shouta, bồn tắm kìa. Cùng vào không?”.

Nói đoạn, Osamu đi cả giày vào bồn tắm và thử ngả xuống. Nếu để Jinbo nhìn thấy cảnh này, chắc chắn gã sẽ bị ăn mắng ngay, nhưng giờ anh ta đang ở trên tầng mười, chắc chắn sẽ không đến đây.

Từ sau khi bỏ học cấp ba giữa chừng, mặc dù đã từng đến sống ở nhiều thành phố khác nhau, nhưng các căn hộ Osamu từng ở đều cũ kỹ, vì thế gã chưa từng được bước vào một chiếc bồn tắm mới tinh thế này.

Ngả trong bồn tắm, Osamu vừa ngẩng đầu nhìn lên trần nhà bê tông còn chưa sơn, vừa tưởng tượng một lúc nào đó bản thân sẽ được sống trong một chung cư như thế này cùng với gia đình.

Osamu và Nobuyo, mỗi tháng độ một, hai lần sẽ đi uống rượu ở một quán nhỏ có tên “Hobby” nằm giáp mặt con ngõ.

Quán nhỏ chỉ có ba bàn và sáu ghế ng ắ qu ầy này do một bà cụ trên bảy mươi tuổi quản lý, nhưng những lúc bận rộn, con gái bà ở gần đó sẽ sang giúp một tay như làm mì yakisoba^[11] hay rang cơm. Tuần trước cũng vậy, sau khi Shouta và Hatsue đã ngủ say, hai người mới chu ền ra khỏi nhà và đi uống rượu.

Ngày hôm ấy, Nobuyo là người rủ. Osamu nghĩ rằng có lẽ cô đã gặp chuyện phiền muộn ở chỗ làm.

“Này... mình phá bỏ căn nhà đó đi rồi xây chung cư lên được không nhỉ?”.

Về mặt Nobuyo rất xấu khi nhắc tới chuyện này. Nhưng ngay lập tức, cô lại trưng ra sự vui vẻ thường trực.

“Ngốc à, chắc chắn bà già không chịu đâu”.

Osamu nói, sau khi gọi chủ quán lấy cho một chai shochu mơ ngâm.

“Thế nếu bà khó chịu rồi bảo mình biến đi thì sao?”.

“Chắc chỉ nói ‘xin mời, xin mời’ thôi. Phải cẩn thận mới được”.

Suy nghĩ được ưu tiên hàng đầu của Nobuyo là leo cao hơn bây giờ, còn của Osamu là không để rơi xuống thấp hơn hiện tại.

“Sống ở chung cư... trên tầng cao nhất và có nguồn thu nhập từ tiền thuê nhà. Thấy sao?”.

“Không tồi nhỉ...”.

Trên bức tường của cửa hàng là tấm ảnh lễ hội pháo hoa sông Sumida chụp từ sân thượng của quán, được lồng vào khung ảnh trang trí.

Bị hấp nằng, màu pháo hoa trên bức ảnh cũng phai dần, đến mức người ta không còn nhận biết được màu sắc ban đầu của nó. Và bây giờ, từ trên sân thượng của quán, ngoài bức tường của tòa chung cư bên cạnh, không còn thấy được gì nữa.

“Ở tòa chung cư cao nhất của vùng này... Từ trên cao nhìn xuống mọi thứ xung quanh... Có thể ngắm pháo hoa sông Sumida từ trên ban công ấy. Một vị trí đặc biệt”.

Osamu lim dim đôi mắt, thử hình dung trong đầu cảnh bắn pháo hoa.

“Một giấc mơ nhỉ?”.

Nobuyo nói.

“Ừ, một giấc mơ”.

Osamu đáp lời.

Đằng nào cũng không thể thành hiện thực. Cả hai người đều hiểu rõ điều đó.

Nhưng nếu họ chỉ nói vậy thôi thì cũng chẳng ai có quyền phàn nàn cả.

Đó là một giấc mơ rẻ tiền có thể mua được chỉ bằng hai cốc shochu mơ ngâm.

Ngày hôm ấy, hai người uống rượu cho tới tận khi quán đóng cửa, được bà chủ quán và con gái bà ra tiễn, họ loạng choạng bước về nhà.

Osamu đặt tay lên vai của Nobuyo, dùng sức nâng cơ thể lên cô.

“Nào... tự mình đi đi”.

“Ngốc... mình là cây nạng của tôi mà”.

“Em sẽ không đẩy xe lăn cho anh đâu”.

“Tôi biết rồi”.

Phải chăng đó chính là nghĩa vợ chồng? - vừa đưa bàn tay đang đặt trên vai Nobuyo xuống ôm lấy eo cô, Osamu vừa nghĩ vậy.

Sau khi đẩy Osamu ra, Nobuyo chuẩn bị bữa sáng rồi đem tấm đệm bẩn do Yuri tè dầm ra vườn phơi.

Đúng tám rưỡi, cô đạp xe ra khỏi nhà, đi tới chỗ làm là xưởng giặt là gần đó.

Vừa bước ra đường, Nobuyo sẽ cẩn thận xem xét xung quanh.

Việc cô ở chỗ này là bí mật riêng tư đối với bất cứ ai.

Không sao. Không có ai để ý đến mình đâu. Nobuyo tự nhủ như vậy rồi nhấn mạnh lên bàn đập.

“Xưởng giặt là Koshiro” nơi Nobuyo làm việc là một xưởng lâu đời với chuỗi ba cửa tiệm. Họ đem đồ giặt từ phòng kinh doanh gom lại đây, phân loại, giặt sạch rồi là phẳng.

“Đời trước, công đoạn tẩy vết bẩn vẫn được làm toàn bộ ở đây. Nhưng giờ không còn thợ nữa”.

Giám đốc lúc nào cũng nói vậy như để phân trần mỗi khi khách hàng đến, kèm theo một nụ cười bất đắc dĩ.

Số nhân viên của công ty, nếu tính cả vị giám đốc được thừa kế xưởng giặt là này từ đời trước, người vợ làm kế toán và nhân viên bán thời gian, tổng cộng là ba mươi người. Bốn mươi phần trăm là những người đi xuất khẩu lao động đến từ Philippines và Thái Lan. Nobuyo là nhân viên kỳ cựu đã làm ở đây được năm năm.

Trang phục được vận chuyển tới từ các chi nhánh trong những túi lớn. Việc phân loại chúng theo màu sắc và chất liệu vải cũng là công việc của nhóm Nobuyo. Lúc đó, họ sẽ kiểm tra túi của những trang phục ấy vì có rất nhiều thứ bị lẫn vào như tiền xu, hóa đơn, thẻ tín dụng... Có lần, một người vẫn để nguyên cây bút máy trong túi áo vest mang tới xưởng giặt, kết quả là những chiếc sợi mi trắng bị dính mực trở thành một màu xanh lè và họ đã phải bỏ thường. Những đồ bỏ quên này sẽ được giữ lại, để nếu biết được

chủ sở hữu sẽ hoàn trả cho họ, nhưng Nobuyo lại nhận lúc mọi người không chú ý, giấu những thứ đáng tiền vào trong túi của mình.

Không hẳn là Nobuyo không có cảm giác tội lỗi, nhưng cô lại tự biện hộ rằng “Những kẻ bỏ quên đâu chẳng ra gì”. Cô không lấy cắp. Cô chỉ nhặt được thôi.

Hôm nay, Nobuyo cũng tìm thấy một chiếc kẹp cà vạt có đính đá màu cam bên trong túi của một chiếc áo vest, khi xác nhận giảm đốc không ở gần đó, cô đã đút luôn vào túi áo đồng phục.

Negishi, người cũng làm công việc phân loại trang phục giống Nobuyo, đang ở trước hai cái giỏ đặt cạnh nhau, tỉnh táo phát hiện ra và ném cho cô một nụ cười tinh quái.

Nobuyo cười đáp lại như thể đây cũng chẳng phải vấn đề gì lớn.

Là ủi là một công việc vất vả.

Bên trong xưởng, khắp nơi đâu là hơi nước bốc lên khiến không khí trở nên nóng bức, cứ như thể ở trong một bồn tắm hơi. Dù cho đang là mùa đông, mồ hôi vẫn ròn ròn chảy xuống không ngừng từ lưng chiếc áo phong cổ bẻ. Điều tồi tệ sánh ngang cái nóng ấy chính là bị bỏng. Dù đã là nhân viên kỳ cựu, Nobuyo vẫn lỡ tay để bàn là và cùi là chạm vào da. Vết bỏng tích lũy mỗi tuần, mỗi tháng, trên hai cánh tay và cả đầu ngón tay, những dấu vết đậm nhạt khác nhau không hề biến mất.

Bữa trưa có thể dùng cơm hộp được phục vụ ngay tại xưởng với giá bốn trăm tám mươi yên, nhưng Nobuyo chủ yếu ăn mì ly hoặc cơm nắm

được mua tại cửa hàng tiện lợi. Với mức lương tám trăm yên một giờ, phải tốn mất bốn trăm tám mươi yên là việc quá mức đau lòng, ăn cũng chẳng thể ngon nổi. Đối với một Nobuyo luôn kết thúc bữa ăn một cách mau chóng như vậy, niềm vui duy nhất của cô là nói chuyện phiếm cùng những đồng nghiệp tầm tuổi mình ở khu vực hút thuốc của chỗ để xe đạp bên ngoài xưởng.

Hôm nay, đám đông ồn ào ấy cũng tụ tập ở lối đi trước công xưởng. Sakota, người đồng nghiệp cũ đã xin nghỉ để kết hôn hồi năm ngoái, hôm nay đưa con nhỏ tới chào hỏi giám đốc. Cô ta, kẻ đã tóm được một người chồng tốt nghiệp đại học và ít tuổi hơn, theo quan điểm của nhóm Nobuyo, chính là kẻ phản bội, là “kẻ chiến thắng” vô cùng chướng mắt.

“Trông cô thế này thì thật khó để tránh những kẻ háo sắc bám theo đấy, từ nay bố nó sẽ phải lo lắng lắm đây”.

“Tôi đã bảo ông rồi, đừng có nói vậy. Với phụ nữ có chồng cũng tuyệt đối không được”.

Tin vào lời nịnh nọt của giám đốc, Sakota có vẻ rất vui sướng.

“Con trai nhỏ nhà tôi hiện đang học lớp tám nhưng mà... chắc là nó không thích cái cửa tiệm giặt là như thế này...”.

“Không phải vậy đâu”.

Chứng kiến trò hề trắng trợn đó, nhóm người Nobuyo vừa từ xa liếc trông những khuôn mặt tươi cười ôn hòa xung quanh đứa trẻ sơ sinh ấy vừa nhìn nhau.

“Trông kìa, chẳng còn chỗ nào giống cô ta nữa. Cô ta phẫu thuật thẩm mỹ à?”.

Nobuyo bắt chước gương mặt của đứa bé chẳng thể coi là đẹp đẽ kia.

“Không biết nó là con của ai đâu”.

“Trước khi nghỉ việc, cô ta từng làm gái gọi mà”.

“Nhưng có vẻ cô ta đã giấu... Cô ta tỏ ra không thành thạo kỹ năng giường chiếu đấy”.

“Thật buồn cười...”.

Cố tình vui dập hạnh phúc của người khác và tùy tiện nói những lời thật giả ấy khiến họ hả lòng hả dạ. Nhóm Nobuyo cùng thề cười cợt.

“Nobu, cảm ơn sáng nay đã giúp tôi nhé”.

Negishi, người có quan hệ tốt nhất với Nobuyo, đưa cho cô một lon cà phê được mua tại máy bán hàng tự động.

“Được rồi. Giúp đỡ lẫn nhau thôi mà”.

Nobuyo nhận lấy, cầm cho ấm tay chứ không uống.

Khi Negishi còn bận đưa con đến nhà trẻ thì đã đến giờ làm, vì thế Nobuyo đã quẹt thẻ chấm công thay cô.

“Sao thế? Sốt à?”.

“Không, là quai bị. Đang thành dịch ở nhà trẻ...”.

Negishi có hai đứa con trai, một đứa bốn tuổi, một đứa hai tuổi. Chồng cô vẫn đang tìm việc. Lúc nào họ cũng an ủi lẫn nhau rằng mình khổ cũng chỉ tại đàn ông.

“Cô cũng bị à? Chỗ này”.

Nobuyo chạm tay vào má của Negishi, đùa giỡn trên mặt cô ta.

“Gướm đã nào... Gì chứ, tôi không bị mà”.

“Chết thật, đừng có lây cho tôi nhé...”.

Giả vờ tránh xa Negishi, mọi người mang theo chiếc ghế đầu họ đang ngồi di chuyển sang chỗ khác.

Khi Nobuyo đi làm, Aki cũng trang điểm rồi không biết đã ra ngoài từ lúc nào.

Còn Shouta gần như suốt cả buổi sáng đầu ở trong tủ tường để đọc cuốn sách giáo khoa cũ. Trong góc phòng thờ mà Hatsue và Aki vẫn ngủ ở đó, có một phòng trẻ con hiện giờ đã thành chỗ để đồ. Trên bức tường đã phai màu có dán áp phích một thần tượng mặc đồng phục thủy thủ tay cầm yoyo, còn treo một cái cờ mua ở điểm du lịch.

Những cuốn sách giáo khoa tiểu học được bó vào nhau bằng sợi dây nilông trắng theo hình chữ thập, cùng với đồ dùng học tập đầu được cất vào

tủ tường trong góc bàn học ở căn phòng đó. Trong ô họ tên có ghi “Shibata Osamu” bằng nét chữ trẻ con. Shouta nghĩ có lẽ Osamu đã dùng chúng hồi nhỏ. Cậu đã đọc lần lượt từ những cuốn sách giáo khoa lớp một, cho tới bây giờ là lớp bốn.

Có lẽ Yuri sẽ tiếp tục sống ở đây chẳng? Bởi Shouta vẫn hài lòng với cuộc sống hiện tại nên khi gia đình bất chợt tăng thêm một người nữa, cậu cảm thấy có chút bất an, không biết rồi sinh hoạt nơi đây liệu có thay đổi gì không.

Yuri mặc chiếc áo nỉ và quần thể thao của Shouta, ngủ bên cạnh bàn sưởi suốt từ sáng. Cô bé không ăn uống gì mà chỉ ngủ. Shouta tính kiểm tra xem Yuri còn thở hay không, nhưng lại nghĩ nếu bị đánh thức sẽ rất đáng thương nên quyết định cứ kệ cô bé ngủ.

Quá buổi trưa, cuối cùng không thể mặc kệ được nữa, Hatsue lấy ra lọ dầu gió từ ngăn kéo bàn phấn, ngồi cạnh Yuri, lắc nhẹ lưng cô bé vẫn đang nằm úp sấp ngủ ngon lành. Yuri từ từ nhồm người dậy. Hatsue chẳng nói chẳng rằng, bắt đầu xoa dầu lên cánh tay và bụng cô bé.

Thế rồi bà cứ lẩm bẩm câu “Đau ời, bay đi” không biết bao nhiêu lần, cứ như đang đọc thần chú vậy. Mùi dầu gió lọt vào mũi cay nồng bay cả vào trong tủ tường của Shouta.

Đúng lúc đó, có giọng đàn ông truyền đến từ ngoài sân “Xin làm phiền chút ạ”. Hatsue đang chấm những đầu ngón tay vào dầu gió, liền dừng lại.

“Tôi là Yoneyama, nhân viên phúc lợi xã hội. Bà có nhà không ạ?”

Có lẽ vì còn đứng ở ngoài cổng, người đàn ông hỏi lại với giọng rất lớn.

Hatsue nháy mắt với Shouta, ý bảo “Dẫn Yuri ra ngoài bằng cửa sau” rồi vừa đáp lại “Tôi ra đây”, vừa đứng lên bước ra ngoài hiên. Shouta bất đắc dĩ ra dấu với Yuri bảo “Lại đây” đoạn hướng ra phía cửa sau.

Sau khi chắc chắn hai đứa trẻ đã không còn trong góc bếp, Hatsue mới mở cửa kính phòng khách sát hiên, chỉ đủ để lộ mặt ra.

“Chào bà ạ. Tôi là Yoneyama, nhân viên phúc lợi xã hội”.

Người đàn ông trung niên đang nhòm vào nhà, vừa trông thấy Hatsue liền mở cổng rồi bước vào trong sân.

“Tôi mở cửa ngay đây. Mời vòng qua chỗ đó, chỗ đó”.

Hatsue dẫn Yoneyama vào cửa.

Nhìn thấy bậc cỏi giày tích đầy bụi, có lẽ đã mấy tháng rồi chưa dọn dẹp, Yoneyama do dự không ngẫm xuống. Anh ta lấy ra chiếc khăn tay từ túi áo khoác da màu đen, trải xuống sàn gỗ, cố gắng không để chiếc quần ống rộng của mình bị bẩn.

“Bà lão của nhà Kaneko, cuối cùng đã chuyển căn hộ rồi đó... Ba đứa con cũng đi cùng”.

Yoneyama gọi chuyện với Hatsue đang chuẩn bị trà trong bếp. Bà lão nhà Kaneko hơn Hatsue ba tuổi, cũng có một thời gian họ thân thiết tới

mức thường xuyên qua lại nhà nhau, nhưng từ khi bà ấy bị thương ở chân rồi lại lần thân, thành ra gia đình cũng không cho ra ngoài nữa.

“Hèn chi gần đây tôi không gặp bà ấy”.

Hatsue nói vọng ra từ trong bếp.

“Bà Hatsue cũng thử trao đổi kỹ với con trai mình xem sao. Cậu ấy đang ở Hakata phải không?”.

Sau khi để một chén trà lên khay gỗ và mang tới, Hatsue cao giọng “Ở đâu nhỉ” rồi ra ngoài cửa ngõ xuống, đặt chén trà trước mặt Yoneyama.

Vừa cầm chén trà lên, Yoneyama đã phát hiện ra một mẩu rác to trên mép chén nên không hề uống mà đặt lại vào khay. Thấy thế, Hatsue cười nhẹ răng như thể giấu cợt.

“Đây là, văn phòng bất động sản nào nhờ anh sao?”.

“Không, không. Chỉ là, tuổi già sống một mình cũng hơi bất tiện mà”.

“Từ bao giờ anh lại trở thành một người tốt như vậy?”.

“À không, tôi không còn làm giải phóng mặt bằng nữa rồi”.

Vào thời kỳ bong bóng, Yoneyama, bằng miệng lưỡi trơn tru của mình, đã tiếp nhận công việc thuyết phục những người lớn tuổi sống ở các ngôi nhà cũ trong vùng, đẩy họ ra để xây chung cư lên đó. Sau chuyện ấy, e rằng số người trở nên bất hạnh còn nhiều hơn số người trở nên hạnh phúc.

“Nếu đuổi được tôi ra khỏi đây, anh sẽ nhận được bao nhiêu?”.

Hatsue lại cười ha ha rồi gặm quả quýt đang cầm trên tay bằng hàm răng móm mém.

Sau khi xỏ đôi xăng đan của người lớn và ra khỏi nhà từ cửa sau, Shouta và Yuri liền chạy vòng theo hướng bắc của ngôi nhà, đến bãi đỗ xe trước tòa chung cư. Yuri vừa đi bộ phía sau Shouta vừa ngửi mùi dầu dầu gió đã được Hatsue bôi cho lúc nãy.

“Chắc bà nghĩ cái gì cũng chữa được bằng dầu gió..

“Có lẽ bà từng trải qua chuyện tương tự”, Shouta ngạc nhiên nói.

Gần nhà có rất nhiều tòa chung cư cao tầng mới đang được xây dựng, những người sống từ lâu trên các mảnh đất ấy, giờ đây hầu hết đã không còn ở đó.

Vậy nên, cho dù gia đình của Shouta vẫn phải nương tựa vào nhau mà sống trong ngôi nhà này, cũng chẳng có ai để ý đến.

Shouta lang thang trên con đường dọc bờ sông. Yuri đi phía sau cậu.

Shouta nhặt chiếc chuông xe đạp rơi trên bãi cỏ dưới chân, đưa cho Yuri xem “Nhìn này”. Yuri cũng không thể hiện phản ứng gì đặc biệt. Dùng tay chà cho đất rơi xuống, màu bạc phía dưới lộ ra. Mặc dù đã bắt đầu có chút gỉ sét, nhưng chỉ cần dùng dũa mài qua, chắc hẳn nó sẽ lấp lánh trở lại. Shouta bỏ chiếc chuông đó vào trong túi áo khoác trùm đầu đang mặc. Có hai cậu bé đang khoác cặp trên lưng đi ngược hướng Shouta và Yuri.

Chúng đang ôm một sản phẩm lớn làm bằng tay, có lẽ đã được chế tác trong giờ học thủ công.

“Những đứa trẻ không thể tự học ở nhà mới đến trường học”.

Nhìn theo bóng lưng hai cậu bé vừa đi ngang qua, Shouta lặp lại những gì Osamu từng dạy. Cậu chưa từng có ý muốn đến trường. Bởi vì, dù không đến đó thì giờ đây, Shouta vẫn đi theo học hỏi “công việc” từ Osamu, và tự cậu cũng muốn cho rằng mình là một người lớn. Cậu nghĩ, trường học chỉ là nơi những đứa trẻ sẽ đến trước khi chúng trưởng thành.

Tuy vậy, chú ý tới ánh mắt của Yuri đang nhìn mình, Shouta đã quyết định đi tới “Yamatoya” để cô bé hiểu rằng cậu là một người khác biệt so với bọn “trẻ con” ấy.

Yamatoya là một cửa hàng bánh kẹo rẻ tiền đã lỗi thời còn sót lại trong khu dân cư. Thỉnh thoảng, khi Osamu đang làm thuê theo ngày tại công trường xây dựng, không đi cùng được, Shouta vẫn có thể một mình đến cửa hàng này hoàn thành “công việc”.

“Những thứ trong cửa hàng đều chưa thuộc về ai cả”.

Osamu vừa ngon miệng ăn mì ly đã ăn cắp được vừa chỉ dạy. Shouta cũng tin vào điều đó.

Những bánh kẹo rẻ tiền thời Showa, thứ đã hòa nhập với trào lưu hoài cổ và có sự đổi mới, đang gây được sự chú ý và trở thành mặt hàng yêu thích của người lớn. Tuy nhiên, tiệm này mới là cửa hàng bánh kẹo rẻ tiền thời Showa chân chính từ xa xưa. Trên các giá gỗ của cửa hàng cũng đặt

các đồ dùng thiết yếu hằng ngày như giấy vệ sinh, dầu gội, bàn chải đánh răng... Có cả một góc bàn ăn, ngay lúc này, một cụ già đang rót nước sôi từ cái bình được lắp sẵn, ôm ly mì yakisoba bằng cả hai tay một cách trịnh trọng rồi đặt lên bàn. Hệ thống tiện lợi này dành cho những người sống một mình cảm thấy phiền hà khi nấu nước sôi ở nhà.

Bước vào cửa hàng, Shouta ra dấu với Yuri, ý bảo “Hãy nhìn nhé”, rồi bày ra vẻ mặt như của một vận động viên ngay trước trận đấu, đi đến trước cái giá chờ thời điểm thích hợp. Ở lối vào cửa hàng có trang bị gương chống trộm.

Có thể nhìn thấy ông lão Yamato, chủ cửa hàng bên trong chiếc gương đó. Ông lão lúc nào cũng vừa thưởng trà vừa giải thế cờ shogi trong một căn phòng nằm cao hơn một chút ở bên hông lối vào cửa hàng. Chỉ khi có khách đến mua ông mới bước xuống tiệm, còn hầu hết thời gian ông đều không hề ngẩng mặt lên, vậy nên, đây là cửa hàng vô cùng thích hợp để Shouta tiến hành “công việc”. Đương nhiên, nó cũng không lắp đặt các trang thiết bị như camera chống trộm.

Tuy vậy, để nắm được cơ hội chắc chắn, nên đợi khi ông lão ra khỏi căn phòng kia.

Cơ hội đó đã đến ngay lập tức. Một người đàn ông tầm tuổi chủ cửa hàng đến và cất tiếng gọi “Này, cho tôi bao thuốc”.

Sau khi cất một tiếng trả lời không phân biệt được là “Đây” hay “Vâng”, ông lão mới từ từ đứng lên và bước xuống cửa hàng. Đi ngang qua sát bên người Shouta kèm theo mùi băng phiến thường được để trong

tủ giống của Hatsue, ông lão rút ra một bao thuốc rẻ tiền nhãn hiệu “Wakaba” từ cái giá mà trước kia có lẽ là hướng chính diện của cửa hàng rồi đặt lên quầy. Sự tẽn tại của Shouta đã hoàn toàn lọt vào trong góc chết. Hình như vị kia là khách quen của cửa hàng, hai người đó bắt đầu nói chuyện phiếm như “Nay trời lạnh nhỉ”, “Đành chịu thôi”.

Shouta mau chóng làm động tác tự cầi nguyện như mọi khi rồi cho một gói kẹo vào túi, đi qua Yuri, với lấy dầi gọi trên một cái giá trong góc, sau đó không hề dừng lại mà đi thẳng ra khỏi cửa hàng. Chủ quán vẫn đang tiếp tục nói với ông khách những chuyện phiếm như thời tiết ngày mai ra sao. Yuri cứ đứng mãi trong cửa hàng, đến tận bây giờ vẫn chưa hiểu được chuyện gì đã xảy ra.

Shouta đã ra khỏi cửa hàng, cầi theo kẹo và dầi gọi vừa trộm được. Vì mỗi thứ cầi trên một tay nên cậu đành hất cầi về phía Yuri. Hơi thất vọng vì Yuri không hề phản ứng lại, Shouta vẫn ra dấu bằng ánh mắt, ý bảo “Lại đây” rồi đi trước.

Yuri cũng vừa chú ý tới chủ cửa hàng, vừa chạy đuổi theo Shouta ra ngoài.

Hai người đi về phía bãi đỗ xe nằm trên con đường lớn dọc bờ sông. Mặc dù gọi là bãi đỗ xe nhưng đây không phải nơi thu phí gửi xe theo giờ, mà là khoảng đất trống để những tài xế lái xe tải đường dài chợp mắt vào ban đêm. Trước con kênh bên làn đường đi bộ, người ta vớt đầi đồ phế thải cỡ lớn như tivi hay xe đạp. Có một chiếc ô tô mất cả đèn lẫn bánh xe, vốn cùng loại với đám đồ phế thải kia, bị bỏ lại đó.

Mặt dù cửa kính hầu như đã vỡ hết nhưng Shouta vẫn biến chỗ này thành cứ địa của mình. Bia các tông được dính lại bằng băng dính, thay thế cho kính cửa sổ vỡ để gió không lùa vào được.

Phần cửa sau xe được dán giấy bóng kính màu xanh dương, nên khi ánh mặt trời chiếu vào, ánh sáng xanh như sắc màu sâu thẳm dưới đại dương liền phản chiếu khắp trong xe, vô cùng tuyệt đẹp. Shouta ngẩng dựa lưng vào chỗ giấy bóng kính ấy, chà chiếc chuông xe đạp nhặt được lúc nãy bằng một mẩu bê tông. Yuri lập tức lại gần, quan sát khung cảnh ấy.

Chiếc áo nỉ của Shouta mà Nobuyo đã mặc cho Yuri quá to, ống tay áo rộng thùng thình, từ nãy tới giờ cô bé đã phải kéo lên không biết bao nhiêu lần. Lúc ấy, những vết sẹo do bị thương trên hai cánh tay đã được bôi dầu gió liền đập vào mắt Shouta.

“Sao vậy? Mấy chỗ đó ấy”.

Đang mài chiếc chuông xe đạp, Shouta dừng tay lại hỏi.

“Em bị ngã”.

Yuri trả lời giống hết hôm qua.

“Là vết bỏng à?”.

“...”.

Yuri im lặng cúi gằm mặt.

“Là ai gây ra? Mẹ em?”

Yuri vẫn nhìn xuống suốt từ nãy tới giờ, lúc nghe thấy câu hỏi này mới ngẩng đầu lên.

“Mẹ rất tốt, còn mua cả quần áo cho em”.

Yuri nhìn thẳng Shouta, đáp lại. Phải chăng cô bé ghét việc mẹ mình bị nói xấu, dù cho có bị bà đối xử lạnh lùng đến thế nào, hoặc là, cô bé không muốn thừa nhận rằng mình không được yêu thương? Shouta không rõ lắm. Tuy nhiên, bao che cho đối tượng gây tổn thương mình là hành vi khiến bản thân không thể sống mạnh mẽ được.

Có lẽ việc dạy những điều hà khắc đó cho cô bé trước mắt này chính là vai trò của mình, Shouta nghĩ.

Mặt trời khuất bóng, hai đứa trẻ đã bắt đầu cảm thấy đói bụng. Cả hai bèn ra khỏi chiếc ô tô và về nhà. Shouta nghĩ rằng, Yuri có vẻ khu tập thể cô bé vẫn sống trước kia cũng chẳng sao. Chắc hẳn Nobuyo cũng chẳng trách mắng Shouta vì điều đó, ngược lại, có khi còn thấy nhẹ nhõm. Nhưng Yuri vẫn đi theo sau Shouta.

Không biểu đạt rõ ý muốn của mình, Yuri đã về đến trước ngôi nhà. Khi đi qua quán rượu Hobby, Shouta đứng lại ngoảnh nhìn Yuri.

“Em định thế nào? Có trở về không?”.

Yuri vẫn im lặng.

Shouta bắt đầu đi bộ trên đoạn đường có những tấm tôn xanh. Khi chạm chiếc chuông xe đạp đã được chà sáng lấp lánh lên đó, những âm thanh lạch cạch vui tai vang lên. Shouta rất thích âm thanh này. Yuri vẫn đi

theo sau Shouta. Cảm nhận được đi ầu đó, không hiểu sao Shouta bỗng thấy nhẹ nhõm.

Buổi tối có món sukiyaki. Dù vậy, trong n ấ chủ yếu là cải thảo và mì sợi, thịt cũng không phải thịt bò mà là thịt bụng heo.

Để lấy thêm bát nữa, Shouta bèn rời khỏi tủ tường và nhòm vào trong n ấ, nhưng mãi chẳng nhìn thấy thịt đâu nên cậu dùng đũa khuấy tung lên.

Aki phát hiện ra d ầu gọi Shouta trộm được ở trong giỏ, li ền c ầm lấy r ồi nói với vẻ bất mãn.

“Gì đây, là Merit à?”.

“Ở Yamatoya chỉ có Merit thôi”.

“Chị không thích mùi Merit đâu”.

“Đừng đòi hỏi xa xỉ như vậy”.

Nobuyo vạch lại sự bất mãn của Aki. Đối với người cư xử như một bà mẹ trong nhà là Nobuyo, đôi lúc Aki cũng nổi cáu.

“Nhưng đây là bắt cóc đó! Nhìn thế nào cũng thấy vậy!”.

Thay đổi hướng công kích cho sự phẫn nộ của mình, Aki bắn ánh mắt sắc bén về phía Nobuyo r ồi hất cằm về phía Yuri đang ăn bím bím khoai tây trong góc phòng.

“Không phải bắt cóc... Vì chúng ta không nhốt cũng không hề đòi tiền chuộc mà!”.

Nobuyo mạo muội nói mà không nhìn Yuri.

“Đấy mà là vấn đề?”.

“Có vẻ họ không nộp lên nhỉ... đơn yêu cầu cảnh sát tìm kiếm ấy”.

Hatsue phát ra âm thanh xì xụp, bà mút miếng thịt, bỏ lại vào đĩa rồi nuốt xuống mì sợi và đậu phụ. Nhìn chăm chăm vào miếng thịt vừa bị Hatsue bỏ lên đĩa khiến Shouta có chút khó chịu nên cậu cố gắng hết mức để không nhìn.

“Khéo ngay lúc này họ lại đang thấy nhẹ gánh”.

Tâm trạng đang tốt, Nobuyo lộ rõ sự thù địch đối với bố mẹ Yuri khi nghĩ họ thật đáng đời.

“Toàn cải thảo”.

Shouta bỏ cuộc, cầm cái đĩa chất đầy cải thảo, quay trở lại tủ tường.

“Cải thảo tốt cho cơ thể lắm đấy. Có ngấm vị thịt là được rồi”.

Khó khăn lắm mới hào phóng mua thịt nhưng lại bị phản nản, Nobuyo hên phần nộ.

“Muộn thế nhỉ...”.

Hatsue vừa nhìn đồng hồ vừa lẩm bẩm. Nếu là mọi khi thì lúc này Osamu đã về rồi.

“Thế nào cũng là cái này, chắc chắn luôn...”.

Nobuyo bắt chước cách chơi của trò pachinko.

“Chị giữ thịt lại hả?”.

“Đúng đấy... Ăn hết đi...”.

Nobuyo dốc toàn bộ số thịt ít ỏi còn lại trong khay đựng thực phẩm vào nĩa, sau đó tự mình lấy mì sợi vào bát.

“Mì căn được rồi đấy”.

Vừa nghe Nobuyo nhắc tới “mì căn”, Yuri liền ngẩng đầu lên.

Aki phát hiện ra điếu đó đầu tiên, liền nháy mắt với Nobuyo. Nobuyo quay lại nhìn Yuri.

“Hừm? Cháu thích mì căn hả?”.

Nghe Nobuyo hỏi, Yuri gật đầu. Từ lúc Yuri tới ngôi nhà này, đây là lần đầu tiên cô bé biểu thị ý muốn rõ ràng.

Hatsue dùng đũa vẫy ý bảo Yuri lại đây. Yuri tới gần cái bàn. Aki dùng đũa gắp một miếng mì căn, bỏ vào bát Hatsue.

Hatsue thổi phồng miếng mì căn đã ngấm gia vị và ngả sang màu nâu ả cho nguội bớt, khiến những nếp nhăn nơi khóe miệng càng rõ ràng hơn, rồi bà đút nó vào miệng Yuri.

Tất cả mọi người đều chú ý tới cô bé.

“Ngon chứ?”.

Hatsue thay mặt mọi người hỏi.

Vừa nhai nhồm nhoàm mì căn trong miệng, Yuri vừa gật mạnh.

“Cháu đã từng ăn bao giờ chưa?”.

Nobuyo hỏi.

“Rồi ạ”.

“Với ai?”.

“Với bà”.

Yuri nhìn Nobuyo, trả lời.

Cô bé ấy từ lúc sinh ra tới giờ không phải chỉ toàn bị mẹ mắng chửi. Khi biết Yuri cũng có những hồi ức ngọt ngào, mọi người có chút nhẹ nhõm.

Aki cũng lấy một miếng mì căn trong nồi bỏ vào bát.

“Cho nó ăn nhiều quá đêm lại tè dầm đấy”.

Nobuyo lo Yuri sẽ lại tè dầm.

“Vậy ngủ trên đệm của bà là được chứ gì”.

Hatsue cất giọng ngọt ngào hiếm thấy.

“Không được, chỗ đó của cháu mà”.

Aki từ lúc sống ở đây vẫn luôn ngủ cùng đệm với Hatsue. Cũng giống như chiếc tủ tường của Shouta, đối với Aki, chiếc đệm của bà và mùi hương ở đó chính là nơi trú ngụ của cô trong cái nhà này. Dù cho Yuri có đáng thương bao nhiêu đi chăng nữa, cô cũng không muốn nhường lại vị trí ấy của mình.

Hatsue vươn tay lấy lọ muối trên chiếc mâm đặt bên cạnh tivi, mở nắp ra rồi lộp độp rắc những hạt muối vào lòng bàn tay Yuri.

“Liếm cái này đi cháu”.

“Gì thế? Muối à?”.

Nobuyo nhìn Hatsue với vẻ ngờ vực.

“Chữa tè dầm rất hiệu quả đấy. Ngày xưa mọi người toàn dùng cách đó mà”.

“Là chuyện bịa thôi”.

Nobuyo nói rồi nhìn Aki.

Yuri liếm muối trên lòng bàn tay rồi hơi nhăn mặt. Thấy biểu cảm đó, cả ba người phụ nữ đều sững lại. Một khoảng thời gian như vậy trôi qua. Từ lúc Yuri đến đây, chưa một lần họ trông thấy cô bé cười, nhưng những biểu cảm đã mất đi ấy như đang dần quay trở lại.

“A, chú vờ ấ”.

Shouta để ý thấy có tiếng động ở ngoài từ lúc nãy, bèn đứng lên đi ra phía hiên nhà. Ở ngoài đường lớn, hình như có tiếng đóng cửa tự động của xe ô tô.

“Không phải là taxi chứ?”.

Aki nói vậy rồi nhìn Nobuyo.

“Tôi giết...”.

Nobuyo lẩm bẩm. Bởi Osamu chỉ nhận được tiền công theo ngày nên rượu vào có lẽ đã khiến gã dám vùng tay như thế.

Khi Shouta mở cánh cửa kính và nhìn ra lối đi từ mái hiên, Osamu đang vừa đi vừa bám vai một người đàn ông. Con chó cứ sủa loạn lên. Đầu tiên cậu nghĩ có phải gã đã say thật rồi không, nhưng hình như không phải.

Dưới ánh đèn đường, trong thoáng chốc, Shouta có thể trông thấy cây nạng trắng.

“Hình như chú ấy bị thương rồi. Cháu thấy có cây nạng”.

Shouta ngoảnh mặt vào nhà kêu lớn. Osamu mượn vai của tổ trưởng Jinbo, ầm ầm mở cổng rồi bước vào nhà. Vừa ra tới hiên, Hatsue đã hiểu rõ tình hình, liền ra hiệu bằng ánh mắt cho Nobuyo giấu Yuri vào trong tủ tường.

Tất cả những việc đề phòng rủi ro như thế này, Nobuyo và Hatsue lúc nào cũng phối hợp rất ăn ý.

“Có chuyện gì thế?”, Hatsue hỏi hai người.

“À, trong lúc làm việc anh ấy ngã từ trên tòa nhà...”.

Jinbo nhẹ nhàng lên tiếng, không ăn nhập gì với gương mặt trông có vẻ hơi đáng sợ của anh ta. Có lẽ Osamu bị ngã lộn nhào, bộ đồ công phục của gã dính đầy bụi bẩn.

Chân phải của Osamu được quấn vài vòng băng y tế màu trắng và cố định bằng thanh nẹp.

“A a a!”

Hatsue trông thấy, bật ra thanh âm đầy vẻ ngạc nhiên.

Osamu cũng có ý nghĩ giống mọi người, không muốn để Jinbo vào nhà nên từ nãy đến giờ đã lặp đi lặp lại câu “Đến đây là được rồi”, nhưng không biết do Jinbo nghĩ rằng gã đang khách khí hay do cảm thấy cần có trách nhiệm khi để cấp dưới bị thương, mà anh ta cởi giày ra và nói “Để tôi đưa anh vào bên trong”.

Nếu cứ giằng co thế này, không khéo lại giống như họ đang muốn đuổi anh ta về, ngược lại càng dễ bị nghi ngờ. Vậy nên, nhóm người Nobuyo đã thay đổi chiến thuật.

“Chỗ kia... cái đệm... Nhờ anh đưa thẳng bé tới góc đó”.

Hatsue dẫn hai người đàn ông vào phòng thờ.

“Anh bị gãy xương?”.

Sau khi đã đem Yuri giấu kỹ đi, Nobuyo quay lại hỏi.

“Rạn xương... rạn xương thôi... Bị nứt g ần giống thế này này”.

Osamu xòe rộng bàn tay trái ra cho cô xem.

Shouta c ầm trên tay cây nạng Osamu đưa lúc ngoài hiên, nhìn cảnh tượng đó từ xa.

“Shouta, con bữa bộn quá... Aki, pha trà cho khách đi...”.

Bật đèn ở phòng thờ lên xong, Aki đến phòng bếp pha trà.

“Thế nên từ sáng tôi đã có dự cảm không tốt rồi, mà mình cứ bắt tôi đi làm”.

Osamu ca thán với Nobuyo, dẫu cho bây giờ gã có nói vậy cũng chẳng ích gì. Mặc dù hiểu được đó chỉ là những lời làm nũng, nhưng cô vẫn cảm thấy thương xót mà bỏ qua không phản bác. Con chó này giờ sửa loạn lên, khi Osamu vào phòng, cũng lập tức yên tĩnh trở lại.

“Bị thế này thì cả tháng không thể làm việc được sao?”.

Vừa nhìn xuống Osamu đã được đỡ nằm lên đệm, Nobuyo vừa nói. Cô còn lo lắng việc không thể kiểm ra tí ền hơn cả tình trạng cơ thể gã.

“Sẽ được trả bảo hiểm tai nạn lao động nhỉ... kể cả là công việc ăn thù lao theo ngày, đúng không?...”.

Osamu nhìn Jinbo như đặt cả niềm hi vọng vào anh ta.

“Ừ... chắc vậy”.

Jinbo lảng tránh ánh mắt của Osamu, gật đầu không mấy chắc chắn.

“Thật à? Vậy thì rạn xương làm gì, thà anh gãy xương luôn đi có phải tốt hơn không?”.

Nobuyo phản ứng lại từ “tai nạn lao động” bằng một giọng vui tươi hoàn toàn không phù hợp với tình cảnh hiện tại.

“Nói đùa gì thế! Tôi suýt chết đấy”.

Nobuyo bật cười trước cách nói phô trương của Osamu.

Dù sao thì cô chỉ cần nhìn đã biết, có lẽ gã bị ngã từ cầu thang xuống.

Aki đặt chén trà trước mặt Jinbo, gật đầu chào hỏi.

“Đáng yêu quá!”.

Jinbo vừa nhìn theo Aki đã quay trở lại phòng khách vừa nói.

“Vâng... là em vợ tôi”.

“Em cùng cha khác mẹ...”.

Hatsue lập tức bổ sung.

“Đây là mẹ đẻ”.

Đúng lúc đó, có một âm thanh vang lên trong tủ tường. Là Yuri. Nobuyo đi tới trước cánh cửa kéo nơi phát ra âm thanh, quay lưng đứng

chấn chiếc tủ tường.

Hatsue chạm vào bờ ngực nở nang của Jinbo để đánh lạc hướng.

“Anh này, thân thể tốt đấy nhỉ? Có tập môn thể thao nào à?”

“Cháu có chơi bóng rổ cho đến cấp ba”.

Bất ngờ bị một bà lão không hề quen biết chạm vào, Jinbo cứng đờ người.

“Ồ... là như thế này hả?”.

Hatsue mô phỏng nhăm sang đòn tấn công của môn bóng chuyền.

Chính vì quá ý thức được rằng bản thân đang giả vờ cho giống một “gia đình” nên họ lại không nhận ra mình hơi phô trương.

“Anh cũng có gia đình nhỉ? Thế mà tôi cứ tưởng anh chỉ có một mình đấy”.

Jinbo bắt chuyện với Osamu lúc này đã nằm trên đệm.

“À, tôi bị nói thế nhiều rồi...”.

“Này bé, lại đây một chút. Chú này ở chỗ bố cháu làm việc giỏi lắm đấy”.

Hatsue vẫy tay gọi Shouta.

“Cháu không phải bé!”.

Shouta vẫn cầm theo cái nạng, ngẩng xuống bên cạnh Hatsue.

“Con trai cả của tôi, Shouta”.

Osamu vẫn đang nằm, chỉ tay về phía Shouta.

“Chào chú ạ”.

Shouta khẽ cúi đầu chào hỏi.

“Lớp mấy rồi?”

“... Cháu lớp bốn”.

Shouta lập tức bịa ra câu trả lời cho câu hỏi của Jinbo. Vào những lúc như thế này, cậu sẽ vận dụng khả năng ứng đối nhanh mà chẳng ai cho rằng thuộc về một đứa trẻ mười tuổi.

“Ồ, bằng tuổi nhóc nhà tôi”.

Jinbo lần đầu tiên lộ ra vẻ mặt tươi cười.

Tò mò về tình huống bên ngoài, Yuri mở hé tấm cửa kéo rồi nhòm ra từ bên trong tủ tường. Nobuyo nhận ra điếu đó, với tay ra phía sau đóng cửa lại.

Đã một tháng trôi qua kể từ ngày Yuri bắt đầu tới sống ở ngôi nhà này.

Nobuyo mỗi ngày đều cẩn thận kiểm tra tin tức trên tivi hay trên báo, nhưng dường như không hề có vụ mất tích trẻ em nào được đưa lên. Mặc dù cô nói với Hatsue và Shouta rằng nên hạn chế hết sức việc đưa Yuri ra ngoài, nhưng nếu hoàn toàn nhốt lại như thế thì việc cất công đưa cô bé về đây sống sẽ chẳng còn nghĩa lý gì cả.

Khi nào bị tìm thấy hãg hay. Nobuyo sẽ thách thức rằng, mình đã bảo hộ cô bé. Cô nghĩ thế. Nếu vậy, chắc hẳn gia đình cô sẽ bị cả xã hội chỉ trích.

Đổi lại, với những kẻ làm cha làm mẹ đã bỏ rơi Yuri, chắc chắn cô cũng không thể để họ yên được. Nobuyo coi đây giống như sự báo thù đối với những chuyện đã xảy đến với bản thân ba mươi năm trước.

Bởi Osamu bị thương nên Shouta sẽ phải tiến hành “công việc” một mình. Và vì khó mà ra tay ở Shinsengumi nên cậu đã nhắm tới “Sakaiya”, một siêu thị khá nhỏ và có ít nhân viên.

Hôm nay Shouta đưa Yuri đến cửa hàng để cô bé quan sát và học hỏi công việc của cậu.

Ra khỏi cửa hàng, khoác cái ba lô đã trở nên nặng trĩu, Shouta trốn chạy thật nhanh. Yuri cũng chạy theo.

Sau khi rời khỏi khu phố buôn bán, hai người rẽ vào một lối đi nhỏ rồi sóng vai ng ẩ lên những khối bê tông được xếp ở đó. Shouta lấy từng chiến lợi phẩm của ngày hôm nay ra khỏi ba lô rồi đưa cho Yuri xem như muốn hỏi “Thế nào?”.

“Một lúc nào đó anh sẽ dạy cho em”.

Yuri khẽ gật đầu. Cảm giác được trong ánh mắt cô bé nhìn mình có hàm chứa sự tôn sùng, Shouta thực sự rất vui.

Mặc dù không hẳn là Osamu đã nói thế, nhưng Shouta nghĩ rằng trong gia đình, mình sẽ đảm đương vai trò là sư phụ, dạy cho Yuri về “công việc”.

“Đây là thứ em thích nhỉ?”.

Shouta lấy từ trong ba lô ra túi mì căn vừa ăn cấp được, giơ ra cho Yuri xem. Yuri gật đầu. Đó là món mì căn mà bà của Yuri đã từng chợ cô bé ăn.

“Bà của em, hẳn là rất tốt nhỉ?”.

Shouta hỏi. Đối với Shouta, cậu hoàn toàn không có ký ức về gia đình trước khi đến ngôi nhà này. Cả về bố lẫn mẹ. Huống chi là những chuyện về bà, cậu không hề nhớ một chút gì cả.

Vì vậy, khi nghe Yuri nhắc tới “bà”, cậu cũng có chút ghen tị.

“Em đã từng sống cùng bà à?”.

Shouta hỏi thêm.

“Bây giờ bà đã lên thiên đường rồi”.

Yuri gật đầu nói.

E rằng, chính cái chết của người bà đã khiến cuộc sống của cô bé bỗng trở nên tăm tối.

Thế nhưng, cũng chẳng thể nào níu giữ mãi những ký ức vui vẻ ấy.

Shouta, với tư cách là một người trải đời sớm hơn, đã nghĩ như vậy.

“Thế thì, em sẽ sớm quên thôi”.

Đó là một câu nói dịu dàng được rút ra từ những triết lý nhân sinh của riêng cậu trong suốt mười năm qua.

Aki đi theo Hatsue đến ngân hàng. Hôm nay là ngày khoản tiền trợ cấp hai tháng một lần được chuyển vào tài khoản. Khoản tiền một trăm mười sáu nghìn yên mà Hatsue nhận được hôm nay là thứ quan trọng nhất để có thể duy trì cuộc sống gia đình.

“À... ừm... 1192 nào... Là thời Mạc phủ Kamakura đấy”.

Hatsue đứng trước máy ATM, đọc ra mật khẩu tài khoản.

“Người khác nghe thấy đấy! Bà không được đọc thành tiếng chứ”.

“Không, có đọc ra đâu”.

“Rõ ràng là có!”.

Hai người cứ nói qua nói lại như thế, không hiểu sao lại có cảm giác như hai bà cháu thân thiết.

Trên đường từ ngân hàng trở về, hai người đến thăm đền thủy thần gần nhà.

Hatsue thản nhiên gõ mạnh chuông ở gian giữa đền thờ.

“To tiếng quá bà ơi!”.

“To thì có sao đâu”.

“Để làm gì chứ?”.

“Để đánh thức đó”.

“Đánh thức gì cơ?”.

“Thần linh, đánh thức thần linh dậy ấy”.

“Thần cũng ngủ ạ?”

“Đúng thế. Cháu không biết sao?”.

Sau khi hành lễ theo trình tự chính thức gồm: cúi đầu hai lần, vỗ tay hai lần rồi lại cúi đầu một lần nữa, Hatsue cho tay vào trong chiếc hộp thẻ bói được đặt ngay bên cạnh gian thờ chính, tùy tiện lấy một thẻ rồi bắt đầu lần theo những bậc đá đi xuống dưới.

“Làm thế ỡn không ạ? Cái này mất tiền mà”.

Aki vừa chú ý xung quanh vừa gọi với theo Hatsue.

Trên cái hộp có dòng chữ “Một trăm yên một thẻ”.

“Ồn. Không ai thấy đâu”.

Hatsue bình tĩnh nói. Aki cũng học theo Hatsue, cần lấy một thẻ.

“Một hai... ba”.

Vừa đi bộ trong ngôi đền dưới ánh mặt trời ảm đạm của những ngày đông, hai người vừa đồng thời mở thẻ bói.

“Thẻ của bà là thẻ gì thế?”.

“... Mạt cát”.

“Của cháu là... tiểu cát. Hai cái này... cái nào thì tốt vậy ạ?”.

Aki nhòm vào thẻ bói của Hatsue.

“Người bạn đang chờ sẽ xuất hiện muộn”.

Rồi tới lượt Hatsue nhòm vào thẻ bói của Aki.

“Chuyện hôn sự chớ vội vàng. Bây giờ chưa phải lúc”.

Hai người nhìn nhau suy nghĩ.

“Cả hai cái có vẻ đều không tốt lắm nhỉ?”.

Hatsue nói vậy rồi thô lỗ vo tròn thẻ bói, nhét thẳng vào túi áo khoác.

“Chẳng may mắn gì cả”.

Aki cũng phàn nàn một câu rồi khoác tay Hatsue, tản bộ bên cạnh bà.

Rời khỏi ngôi đền, hai người bước vào một quán đồ ngọt cũ có tên “Kadoya” nằm trên con đường dẫn tới đền thờ thủy thần.

Hatsue vốn thích món chè đậu đỏ bánh nếp của quán này từ ngày xưa. Có lẽ sở thích của bà chính là những món có cho thêm muối và không quá ngọt. Còn Aki, sau một hồi đắn đo, cuối cùng đã gọi món anmitsu^[12].

Hatsue đã gọi chè đậu đỏ bánh nếp trước, trên tay đang túm chặt tờ giấy nhỏ hình chữ nhật. In trên tờ giấy đó là một “bảng dịch vụ” có ghi tên, số điện thoại bàn, các nội dung phục vụ và giá của chúng. Đó là bảng giá của cơ sở kinh doanh dịch vụ tình dục nơi Aki vẫn đi làm thêm.

“‘Dotegoro’, nghĩa là gì?”

“Là viết tắt của cụm ‘tiêu diệt trai tân’”.

“Là làm gì?”

Aki cho một miếng thạch vào miệng rồi bắt đầu giải thích về công việc của mình.

“Là mặc một chiếc váy len một mảnh khoét rộng nách lộ ngực. Rồi làm như thế này”.

Aki ép hai bầu ngực vào rồi rung rung cho Hatsue thấy.

“Lộ ngực à... Mấy thứ như thế đang thịnh hành à...”.

Hatsue thậm chí không hề nháy mắt, nhìn Aki đầy vẻ hiêu kỳ.

“Vâng. Ba nghìn yên, chủ quán và gái sẽ chia đôi”.

“Hay nhỉ? Chỉ vậy mà có thể nhận được tiền”.

Hatsue dùng đũa gấp một miếng mochi từ trong bát chè đậu đỏ rồi chùn chụt mút lấy nó bằng lợi. Nếu người khác nhìn thấy cảnh này hẳn sẽ cảm thấy khá rợn người, nhưng Aki chẳng để ý.

“Bà cũng nhận được tiền mà”.

Tiền trợ cấp mà Hatsue nhận được là tiền trợ cấp từ gia đình giàu có của người chồng đã mất. Aki nghĩ rằng nó cũng chẳng khác mấy so với việc nhận tiền từ đàn ông.

“Của bà thì giống như tiền bồi thường vậy”.

“Tiền bồi thường? Là số tiền trợ cấp đó ăy ạ?”

Aki xác nhận lại. Sau một thoáng suy nghĩ lòng vòng, Hatsue lặp lại lời Aki, “Ừ, tiền trợ cấp, tiền trợ cấp”, rồi gấp miếng mochi vừa ngậm đặt lên bát anmitsu của cô và nói “Cho cháu này”. Mặc dù Aki không muốn ăn miếng mochi đó nhưng cũng không hề tỏ ra ghét bỏ.

“Cũng đúng...”.

Aki nói như thể đồng tình. Chẳng bao lâu sau khi kết hôn, chồng của Hatsue có phụ nữ bên ngoài rồi bỏ nhà đi, để mặc Hatsue với một đứa con trai. Hatsue một thân một mình xoay xở nuôi con chắc hẳn vô cùng vất vả, nỗi oán hận cùng cay đắng đối với sự bỏ rơi ấy có lẽ cũng không nhỏ.

Tuy nhiên, trước mặt Aki và những người khác, Hatsue chưa bao giờ nói xấu chồng, và từ những chuyện bà kể về cuộc sống xa hoa hời hợt còn giàu sang quyền quý với đầy vẻ nuối tiếc, vẫn có thể thấy được tình yêu của bà dành cho người chồng vẫn còn mạnh mẽ, và nỗi đau đớn của bà rõ ràng hơn bao giờ hết.

“Này, này....

Khi Aki đang suy nghĩ về điều đó, Hatsue đột ngột hỏi.

“Tại sao cháu lại dùng cái tên ‘Sayaka’?”.

“Ý bà là sao?”.

Bị hỏi bất ngờ, biểu cảm của Aki chợt đông cứng lại. Sayaka là nghệ danh của Aki ở quán phục vụ tình dục.

“Cháu thật xấu tính”.

Hatsue ngẩng mặt lên khỏi món chè đậu đỏ bánh nếp rồi nhìn thẳng vào Aki.

“Là giống ai chứ?”

Aki trưng ra vẻ tươi cười nhằm che giấu đi tâm trạng thực sự.

Mặc kệ tấm vải băng bó đã bị nhiễm bẩn đến đen sì Osamu vẫn đi lại trong phòng khách, Yuri phối hợp với hành động ấy, cứ rút ra rồi cắm lại ổ cắm của bàn sưởi. Có vẻ như cô bé đang luyện tập làm gì đó.

“Đúng rồi, đúng rồi. Chính là lúc này”.

Osamu nói, đoạn xoa đầu Yuri rồi ngẩng lên trên bàn sưởi.

“Yuri, con rất có tố chất”.

Được Osamu khen như vậy, Yuri nở nụ cười thật vui vẻ. Hai người đập tay với nhau.

Shouta đã nghĩ sẽ tự mình chỉ dạy “công việc” cho Yuri nhưng lại bị Osamu cướp mất, cậu đưa mắt nhìn ra chỗ khác.

Luyện tập xong, Osamu bắt đầu ăn nho. Đó là quà thăm bệnh mà Jinbo đi cùng với giám đốc mang đến ngay tuần sau đó. Đã qua mười ngày kể từ khi Jinbo đến nên loại nho đất đỏ này đã quá thời điểm tươi ngon nhất.

“Hôm nay mình đi làm muộn thế?”.

Osamu lên tiếng hỏi Nobuyo đang rửa bát đĩa trong bếp.

“Tại chia việc ấy mà”.

“Là gì thế?”.

“Bởi bọn họ không thể trả lương nên mười người bọn em sẽ làm việc từ buổi trưa”.

“Nghĩa là mỗi người lại nghèo đi một chút ấy hả?”.

“Ừ thì, vậy đấy”.

Nobuyo đi đến chỗ bàn sưởi, mang đĩa nhỏ của Osamu vào trong bếp. Cô muốn rửa nốt cho xong.

“Này, tôi chưa ăn xong mà!”.

Osamu giờ tay muốn lấy lại cái đĩa nhưng đã chậm mất một nhịp. Gã đành nuốt tiếc bỏ nốt quả nhỏ còn cặm trên tay vào miệng.

“Nhưng mà, không có bảo hiểm tai nạn lao động nhỉ?”

“Đúng thật. Mọi người, ai hiên lành rỗi cũng chịu thiệt thôi...”.

Kế hoạch ngỗ chơi một thời gian rỗi mới tiếp tục kiếm sống của Osamu đã mau chóng vỡ vụn. Và cả Nobuyo cũng thế.

“Chắc không vấn đề gì đâu nhỉ? Cái người hôm nọ ấy”.

Nobuyo vẫn để tâm đến chuyện Jinbo đã vào nhà đọt trước.

“Hắn không để ý đến chúng ta đâu”.

“Nhưng mà, anh ta cũng được phết nhỉ... Đó là nhân viên chính thức sao?”.

“Ừ”.

Trong mắt của Osamu thoáng lóe lên một chút đố kỵ.

“Là nhân viên chính thức thích thật đấy. Ngưỡng mộ ghê...”.

Nobuyo ăn nốt chỗ nhỏ vừa lấy được từ Osamu rồi nhốt vào bồn rửa.

Shouta cần lấy một thứ đồ trang sức được đặt trên bàn bếp, giờ ra cho Nobuyo xem.

“Cô, đây là cái gì?”.

“Kẹp cà vạt. Cho cháu đấy. Dù chỉ là đồ giả thôi”.

Nobuyo đeo chiếc kẹp cà vạt lên ngực Shouta rồi cười hì hì.

Đó là đồ khách để quên ở tiệm giặt là và Nobuyo đã tự ý cần về

Shouta vẫn giữ nguyên chiếc kẹp như thế, vui vẻ chui vào tủ tường.

Yuri thấy vậy cũng đứng lên, theo Shouta vào đó.

Shouta bật đèn gắn trên mũ bảo hiểm, rọi vào chiếc kẹp cà vạt đang cần trên tay. Viên đá hình bầu dục hấp thu ánh sáng rồi tỏa ra sắc cam lấp lánh.

Thật đẹp. Dù là đồ giả nhưng vẫn rất đẹp. Cả Yuri đang ngồi cạnh Shouta cũng gí sát mặt vào, chăm chú chiêm ngưỡng thứ ánh sáng lấp lánh đó.

“Thích không?”.

Shouta hỏi Yuri.

“Có”.

Yuri ngoan ngoãn gật đầu.

Dường như đã quyết trả lời như thế ngay từ đầu, Shouta lạnh lùng bỏ mặc Yuri. Cậu đang trả đũa vì Yuri lại đi học “công việc” từ một người khác ngoài cậu.

“Tiền trợ cấp của bà là khoảng bảy mươi nghìn yên phải không?”

Osamu vừa nói vừa lần móng tay men theo ngón cái của chân phải nhô ra khỏi lớp vải băng bó.

“Bảy mươi nghìn... Nhưng mà, sướng nhỉ... Nhờ chồng mà bà ta có thể nhận được tiền cho tới tận lúc chết...”.

Khi chỉ có hai vợ chồng, hai người thường hay nói xấu người khác. Lúc này cũng vậy.

“Vậy mà bà ta huênh hoang như thế tự kiếm được tiền vậy. Chẳng phải chúng ta còn chăm sóc cho bà ta hay sao...”.

“Này này!”, Nobuyo ghé sát lại gần, bày ra vẻ mặt tinh quái.

“Hay là bà ta giấu quỹ đen ở đâu đó?”.

“Tôi vẫn nghĩ đến đi đầu ấy suốt”, Osamu đồng tình.

“Tôi thấy căn phòng đó rất đáng ngờ”.

Osamu chỉ vào phòng trẻ con ở góc phòng thờ.

“Lần tới khi bà ta không có nhà, mình thử lục lọi chút xem sao..”

“Suýt!”.

Nghe thấy tiếng động ngoài vườn, Nobuyo liền đưa ngón trỏ lên miệng. Có tiếng mở cổng. Hatsue đã trở về.

“Bà về rồi ạ”.

Nobuyo cất giọng vui vẻ.

“Tôi về rồi đây”.

Tiếng Hatsue vang lên.

“Bà về rồi ạ”.

Osamu lật mặt nhanh như trở bàn tay, đổi giọng dịu dàng.

“Nước hồ ở đền thủy thần đã đóng băng rồi”.

“Bà phải cẩn thận đấy, lỡ trượt ngã đập hông thì nguy lắm đó”.

Chỉ có lúc này gã mới giống một đứa con trai tốt như trong suy nghĩ của người mẹ.

“Aki đâu rồi ạ?”.

Nobuyo vừa hỏi vừa bắt đầu chuẩn bị đi làm.

“Đi làm cái này này”.

Hatsue bắt chước hành vi Aki làm lúc nãy, ép ngực rồi rung rung.

“Thật là vô tình... nó có thể từ bỏ và trở về nhà mà”.

Hatsue đi về phía phòng thờ, Osamu liền giơ tay ra trước mặt bà. Gã biết bà đã ghé ngân hàng để rút tiền trợ cấp.

“Tôi không có lúc đến mức đó”.

Hatsue không đưa tiền mà đặt một gói kẹo Nhật lên tay gã.

“Cái này là gì thế?”

“Hạt dẻ hấp”.

Bỏ lại Osamu đang buồn bực, Hatsue đi qua phòng khách, đặt phong bì của ngân hàng lên bàn thờ, gõ chuông rồi chấp hai tay lại.

Cho tới tận bây giờ, tấm ảnh của người chồng đã bỏ Hatsue và rời nhà ra đi ấy vẫn được trưng bày trên bàn thờ.

“Bà ơi, nhớ chăm sóc cho Yuri. Còn thứ gì có thể ăn được thì bà cứ làm nhé”.

Nobuyo đứng ngoài cổng nói vọng vào với Hatsue rồi rời đi.

“Cứ làm à...”.

Hatsue cảm thấy thật nan giải.

“Ày”.

Osamu cầm theo gói hạt dẻ hấp vào phòng thờ, đặt nó lên bàn, trưng ra nụ cười nhỉnh nọt rồi chọc vào mạn sườn Hatsue.

“Cái gì thế!”.

Mặc dù biết ý Osamu nhưng Hatsue vẫn giả vờ không hiểu.

“Đi nào bà!”.

Osamu làm động tác chơi pachinko. Gã tính sử dụng tiền trợ cấp của Hatsue làm tiền vốn^[13].

"Không. Tại anh chơi kém quá”.

Hatsue không hợp tác với Osamu. Bà không phải kiểu người cả tin tới mức đưa tiền cho đối tượng mà mình thừa hiểu sẽ làm gì.

Sau khi tách khỏi Hatsue, Aki liền đi tới Kinshicho. Đó là một quán kinh doanh nằm trên tầng bốn của một tòa nhà nhiều cửa tiệm, cách nhà ga tám năm phút đi bộ. Đó là cửa hiệu thưởng lãm JK nơi khách hàng có thể xem “các tiết mục trình diễn” của những cô gái mặc đồng phục nữ sinh.

Trước lối ra của cửa hàng có đặt những chiếc ghế đầu, có hai vị khách không đợi nổi tới khi mở cửa lúc một giờ chiều, đang ngồi ở đó.

Aki im lặng đi ngang qua. Khi cô đẩy cửa bước vào trong liền trông thấy quây tiếp tân. Phía trước có đặt một cái âm đạo giả. Ảnh ghi kèm mã số của những cô gái đang làm việc ở đây được trưng trên bức tường ở một

góc quầy. Trong số đó có ảnh của Aki mặc trang phục thủy thủ. Mã số là 66.

“Xin chào”.

Cô cất tiếng chào với cửa hàng trưởng Wake, người đang có sắc mặt rất xấu.

Vừa vào cửa hàng, Aki lập tức biến thành Sayaka.

“Sayaka, liên lạc với tôi vào giờ nghỉ nhé!”.

Wake nói với vẻ mặt kỳ lạ, như thể dụi dằm, lại như thể đang nhọc lòng vì tiền bạc. Dù gọi là cửa hàng trưởng nhưng anh ta cũng không phải chủ mà chỉ là người làm thuê. Bởi nếu doanh thu sụt giảm, tháng tiếp theo sẽ cơ cấu lại nhân sự nên lúc nào trên môi người đó cũng nở một nụ cười như tự giễu.

Aki vào quán đúng lúc các đồng nghiệp đang thay đồng phục.

Độ tuổi mọi người dao động từ mười chín đến hai mươi tám tuổi. Từ nữ sinh viên đại học đến những bà nội trợ. Aki, hai mươi ba tuổi, xếp thứ ba từ trên xuống trong một tổ tám người.

“Nhận thêm cả việc tiếp rượu nữa quả nhiên là quá sức. Tôi đã ba mươi tiếng chưa ngủ rồi đấy”.

Cô nữ sinh ngồi đằng trước tên Harumi ngáp một cái thật to.

Harumi đáng ra đang học năm thứ tư của một trường đại học nhưng hầu như không đến trường. Ban đầu cô làm thêm để dành dụm tiền du học nhưng rồi chẳng biết từ lúc nào nó đã trở thành nghề chính.

Wake từ quầy lễ tân bước vào phòng.

“Ayu, khách đặt em vào phòng trò chuyện lúc hai rưỡi nhé”.

“Có thể chứ”.

Vẫn trong tình trạng chỉ mặc đồ lót, Ayu bày ra tư thế chiến thắng. Đây chỉ là một cửa hiệu nhìn ngấm, khách bị ngăn cách bằng một tấm acrylic chứ không được tiếp xúc trực tiếp với nữ nhân viên.

Các cô gái vẫn mặc nguyên đồng phục và phô bày hành vi khêu gợi trước những vị khách mà họ còn không nhìn thấy mặt qua tấm gương hai chiều. Tuy nhiên, nếu khách có nguyện vọng, họ vẫn có thể được phục vụ trực tiếp tại một căn phòng riêng biệt gọi là “phòng trò chuyện”. Những hành vi ở đây, cửa hàng sẽ không can thiệp. Với các dịch vụ có trong bảng lựa chọn như nằm lên đùi, lấy dáy tai hay ôm ấp..., số tiền khách trả sẽ chia đôi với cửa hàng theo đúng quy định, nhưng với những “lựa chọn bí mật”, họ sẽ tự ngầm hiểu là dựa theo thỏa thuận. Ngay từ ban đầu, có những khách đến cửa hàng này cũng chỉ vì những “lựa chọn bí mật” ấy.

Những cô gái muốn kiếm tiền, có người đã phục vụ nhu cầu tình dục ở đây, có người thông qua hẹn hò bên ngoài cửa hàng, đến khách sạn hoặc nhà riêng của khách để hành sự như gái gọi.

“Sayaka... Có khách phàn nàn rằng em mặc hai lớp quần lót đấy. Cởi một cái ra nhé”.

Nghe Wake nói vậy, Aki liền thè lưỡi.

“Sayaka, cô xem thường công việc này ư?”.

“Không phải đâu. Tôi hay bị nhiễm lạnh thôi”.

“Còn Harumi”.

Wake nói với Harumi bằng giọng điệu ra vẻ khó lòng tha thứ được.

“Ở đây không được cho tay vào quần lót, nên em đi điều chỉnh lại đi. Nếu bị lộ ra là cửa hàng phá sản luôn đấy”.

Wake vẫn trưng ra vẻ mặt thiếu thiện giống mọi khi.

Sau khi nghĩ xem liệu có bị lộ ra không, Harumi nói “Vâng” và nở một nụ cười vô tư.

“Harumi hết mình quá”.

Khi Aki ném ra một câu, Harumi liền đáp lại “Thôi đi nhé”.

Harumi vốn hiếu thắng nên có vẻ không muốn để thua Ayu về số lần được chỉ định. Ý thức cạnh tranh trong khoản đó, Aki không thể nào hiểu nổi.

So với Ayu hay Harumi, động lực làm việc tại cửa hàng của Aki không nhiều. Ngược lại, cô cảm thấy nếu có thể hoàn thành công việc mà không

cần tiếp xúc trực tiếp với khách sẽ thoải mái hơn. Dù cũng có một số khách quen đến cửa hàng vì “Sayaka” nhưng cô cũng không hướng tới mối quan hệ vượt ra khỏi tấm acrylic.

“Chân thành cảm ơn anh. Hôm nay anh được nghỉ ạ?”.

Sayaka mỉm cười với vị khách còn không nhìn thấy mặt.

“Hôm nay anh trốn việc”.

Vị khách kia dùng bảng trắng trả lời lại Sayaka.

Vị khách quen mà Sayaka vẫn gọi là “anh Tư” này làm nhân viên kinh doanh tại một công ty sản xuất.

“Hôm nay em cũng trốn học đó”.

Sayaka giả làm nữ sinh cấp ba của một trường nữ sinh tư thục ở Tokyo.

“...”.

“Đằng trước được chứ ạ? Hay là đằng sau?”.

“Trước”.

“...”.

“Vì anh muốn nhìn mặt em”.

Cô không hề biết anh ta bao nhiêu tuổi, mặt mũi ra sao.

“VẬY em bắt đầu nhé”.

Sau khi ấn công tắc của đồng hồ bấm giờ, Sayaka cởi cúc của chiếc áo thủy thủ, để lộ ra áo lót, sau đó kéo váy ngắn lên và bắt đầu lắc hông.

Bởi “chia việc” mà Nobuyo đã đi làm từ trưa và đứng trước còi là suốt hai giờ đồng hồ. Vì chiếc máy ép quần cỡ lớn ở sau lưng bốc ra hơi nước, nên chỉ cần vào đó mười phút thôi là mồ hôi đã thấm ướt lưng chiếc áo thun cỡ bẻ. Nobuyo không nói chuyện với ai, yên lặng là quần áo.

Giám đốc Koshiji vừa trở lại từ phòng kinh doanh, vu vơ đi ngang qua, ra dấu bảo Nobuyo “Lên đây”.

Không biết là việc gì nữa?

Cảm thấy đáng ngờ, Nobuyo nhìn theo bóng lưng của Koshiji, cô chợt bắt gặp ánh mắt của Negishi đang là quần áo ở bên cạnh. Nobuyo đùa cợt, mô phỏng động tác cắt cổ chính mình bằng tay phải rồi cười.

Nếu thế thì khéo tôi còn trước Nobu ấy...

Negishi cũng bày ra tư thế tự cắt cổ mình.

Khéo việc chúng ta ăn cắp bị lộ ra chẳng.

Làm gì có chuyện. Trực giác của gã không tốt vậy đâu.

Hai người vừa là quần áo vừa tiếp tục đoạn hội thoại bằng kịch câm như thế.

Văn phòng đại diện nằm trên tầng hai của xưởng. Căn phòng rộng khoảng tám chiều, trên bức tường có gắn một chiếc tủ khóa màu ghi với cửa tủ lồi lõm, không được đóng cẩn thận. Cạnh đó, hai chiếc bàn làm việc của cặp vợ chồng giám đốc và kế toán được kê sát nhau, chính giữa căn phòng còn có một chiếc bàn gỗ. Vào giờ nghỉ giải lao, nhân viên trong xưởng thường ăn cơm hộp hoặc uống trà ở đó.

Nobuyo không ngồi xuống bàn mà cứ đứng mãi trước cửa.

Dù chính Koshiji gọi Nobuyo đến nhưng ông ta vẫn quay lưng về phía cô, ăn bữa trưa muộn trên bàn mình.

“Chuyện biến thủ...”.

“Hả? Không phải sao? Cô đang lừa gạt công ty đấy...”

“Nhưng mà, đó là vì Mi... à, cô Negishi phải đưa hai đứa con đến nhà trẻ.”

Vấn đề Koshiji nói tới không phải chuyện ăn cắp đồ mà là chuyện chấm công hộ.

“Cho nên?”.

Koshiji lạnh lùng buông ra một câu.

“Không, chỉ là, đi muộn một phút mà trừ nửa giờ công chẳng phải quá tàn nhẫn sao?”.

Không chỉ đưa ra đề xuất chia việc và cắt giảm tiền công để có lợi cho phía công ty, họ còn giảm tiền lương mỗi giờ một cách không thỏa đáng bởi những luật lệ ích kỷ tự đặt ra nơi công xưởng. Điều này thực sự không thể chấp nhận nổi.

“Không hề tàn nhẫn. Công ty này có ba mươi nhân viên đấy. Nếu một người đi muộn một phút, chẳng lẽ sẽ không gây phiền phức cho người khác? Một phút nhân ba mươi bằng ba mươi phút. Vì vậy phải giảm một nửa”.

Lý lẽ Koshiji đưa ra có lẽ sẽ vô tác dụng nếu ở nơi khác, nhưng riêng ở đây, ông ta có quyền quyết định tuyệt đối.

Mặc dù không chấp nhận nổi nhưng Nobuyo hiểu rằng càng ở đây sẽ chỉ càng khiến cô thêm khó chịu, bèn cúi đầu ra khỏi phòng.

“Tôi không nghĩ mọi người sẽ giúp nhau đâu”

Nhìn bóng lưng ấy, Koshiji ném ra một lời chế nhạo. Nobuyo vừa mở cửa và đang bước ra ngoài, chợt bất động trong khoảnh khắc, ngay sau đó cô liếc nhắm mắt, ngẩng mặt lên trời rồi từ từ quay người lại.

“... Dạ?”.

Đôi mắt của Nobuyo chứa một tia sáng lạnh lẽo khác với mọi khi.

“Chứ không phải cô đã nhận đứt lót? Có người đã nhìn thấy cô ta mua đồ uống báo đáp cô”.

Koshiji làm động tác quẹt chiếc thẻ chấm công bằng cánh tay đang cằn đũa. Nobuyo cảm thấy như thiện ý của bạn bè đã bị từ “đút lót” làm cho vấy bẩn. Có lẽ đồng nghiệp nào đó đã mách lẻo với ông ta. Nếu biết là ai, cô nhất định sẽ đánh sưng mặt kẻ đó lên, Nobuyo nghĩ.

Dù vậy, Nobuyo vẫn nhẫn nhịn. Ở đây, nếu cắt ngang hoặc cãi lại, chắc chắn cô sẽ bị đuổi cổ.

Không, có lẽ là ngược lại, ông ta muốn làm vậy nên khiêu khích mình chẳng?

Nghĩ đoạn, Nobuyo đè nén lại cảm xúc đang dâng trào mãnh liệt rồi bước ra khỏi phòng.

Hiện tại, cô không thể nghĩ việc ở xưởng. Trong đầu của Nobuyo hiện lên khuôn mặt của những thành viên trong gia đình, những người vẫn tin cậy dựa dẫm vào cô.

Hatsue từ chối lời mời của Osamu, một mình đi đến tiệm pachinko ở trước nhà ga.

Sở thích duy nhất của Hatsue là pachinko. Bịt lỗ tai bằng cái nút mang theo từ nhà để ngăn cách với những tiếng ồn xung quanh, Hatsue đã chuẩn bị đầy đủ mọi thứ và tiếp cận cái máy bà vẫn quen dùng có tên “Umi Monogatari”, nhưng chẳng mấy chốc bà đã mất trắng mười nghìn yên.

Hatsue đảo mắt nhìn khắp xung quanh, trông như thể đang suy nghĩ xem có nên chuyển đến chiếc ghế còn trống hay không, nhưng nhân lúc vị

khách ngồi bên cạnh đứng lên để đi toa-lét, bà đã bê chiếc hộp có đựng tấm thẻ “Trúng lớn” được đặt sau lưng anh ta về trước máy của mình. Khi bắt gặp ánh mắt của người đàn ông ngồi cách hai ghế đã chứng kiến toàn bộ sự việc, Hatsue đưa ngón trỏ lên miệng, nhắm mắt suy một tiếng rồi nở nụ cười tinh ranh để lộ ra hàm răng móm mém.

Ánh mắt đó hoàn toàn không cười. Người đàn ông bất giác lãng mắt đi chỗ khác.

Sau khi bị Hatsue từ chối, Osamu đành đưa Shouta và Yuri đến cửa hàng bán đồ câu. Tất nhiên không phải vì họ muốn đi câu. Chỉ là bởi cửa hàng này dễ tiến hành “công việc”.

Theo kế hoạch của Osamu, khi bước vào cửa hàng, Shouta và Yuri sẽ giả vờ chơi với mồi giả ở trước bể cá gần lối ra vào.

Yuri thích thú với mồi giả màu hồng có hình con bạch tuộc. Shouta đang đánh giá tình hình xung quanh, Yuri đứng bên cạnh dường như quên mất là mình đang giả vờ, say sưa làm động dây câu để nhìn thấy mồi giả bơi như thật trong nước.

“Tôi vào nghỉ đây”.

Một nhân viên cửa hàng đang tiếp khách, đứng lên khỏi quầy thu ngân, nói với đồng nghiệp như vậy rồi lui về lối cửa sau. Shouta vốn đang chờ thời cơ ấy, liếc nháy mắt với Osamu đang đứng trước cái giá đựng mồi câu.

Osamu vừa lê đôi chân phải bị thương một cách phô trương, vừa hướng về quầy thu ngân:

“Xin lỗi, tôi muốn câu cá vược nên có thể cho tôi biết sự khác nhau giữa mỗi plug và mỗi sinking pencil được không?”.

“Sinking pencil à? Xin mời qua đây”.

Shouta lắng nghe cuộc trao đổi đó mà không hề quay lại.

Osamu theo sự hướng dẫn của nhân viên, đi ngang qua Shouta và biến mất trong góc cửa hàng. Gã dẫn dụ người nhân viên duy nhất còn lại trong tiệm đi đến góc sâu nhất, nơi có bày bán sinking pencil.

Và giờ, không còn ai đứng ở quầy thu ngân cả. Đợi tới lúc âm thanh lộc cộc từ cây nạng Osamu đang dùng xa dần rồi mất hẳn, Shouta mới đứng dậy, cầm theo mấy chiếc cần câu để gần phía cửa. Yuri đang say sưa với con bạch tuộc, đứng lên chậm hơn một chút.

“Này”.

Shouta giục Yuri.

Cậu giận dữ vì Yuri không hành động theo kế hoạch.

Yuri mò tới cửa, rút dây điện của cổng chống trộm khỏi ổ cắm rồi nhìn Shouta. Đây là thao tác mà lúc này cô bé đã cùng luyện tập với Osamu bằng bàn sượt ở nhà. Shouta liền chạy như bay ra khỏi cửa hàng. Yuri cắm lại dây điện vào ổ cắm rồi cũng chạy theo Shouta.

Ba người gặp lại tại bãi đỗ xe và cùng đi bộ trên con đường dọc theo bờ sông. Nhưng riêng Shouta không hài lòng với công việc ngày hôm nay, cậu vừa đi trên đường xe chạy cao nằm hơn đường ven sông một chút vừa nhìn xuống hai người bên dưới.

“Công việc tiến hành rất thuận lợi. Yuri cũng đã cố gắng nhỉ”.

Yuri vui mừng gật đầu, cụng nắm đấm với Osamu.

“Đó, như bố đã nói, bí quyết lúc ấy là cần phải bình tĩnh, chờ nhân viên cửa hàng thừa bớt đã”.

Osamu đầy vẻ đắc ý nói về công việc đã kết thúc tốt đẹp nhờ vào kế hoạch của mình.

“Chỉ cần hai người cũng làm được mà!”.

Shouta lên tiếng với giọng điệu khó chịu.

“Đó gọi là... ‘chia việc’”.

Osamu nói lại lời của Nobuyo.

“Đó là gì?”.

“Là... mọi người cùng chia sẻ công việc ấy”.

“Đứa nhỏ này, chỉ thêm cản trở thôi”.

Shouta chỉ vào Yuri.

Họ đã nhiều lần xác nhận lại thời điểm thích hợp mà đứa nhỏ này vẫn cứ quên, khiến suýt chút nữa thì kế hoạch thất bại. Shouta rất tức giận vì điều đó.

“Đừng nói vậy chứ. Nó là em gái con mà”.

“Không phải em gái!”.

“Là em gái. Yuri là em gái của con”.

Shouta liền bỏ lại hai người và chạy mất. Yuri lặng lẽ nhìn theo bóng lưng Shouta. Mỗi câu hình bạch tuộc cô bé đang cầm trên tay đang đưa tám cái chân.

“Con là em gái mà”.

Osamu dịu dàng nói với Yuri. Gã đã đi lên trước mà Yuri vẫn đứng im ở đó.

“Sao vậy? Đi thôi”.

Osamu thúc giục nhưng Yuri vẫn không nhúc nhích.

“Không phải tại Yuri đâu. Đạo này thằng bé đang đến tuổi nổi loạn ấy mà”.

Yuri vẫn cố chấp.

Phải mất tới mười phút Osamu mới dỗ được cô bé và bắt đầu rời đi.

Osamu quyết định sẽ tạm thời giấu mấy chiếc cần câu vào tủ tường. Mặc dù là hàng giảm giá, nhưng bốn cái cần câu này đều là hàng mới nên số tiền thu được cũng rất lớn.

“Thế là tháng này không cần làm việc rồi”.

Osamu nói như thể đang hát.

“Mấy cái đó, được khoảng bao nhiêu vậy?”.

Vừa ngẩng lên nhìn Osamu đang hưng phấn, Nobuyo vừa hỏi.

“Chắc khoảng bốn mươi nghìn yên đấy”.

“Bốn mươi nghìn”.

Nobuyo đang ăn ochaduke^[14], nghe vậy liền giật mình dừng lại.

“Mà Aki đóng góp một chút đi chứ. Em cũng kiếm ra tiền mà”.

Nobuyo chuyển hướng sang Aki đang ngẩng trước gương chải tóc. Aki không quay lại mà lờm Nobuyo trong gương.

Chuyện xảy ra ở chỗ làm hôm nay khiến tâm trạng Nobuyo cực kỳ không tốt.

“Được rồi, không cần đâu... Tôi đã hứa với con bé rồi”.

Hatsue nói đỡ cho Aki.

Khi mời Aki vào sống trong ngôi nhà này, Hatsue đã đưa ra thỏa thuận cô không cần tiền thuê nhà, cũng không cần góp tiền.

“Vì bà cứ chi tiêu chuộng nên nó mới được đà lấn tới đấy”.

Aki dừng tay, ngừng một chút rồi quay ngoắt lại, dường như không thể chịu đựng thêm nữa.

“Ai mới được đà lấn tới chứ? Mọi người đều moi tiền của bà, không phải sao?”

“Có cách nói ‘moi tiền’ như vậy à?”

Nobuyo đối diện với ánh mắt sắc bén của Aki.

“Moi được thì moi thử xem”.

Để giảm xung đột giữa hai người, Hatsue nói đùa.

“Không moi được, không moi được”.

Osamu tiếp lời Hatsue, cố để câu nói trở nên hài hước.

“Được rồi, tôi đã đóng bảo hiểm để khỏi phải lo chết mà không được ai chú ý...”.

Hatsue đang khêu dờ, nói mà vẫn không hề dừng tay. Bà đang sửa lại chiếc áo cũ của Nobuyo cho Yuri mặc.

“Cái đó... gọi là bảo hiểm gì nhỉ?”.

Osamu vừa đi đến bồn rửa tay vừa lẩm bẩm. Nobuyo khó chịu vì câu nói của mình bị mọi người đem ra làm trò đùa, nhưng rồi cũng đành thu lại công kích.

Như hiểu được điếu đó, Aki ngay lập tức trở nên vui vẻ chui vào đệm của Hatsue.

“Chúc ngủ ngon”.

Trong chần, Aki chen bàn chân lạnh cóng của mình vào giữa đôi chân của Hatsue.

“A, bà ơi, ấm quá!”

Khoảnh khắc đó là lúc Aki cảm thấy hạnh phúc nhất.

“Sao thế? Có điếu gì khiến cháu khó chịu à?”.

“Gì cơ ạ?”

“Bởi vì chân cháu lạnh hơn mọi khi”.

Hatsue hay nói những điếu có vẻ mê tín như vậy, dù cho chính bà cũng chẳng biết được độ thật giả thế nào. Thế nhưng, điếu bà chỉ ra hôm nay có lẽ lại chính xác.

“Cái gì bà cũng biết hết ấy”.

Mặc dù bị nhìn thấu nội tâm, nhưng Aki cho rằng điếu đó càng chứng tỏ sự thân thiết của hai người nên vẫn rất vui.

Hatsue nhìn khuôn mặt của Aki đang gối lên đầu gối mình.

“... Tuyệt thật đấy, cháu có chiếc mũi rất cao...”.

“Thế ạ? Cháu không thích nó lắm”.

Aki nói vậy rồi sờ vào mũi mình.

Aki có vẻ mặt lạnh lợi và ngũ quan rõ ràng. Khi đi trên phố, trông cô giống như một sinh viên đại học bình thường, hoàn toàn không có cảm giác bản thủ thường thấy ở mấy cô gái làm dịch vụ tình dục. Phải chăng đi đầu này ngược lại khiến đàn ông cảm thấy Aki quá kín kẽ, bởi vậy mà độ yêu thích ở cửa hàng của cô không cao.

“Yuri, nhớ liếm chút muối trước khi đi ngủ nhé!”.

Sau ngày đầu tiên tè dầm, thỉnh thoảng Yuri lại bị như vậy. Dù cho là mê tín nhưng Nobuyo vẫn theo lời của Hatsue, trước khi đi ngủ đầu cho Yuri liếm chút muối.

“Ở kia kìa...”.

Osamu đang đánh răng trong bếp liền chỉ ra ngoài ngưỡng cửa.

“Gì thế?”.

Nobuyo mang muối ra ngưỡng cửa, thấy Yuri đang ngoảnh quay lưng lại.

“Sao thế?”.

Yuri không trả lời.

“Ng ồi đó sẽ lạnh đấy”.

Nobuyo ng ồi xồm bên cạnh Yuri, nheo mắt lại.

“Anh ấy sẽ về chứ ạ?”.

Yuri nắm chặt m ỗi câu hình bạch tuộc trong tay.

“Cháu đang lo lắng chuyện của Shouta à?”.

Một cô bé năm tuổi mới đây thôi vẫn còn chịu sự bạo hành từ bố mẹ, lại đang bận khoăn về chuyện cá nhân của người khác. Điều này khiến Nobuyo rất ngạc nhiên.

Rốt cuộc cô bé làm thế nào để giữ được lòng tốt như thế?

Nobuyo nhìn chăm chăm sườn mặt của Yuri bằng ánh mắt như nhìn người ngoài hành tinh.

“Không phải tại Yuri đâu”.

Nobuyo nói r ồi vò mái đầu của cô bé, sau đó quay trở lại bếp như đang chạy trốn.

Cô nín thở, chạy thẳng tới chỗ bồn rửa r ồi mới quay đầu nhìn ra ngoài hiên. Osamu ngậm bàn chải đánh răng, từ bồn rửa mặt bên cạnh phòng tắm đi tới.

“Mà này, gọi là bảo hiểm ‘Nước cho người chết’^[15] thì thế nào?”.

Nghe cái ý tưởng vô vị đó của Osamu, Nobuyo chẳng biết nên tức giận hay buồn cười nữa.

“Dù con bé đã gặp phải những chuyện như vậy, bởi bố mẹ mình...”.

Nobuyo nhìn bóng lưng Yuri ngoài cửa. Osamu cũng ngay lập tức hiểu được Nobuyo đang nói tới đi đâu gì.

“Đúng vậy nhỉ? Hoàn cảnh của nó vốn không thích hợp để đi lo lắng cho người khác”.

Osamu thật tâm bày tỏ sự thán phục đối với lòng tốt của Yuri.

“Một người bị nói rằng không nên được sinh ra, khi lớn lên thường sẽ không giống thế”.

Hai người nhìn nhau. Mẹ Nobuyo đã thường xuyên nói vậy với Nobuyo hồi cô còn nhỏ, và cả bố mẹ lẫn bạn bè Osamu cũng từng chối bỏ sự tồn tại của gã.

“Ừ, thường thì thế nhỉ...”.

“Nó không nên đối tốt với người khác”.

“Đúng... đúng là vậy”.

Chắc hẳn Osamu cũng từng lớn lên trong cảnh tương tự.

“Bởi vì, không làm thế sẽ chẳng thể nào tồn tại được...”.

Nobuyo nghĩ, nếu Yuri là một đứa trẻ méo mó về nhân cách, có lẽ cô cũng đã có thể bỏ mặc sự xấu xa trong tính cách và tâm địa của mình.

Nhưng bởi có một đứa trẻ giống như Yuri mà cô đành phải thừa nhận, khuyết điểm của mình là trách nhiệm của mình. Cô vốn dĩ chỉ muốn cho rằng bất hạnh của cô là tại mẹ mà ra.

Dù nuông chiều bản thân đến mức nào đi chăng nữa, có lẽ Nobuyo vẫn không thể tha thứ cho chính cô. Đối mặt với Yuri, Nobuyo đã không còn có thể cho rằng bản thân là kẻ bất hạnh nhất.

Nhưng cô nhớ Yuri về không phải chỉ vì tâm tư ấy, Nobuyo nghĩ.

Shouta lại tới ngã trong chiếc xe phở tải ở bãi đỗ xe dọc bờ sông. Mỗi khi muốn ở một mình, Shouta thường hay tới đây.

Ánh trăng rơi vào xe qua ô cửa sổ dán giấy bóng kính. Thỉnh thoảng có tiếng rè rè từ động cơ của tàu thuyền chạy ngang qua mặt sông. Shouta có ảo giác bản thân như đang ở dưới đáy làn nước.

Không hiểu đi đâu gì khiến Shouta tức giận với Yuri như thế. Vào lúc này, chính bản thân cậu cũng chẳng rõ nữa. Để không phải suy nghĩ nhiều hơn về chuyện đó, Shouta đã ngã mài giữa bánh răng sắt nhát được bằng một mẫu bê tông suốt hai tiếng đồng hồ.

“Cộc cộc cộc”, tiếng gõ vào cửa kính xe đột nhiên vang lên. Shouta nhặt chiếc khăn mùi xoa rơi bên cửa sổ xe rồi nhìn ra ngoài, liền thấy

Osamu đang đứng đó. Osamu dùng ống tay áo lau hơi thở phả ra trên cửa kính để nhòe vào bên trong.

“Đây rồi, đây rồi”.

Shouta không đáp lại. Osamu vòng sang bên kia xe, mở cửa, ngó vào ghế lái.

“Lạnh thật...”.

Osamu vừa cần vô lăng bằng hai tay vừa nói.

“Yuri lo lắng nên cứ ngó mãi ở ngưỡng cửa đấy”.

Shouta vẫn tiếp tục mài bánh răng.

“Con không thích Yuri sao?”.

Không, Shouta lắc đầu. Không có chuyện đó.

“Vậy thì... tại sao?”.

Shouta dừng tay. Có tiếng còi xe cứu thương từ xa vọng lại.

“Hai người đàn ông thì vui hơn”.

Shouta thẳng thắn giải bày tâm trạng mà trước đó không thể diễn tả thành lời với Osamu. Khi nói ra được câu kia, cuối cùng Shouta cũng lý giải được căn nguyên sự khó chịu của mình.

“Đúng là vậy, nhưng mà... nếu giúp ích được gì đó, Yuri cũng dễ sống hơn trong căn nhà này”.

Không sai. Chính Shouta cũng muốn ghi nhớ “công việc” sớm hơn dù chỉ một chút để có thể giúp ích cho mọi người. Cậu liề n gật đầu.

“Vậ... con hiểu r ấ chứ?”.

“R ấ ạ”.

Shouta vốn chỉ cố ý tỏ ra giận dỗi.

“Vậ, Yuri là gì của con?”

“Em gái...”.

Không còn cách nào khác, Shouta đành trả lời như thế.

“Còn bố thì sao?”.

Osamu tiếp tục hỏi như đang đưa ra câu đố.

“...”.

“Là gì của con?”.

Miệng Osamu tạo thành hình giống như đang phát âm chữ “bố”. Gã muốn Shouta gọi mình là bố. Shouta cũng hiểu được đi ầu đó.

“... Thôi mà”.

Shouta quay mặt đi, nhìn ra ngoài qua cửa sổ xe.

“Gì chứ... Gọi một lần thôi mà”.

Shouta chưa một lần nào gọi Osamu là bố.

“Một lúc nào đó”.

Shouta nói vậy để tránh khỏi sức ép của Osamu.

“Bố hiểu rồi. Một lúc nào đó nhé”.

Osamu bỏ cuộc, nắm tay phải đưa ra trước mặt Shouta. Shouta tỏ vẻ bất đắc dĩ, cụng nắm đấm với Osamu, hai người cùng ra ngoài.

Osamu không cần theo nạng đến, đành vừa lê chân phải vừa đi bộ chầm chậm ở bãi đỗ xe. Hai người cùng đi trên con đường rải sỏi, chỉ còn nghe tiếng bước chân vang vọng giữa đêm đông. “Chú đã bán chưa? Cần câu ấy”.

Shouta hỏi.

“Mới cất đi thôi”.

“Vậy thì tốt”.

“Con muốn câu cá sao?”.

Osamu mô phỏng động tác câu cá.

“Vâng”.

Osamu nghĩ, trước khi bán những chiếc cần câu ăn cắp được này, hai người sẽ thử đi câu cá.

“Này, chú có biết truyện ‘Swimmy’ không?”.

Shouta đột nhiên hỏi.

“Bố... không hiểu tiếng Anh đâu”.

Osamu đáp, tỏ vẻ nó quá mức khó đối với gã.

“Không phải tiếng Anh. Nó có trong sách giáo khoa quốc ngữ”.

“Quốc ngữ... bố lại càng không biết”.

“Swimmy là câu chuyện về những con cá nhỏ đã cùng nhau hạ gục được một con cá ngừ to lớn... Chú nghĩ tại sao chúng thắng?”.

Osamu dăm chiêu.

“Chuyện đó thì, hẳn là vì cá ngừ ăn rất ngon chẳng?”.

Osamu thực sự cho là thế.

“Sai rồi”.

Shouta lập tức bác bỏ câu trả lời cực kỳ vô vị đó.

“Gần đây chúng ta không được ăn con cá ngừ nào nhỉ...”

Osamu dang rộng hai tay tạo thành hình miệng cá rồi làm động tác như đang tấn công Shouta.

“Gào! Ồ!”

Shouta vừa cười vừa chạy vòng quanh bãi đỗ xe. Osamu vừa đưa hai tay lên xuống làm động tác ngậm - mở miệng vừa đuổi theo.

Ngọn đèn đường xanh trắng chiếu rọi in bóng hai người Cảnh tượng đó tựa như hai con cá đang bơi lội dưới đáy đại dương.

Đáy biển tối tăm và lạnh lẽo, thế nhưng hai con cá vẫn cất lên tiếng cười vui vẻ, không ngừng đuổi và chạy tới khắp mọi nơi.

Chương 3 : Đồ bơi

Mưa rơi suốt từ tối qua cuối cùng cũng tạnh, Nobuyo mang đồ đã giặt xong ra ngoài vườn phơi. Sau trận mưa rào, tiết trời chuyển sang xuân, hoa anh đào nở rộ cũng tàn, để trong chớp mắt đã tới mùa đông lạnh lẽo. Ngay cả khu vườn đã rất lâu không hề được chăm sóc, cũng mọc ra rất nhiều những chiếc lá xanh non không rõ tên gọi.

Osamu ra vườn trong bộ dạng còn đang ngái ngủ, vừa hái một quả dâu tây Ấn Độ bỏ vào miệng, vừa ngâm nga bài hát “Sẽ có ngày mai”.

“Hôm qua quán Hobby ồn ào nhỉ? Giai điệu bài ‘Sẽ có ngày mai’ cứ trôi nổi trong đầu tôi suốt”.

Tối qua có một buổi tiệc chào mừng nhân viên mới được tổ chức tại quán rượu trong con ngõ này, những người đàn ông say rượu cứ hát đi hát lại bài ấy với giọng rất to.

“Vì khắp thiên hạ đang là tuần lễ vàng mà”.

Vừa phơi chiếc đệm bị Yuri tè dầm dưới mái hiên, Nobuyo vừa nói.

“Nhưng mà làm nhân viên văn phòng thích thật đấy...”.

Osamu vỗ bốp một cái vào cổ mình.

“Khỉ thật...”

“Muỗi à? Đến giờ vẫn còn sao?”.

Osamu mơ hồ trả lời, đuổi theo con muỗi đã tránh thoát khỏi cú vỗ, đi về phía góc vườn chỗ phoi đồ cũ.

“Ừa?”

“Hử?”

“Mình có biết ở đây từng có một cái ao không?”.

Osamu hỏi. Ở bên hông tường chỗ Osamu chỉ xuống có một cái hõm xếp những tảng đá tròn. Mặc dù đã được lấp bằng đất và ngói vỡ, nhưng khi nhìn kỹ vẫn có thể thấy được những tảng đá được gia cố bởi bê tông.

“Nghe nói ngày xưa ông già nuôi cá chép ở chỗ này đấy”.

Nobuyo nói lại những lời nghe được từ Hatsue.

“Chỗ này không lớn đến mức nuôi được cá chép đâu... Chắc là bà già khoác lác thôi”.

Osamu hất cằm về phía Hatsue đang ngủ trong phòng thờ.

Ngày xưa, Hatsue dậy sớm hơn bất cứ ai trong gia đình, nhưng gần đây, số lần bà ngủ tới tận gần trưa ngày càng tăng. Hôm nay bà cũng chưa chui ra khỏi chăn.

“Nhưng hình như toàn bộ chỗ này từng là đất của ông già đấy”.

Nobuyo đảo mắt nhìn những tòa chung cư cao cấp bao quanh nhà.

“Mà chẳng ai nhớ đâu nên dù có nói gì thì cũng...”.

Hồi chồng Hatsue trúng quả khi đầu tư vào thị trường đậu, nhà bà còn có cả lái xe riêng và biệt thự ở Karuizawa. Câu chuyện mà Hatsue nhớ lại ấy dường như đã quá xa xôi so với tình trạng hiện tại của bà, có gì đó không thực. Không phải do Hatsue lẫn thẩn, nhưng vì có quá nhiều điểm mâu thuẫn nên cả Osamu lẫn Nobuyo dường như đầu chỉ nghe một nửa câu chuyện.

“Bệnh đó, mãi cũng không trị được nhỉ...”.

Vừa treo nốt cái đệm vẫn còn vết tè dầm lên dây phơi, Nobuyo vừa nhìn Yuri đang ng ồi dưới mái hiên. Yuri ngẩng đầu nhìn Nobuyo, không hề có vẻ hối lỗi nào cả.

“Nhưng mà cái này... có thực là do Yuri?”

Khi Nobuyo quay mặt sang tấm đệm thì chợt ngửi thấy mùi khai nên lại chuyển ánh nhìn ngò vức sang Osamu.

“Này này, mình nghi ngờ cái gì thế?”.

Muốn xem xem mông Osamu có bị ướt không, Nobuyo vòng ra đằng sau ngửi.

“Thôi đi, đ ồng ố c”.

Giọng hai người đùa giỡn vang vọng cả khu vườn.

Đúng lúc đó, Shouta đang xem tivi trong phòng khách bỗng lao nhanh ra ngoài hiên.

“Này, là Yuri. Yuri đang được chiếu trên tivi”.

Trong khoảnh khắc ấy, ánh mắt hai người giao nhau, và khi lý giải được sự tình, họ vội vã từ mái hiên quay vào trong nhà.

“Kia kìa”.

Shouta chỉ tay vào tivi, trên đó vừa đúng lúc chiếu đến hình ảnh Yuri đang lắc vòng trong một buổi biểu diễn gì đó của trường mẫu giáo.

“Chúng tôi mới hay tin, một cô bé năm tuổi sống tại quận Arakawa, Tokyo đã mất tích từ tháng hai năm nay. Tên của cô bé là Houjou Juri. Juri đột nhiên không tới nhà trẻ, hiệu trưởng nhà trường vì lo lắng nên đã báo cảnh sát và sự việc được phát hiện. Từ đó, cảnh sát đã tiến hành điều tra công khai. Có khả năng Juri thường xuyên bị bạo hành, cảnh sát đang yêu cầu bố mẹ cô bé tự thú và tiến hành thẩm vấn”.

“Vụ án” được truyền đạt bằng giọng tường thuật đầy tính khẩn trương của phát thanh viên và nhạc nền vô cùng đậm chất phim hình sự.

“Cháu là Juri chứ không phải Yuri à?”.

Hatsue lại ngạc nhiên về chuyện này trước tiên. Juri bước vào phòng từ phía sau hai người, khẽ gật đầu.

Trong studio, một nam dẫn chương trình và một nhà bình luận giáo dục đang bàn tới chủ đề tại sao đã qua hai tháng mà bố mẹ Juri không yêu cầu tìm kiếm.

Bố mẹ Juri nói với nhà trường cũng như hàng xóm xung quanh rằng, họ đã gửi cô bé tới nhà họ hàng.

“Có giả thiết chính họ đã giết con mình”.

“Đáng đời”, Nobuyo nghĩ.

“Nguy quá, thật là nguy quá”.

Cuối cùng cũng nhận ra việc mình làm do tùy hứng ấy đã trở nên nghiêm trọng, Osamu cất giọng run rẩy.

“Giờ anh mới nhận ra à?”.

Hatsue đại diện chỉ ra suy nghĩ của mọi người.

Osamu chạy sang bên cạnh, nắm lấy hai vai của Juri và sáp mặt lại gần.

“Yuri, con có thể tự mình đi về nhà từ đây không?”.

Nobuyo đến ngồi cạnh Osamu, nhìn thẳng vào Juri.

“Đến lúc này rồi thì vô ích thôi”.

“Con định thế nào? Trở về à?”.

Osamu, người tạo nên ngọn nguồn của mọi chuyện, để Juri tự đưa ra quyết định.

“Cháu ở đây nhỉ... Yuri”.

Nobuyo vươn tay qua Osamu, chạm vào tóc Juri rồi nói.

Juri vừa nhìn qua nhìn lại khuôn mặt hai người, vừa nghĩ xem nên nói gì, nhưng khi nghe Nobuyo hỏi “Cháu cũng muốn ở đây phải không?”, cô bé liền gật mạnh.

“Nếu để Yuri ở đây luôn thì cũng nên đổi tên cho nó đi”.

Hatsue đang ngồi ngoài hiên ngẩng đầu lên nói với Nobuyo.

“Cũng phải”.

Nobuyo đang cầm kéo cắt tóc, có vẻ hơi gượng tay.

Cô mang ra một cái ghế đầu dán bìa xanh da trời từ trong bếp ra ngoài hiên, đoạn trải rộng các tờ báo ra xung quanh. Sau đó, cô khoét một lỗ trên cái túi loại dùng để đựng rác, chụp qua đầu Juri.

“Trông giống búp bê cồi thời tiết”.

Shouta nói khiến tất cả mọi người cười vang. Cả gia đình đều tập trung ở phòng khách xem cảnh tượng đó. Juri vừa xấu hổ xoắn đôi chân trần quanh chân ghế, vừa bồn chồn khăn trương.

Kể từ khi sinh ra tới giờ, đây là lần đầu tiên Nobuyo cắt tóc cho người khác. Mái tóc của trẻ con, cô càng chưa từng động vào.

Khi cùng thảo luận về việc cắt tóc của Juri, không hiểu tại sao mọi người lại cho rằng vị chủ mẫu gia đình là Nobuyo sẽ đảm trách, dù cho chính cô cũng hoàn toàn không biết nên làm như thế nào.

Từ khi Nobuyo còn nhỏ, mẹ của cô đã đi làm tiếp rượu suốt ngày, chưa bao giờ nấu ăn, cũng chẳng mấy khi chơi cùng cô cả. Từ ngày nhỏ, Nobuyo đã muốn cắt tóc ở tiệm làm tóc gần nhà, nhưng từ khi lên cấp hai, cô đã dành dụm số tiền sinh hoạt vốn không đầu đặn mà mẹ cô để lại, đến xa-lông làm đẹp. Người đàn ông đầu tiên của Nobuyo là một nhân viên tạo mẫu tóc cô gặp ở đó. Lúc ấy, Nobuyo mới mười sáu tuổi.

“Hana^[16] thì sao? Tôi đã từng muốn đặt tên như thế nếu sinh được con gái đấy”.

Hatsue đề xuất với vẻ đầy chờ mong.

“Trông giống “Hoa” chút nào đâu..

Vì chưa bao giờ nghĩ tên cho trẻ con nên mọi người đều có vẻ gì đó rất háo hức. Nếu có thể, họ rất muốn đặt một cái tên thật phù hợp với đứa trẻ này.

“Rin thì sao?”.

Nobuyo nhớ rằng trong những người bạn học cùng trường tiểu học ngày xưa, có một cô bé với nét mặt rất tinh tế, lúc nào cũng buộc một cái nơ trắng lên tóc. Tên của cô ấy là Rin. Bởi mẹ của Nobuyo làm nghề tiếp rượu nên Nobuyo luôn bị mẹ của bạn cùng lớp ghét bỏ. Kể cả các bữa tiệc sinh nhật, cô cũng chưa bao giờ được mời tới dự. Duy chỉ có Rin là không

phân biệt đối xử như vậy mà vẫn chơi thân với Nobuyo thật là một cô bé có tấm lòng lương thiện.

“Tên viết như thế nào? Giống ‘cái chuông’^[17] à?”.

“Không phải... Như thế này này”.

Nobuyo di chuyển cái kéo, viết ra chữ Hán.

“Rin là hai chấm thủy chứ không phải ba chấm thủy^[18]...”.

Hatsue vừa nhìn theo chuyển động của cái kéo, vừa tự mình di chuyển ngón tay.

“Xin lỗi, vì con đã bỏ học cấp ba...”.

Nobuyo thô lỗ cởi túi ni lông ra khỏi Juri rồi xoay người cô bé quay về phía sau.

“Xong rồi đây”.

“Ồ... đáng yêu quá!”.

Osamu vừa nhìn Juri vừa nói.

“Thế này sẽ không bị lộ đâu”.

Họ cắt tóc cho Juri không phải vì mùa mới đã sang, mà để che giấu thân thế cô bé. Họ cũng không chắc nếu chỉ cắt tóc, cô bé sẽ trông khác đi được đến mức nào. Nhưng vì mái tóc, thứ dễ liên hệ hai người với nhau, đã được cắt ngắn trên vai nên quả thực đã tạo ấn tượng rất khác.

“Em soi gương không?”.

Aki nhìn Juri rồi vẫy tay với cô bé.

Juri gật đầu, như thể chạy thi với Aki, đến trước chiếc gương ba mặt trong phòng thờ.

Aki ôm lấy Juri trước đầu gối mình, so sánh mái tóc đen của cô với Juri.

“Tóc nâu này... Thích nhỉ, không cần tốn tiền nhuộm tóc luôn”.

Juri khẽ mỉm cười.

“Chị... còn có một cái tên nữa”.

“... Là gì ạ?”.

Nhìn Aki trong gương, Juri hỏi.

“Sayaka..

Juri suy nghĩ trong chốc lát.

“Tên Rin rất hay”.

“Đúng vậy nhỉ!”.

Sau khi hoàn tất nghi thức tiếp đón Rin như một thành viên mới trong gia đình, Nobuyo cùng mọi người dẫn cô bé ra ngoài mua sắm.

Ngôi nhà trong thoáng chốc liền trở nên yên tĩnh.

Osamu được cử ở nhà trông nhà, vừa bê nguyên cả hộp sữa đầy trong tủ lạnh ra uống, vừa nhìn ngắm tòa chung cư bên cạnh qua cửa sổ phòng bếp.

Trên ban công của chung cư, một lá cờ hình cá chép đang bay phấp phới trong làn gió. Một cậu bé, có lẽ tầm tuổi Shouta, mặc bộ đồng phục màu xanh mới toanh đang luyện tập chơi bóng cùng với bố ở bãi đỗ xe.

“Hai mươi tư, hai mươi lăm, hai mươi sáu...”.

Ông bố có lẽ là người có kinh nghiệm chơi, đang thực hiện những cú tâng bóng đẹp mắt cho cậu bé xem.

“Ba mươi”.

Ông bố cùng cậu con trai đồng thanh hét lên.

“Bố giỏi quá!”.

“Phải không?”.

“Bố tâng thêm một lần nữa đi”.

Ông bố lại bắt đầu tâng bóng.

Osamu để hộp sữa rỗng lên bàn, lấy cái túi của cửa hàng tiện lợi, thổi khí vào trong.

“Một, hai, ba, bốn..

Nhất định không chịu thua ông bố đó, Osamu vừa khéo léo tặng cái túi đã được thổi phồng ấy vừa di chuyển tới tận phòng khách rồi nằm ườn ra chiếu.

“Shouta”.

Gã thử gọi.

“Bố giỏi quá”.

Rồi gã bắt chước giọng trẻ con, thì thầm.

“Anh trẻ con quá đấy”.

Osamu ngạc nhiên, quay sang hướng phát ra tiếng nói. Aki đang nằm trên cái chiếu trong phòng thờ, vừa cười vừa nhìn Osamu. Hình như cô ấy không cùng đi mua sắm với mọi người.

Osamu bắt đầu tung cái túi ni lông hướng lên trần nhà.

“Này, anh làm lúc nào... với chị Nobuyo ấy?”.

Có lẽ nghĩ rằng hiếm có cơ hội chỉ riêng hai người với nhau, Aki hỏi Osamu một câu mà thường ngày cô vẫn thắc mắc.

“Hả? Cái gì cơ?”.

Osamu dường như có chút chấn động.

“Hai người đến khách sạn tình nhân à? Một cách bí mật”.

“Bọn anh... làm thế... rồi chứ”.

Osamu tính thể hiện rằng đó là chuyện nhỏ đối với một người đàn ông trưởng thành, nhưng biểu cảm lại thành ra có chút lúng túng.

“Thật không?”.

Aki nhồm nửa người dậy, quay về phía Osamu.

“Ừ”.

Osamu nói rồi cười với Aki.

“Bọn anh kết nối với nhau không phải ở chỗ này, mà ở chỗ này cơ”.

Osamu chỉ vào đũng quần, rồi chỉ vào ngực mình.

“Nói dối”.

Aki buông một câu.

“Vậy em nghĩ kết nối bằng gì?”.

Osamu có chút nghiêm túc.

“Bằng tim. Thường là vậy”.

Aki nói, kèm theo biểu cảm như đã lĩnh hội được điều gì đó.

Trong suốt hai mươi ba năm cuộc đời, không biết cô ấy đã thấy những loại người lớn nào nữa.

“Bởi vì bọn anh đâu bình thường”.

Osamu vui vẻ nói, sau đó lại bắt đầu tặng cái túi hương lên trên nhà.

Aki nhìn cảnh tượng đó trong thoáng chốc, rồi cũng nằm ngửa ra, khẽ mỉm cười.

Bốn người Hatsue, Nobuyo, Shouta và Rin đi đến một cửa hàng bách hóa tổng hợp trước nhà ga. Họ đi qua công viên rồi men theo con dốc dẫn tới nhà ga. Lúc này, nhìn về hướng cụm các tòa nhà, có thể trông thấy rất rõ tháp Skytree. Shouta vừa đi song song với Rin, vừa quay lại nhìn Hatsue và Nobuyo đang đi chậm hơn một chút

“Chú đã cứu em đúng không?”

Nghe Shouta hỏi, Rin bèn gật đầu.

“Em thích cả cô lẫn bà chứ?”.

Rin lại gật đầu .

“Vậy thì... em có thể chịu đựng được cuộc sống ở đây không?”.

“... Được ạ”.

Lần này cô bé nói chắc chắn.

“Vậy từ hôm nay, anh sẽ gọi em là ‘Rin’”.

Shouta nói vậy rồi đưa Rin chiếc kẹp cà vạt từng nhận được từ Nobuyo. Chiếc kẹp cà vạt có gắn viên đá quý giả.

“Vâng”.

Rin giờ thứ bảo vật ấy lên trời xanh. Viên đá quý màu cam trông thật đẹp. Cô bé cất nó thật cẩn thận vào trong túi váy.

Nobuyo cũng hơi chần chừ, bởi vừa mới có thông báo kia mà đã đưa Rin ra ngoài thì quả thật quá liều lĩnh, thế nhưng...

“Ngược lại, càng thoải mái công khai mới càng không bị nghi ngờ chứ”.

Hatsue đã nói thế nên cô quyết tâm đi. Chắc hẳn hôm nay thời tiết rất đẹp. Nobuyo nghĩ vậy.

Dù sao thì cô chẳng giết người cũng chẳng khiến ai bị thương. Sống một cuộc đời chui lủi hay làm những đi ẩu tương tự không phù hợp với tính cách của cô.

Shouta và Rin đi phía trước, đã thực sự trở thành anh em.

“Trẻ con nhanh thật”, Nobuyo nghĩ.

“Chúng ta còn từng nghĩ rằng có nên bảo con bé trở về không, nhỉ...”.

Hatsue vừa tóm lấy khuỷu tay Nobuyo vừa nói.

“Dù sao chúng ta... cũng đã được con bé lựa chọn...”.

Hai người nhìn nhau cười.

“Con người không thể lựa chọn bố mẹ mà. Thường là vậy”.

“Nhưng... tự mình lựa chọn như thế này, không phải sẽ mạnh mẽ hơn sao?”

“Chọn cái gì?”.

Hatsue quay sang hỏi.

“Cái gì à... sự gắn bó ấy. Sự gắn bó”.

Nobuyo cố ý nói kiêu nửa đùa nửa thật. Bởi đó là những lời thật lòng nên nếu cứ nói thẳng ra, cô sẽ cảm thấy rất xấu hổ.

“Ta cũng, lựa chọn các con đó”.

Nghe được những lời của Nobuyo, Hatsue cũng thay đổi giọng điệu.

Có bao nhiêu phần là thật?

Nobuyo khó đo lường được suy nghĩ thật sự của Hatsue, nhưng cho dù đó chỉ là một câu nói đùa, cô cũng thấy vui. Lần này, Nobuyo huých khuỷu tay vào Hatsue.

“Thôi dừng lại đi, kéo con lại khóc vì cảm động bây giờ..

Shouta và Juri bắt đầu chạy xuống dốc.

“Ngã đây, Yuri”.

Nghe vậy, Rin bất giác quay lại.

“Không phải Yuri. Là ‘Rin’”.

Nobuyo vừa cười vừa cao giọng nói. Hatsue cũng mở to cái miệng móm mém và cười vang. Mọi người đều vui vẻ.

Nếu niềm vui này có thể kéo dài mãi mãi thì thật tốt. Họ nghĩ.

Nếu người này thực sự là mẹ mình thì thật tốt.

Nobuyo lẩm bẩm trong lòng.

Giống như mối quan hệ giữa Rin và Nobuyo, Hatsue và Nobuyo cũng là mối quan hệ mẹ con “lựa chọn” lẫn nhau.

Khoảng tám năm trước, Nobuyo làm tiếp viên tại một quán rượu ở Nippon. Osamu ban đầu là khách quen của quán, lại không biết từ khi nào đã vào sau quầy nhận yêu cầu của khách. Họ bắt đầu sống chung trong căn hộ mà Nobuyo đang ở một mình sau khi chạy trốn khỏi người chồng bạo lực. Osamu và Hatsue thì gặp nhau ở quán pachinko.

Phát hiện ra Hatsue có ý định ăn cắp bi của người bên cạnh, Osamu cảm thấy thích thú với việc đó. Gã bắt đầu đến chơi nhà Hatsue.

Hatsue sống một mình. Người con trai duy nhất do bà một tay nuôi dưỡng, sau khi kết hôn cũng cùng sống chung một thời gian, nhưng vì

Hatsue và cô con dâu ghê gớm không hợp nhau nên chưa đầy một năm họ đã ra riêng.

Về sau bà cũng không nhận được tin tức gì từ cậu con trai. Hatsue chỉ nghe đồn rằng, cậu ta được tuyển chuyển đến làm việc tại Hakata và đã đưa cả nhà đến sống ở đó.

“Osamu” là tên thật của con trai bà, còn tên của con dâu là “Nobuyo”. Thời điểm quyết định đến sống ở nhà Hatsue, hai người cũng quyết định dùng cái tên đó.

Rin không phải là Rin. Nobuyo không phải là Nobuyo. Và Osamu cũng không phải là Osamu. Bao gồm cả Aki, hầu hết những người sống trong gia đình này đều có hai cái tên.

Nhóm Nobuyo đi đến gian hàng bán quần áo trẻ em tại trung tâm thương mại.

Vì Juri đã lấy tên Rin và quyết định sống cùng như một thành viên trong gia đình, nên Nobuyo không muốn để cô bé mặc lại quần áo cũ của Shouta nữa mà sẽ mua những bộ đồ phù hợp hơn.

“Đã đến lúc chuyển hết sang quần áo mùa hè rồi”.

Vừa đưa tay với lấy quần áo mùa hè treo trên giá xuống, Nobuyo vừa lẩm bẩm.

Trong góc của gian hàng bán quần áo có bày cả đồ bơi.

“Rin đã đi biển bao giờ chưa?”.

Nghe thấy câu hỏi của Nobuyo, Rin lắc đầu.

“Còn anh thì sao?”.

Hatsue hỏi Shouta.

“Đã từng ạ. Có lẽ”.

Shouta trả lời như thế, nhưng cậu không hẳn có ký ức về một mùa hè như vậy.

“Có lẽ à?”.

Hatsue cười.

“Vậy đi không? Mọi người cùng nhau đi biển”.

Nobuyo giơ tay với lấy chiếc áo tắm dành cho bé gái rồi nhìn Rin.

“Vậy đi xem phao thôi”.

Shouta chạy đi, dường như rất vui mừng.

Ở phòng thử đồ, Nobuyo thử mặc cho Rin bộ đồ bơi màu xanh da trời. Trên ngực chiếc áo ấy có gắn một cái nơ trắng rất đáng yêu. Lúc đó, Hatsue đã ôm một đồng quần áo trẻ em từ ngoài gian hàng vào đây, tháo chúng khỏi mắc áo rồi nhét cả vào trong túi xách.

“Cái này vừa với anh còn chỗ này vừa với Rin đấy”.

“Bà đừng cho vào như thế”.

Nobuyo khẽ phàn nàn với Hatsue.

“Vậy thì mặc v`ề thôi chứ?”

Hatsue về khoản này không hề có cảm giác tội lỗi, giống hệt Osamu.

Bỏ cuộc với Hatsue, Nobuyo mặc thử cho Rin một bộ đồ bơi màu vàng.

“Đúng là Rin vẫn hợp với màu vàng nhỉ?”

“Bởi vì tóc màu nâu đấy”.

Nhìn Rin trong gương, Hatsue cũng đ`ồng tình.

“Vậy thì cái này nhé?”.

Nobuyo nhìn Rin. Rin từ nãy tới giờ trông có vẻ xấu hổ, lúc này lại lắc đầu thật mạnh.

“Ồ?... Cháu không thích sao?”.

Nobuyo ngạc nhiên hỏi.

“Vâng”.

“Tại sao?”

“Cô sẽ không đánh cháu chứ?”.

“Hả?”.

“Chốc nữa... cô sẽ không đánh cháu chứ?”.

Ra là vậy. Không phải cô bé đang xấu hổ.

Đứa nhỏ này, sau mỗi lần được mẹ mua quần áo cho thì đều bị đánh. Có lẽ bà mẹ đó mua quần áo về cho con để đánh cô bé lúc về sau. Chỉ vì thấy Nobuyo định mua quần áo cho mình mà cô bé theo phản xạ nhớ đến nỗi đau ấy và cảm thấy bất an.

Cô bé thực sự rất đáng thương. Nobuyo bỗng muốn khóc.

Cô muốn khóc thay cho cô bé dù rất muốn khóc nhưng lại không thể khóc này.

Nobuyo dịu dàng chạm vào vai Rin. Bờ vai ấy khẽ run lên.

“Không sao đâu. Cô sẽ không đánh cháu đâu”.

Nobuyo cố gắng nói bằng giọng dịu dàng nhất có thể.

“Một, hai, năm hương mùa hè này, con trai khỉ đột này, rau xanh, lá cây, đậu phụ thôi”!^[19]

Khi hai người lặp lại đến lần thứ ba bài hát số đếm mà Nobuyo đã dạy cũng là lúc Rin bước ra khỏi bồn tắm.

Chắc hẳn Rin đang rất vui nên cô bé vẫn mặc luôn cả bộ đồ bơi màu vàng mới được mua cho để đi tắm. Ra khỏi bồn, cô bé còn chơi đùa với mồi giả từng ăn cắp được ở cửa hàng đồ chơi.

“Đó là cái gì thế?”

Nobuyo đang trong bồn tắm, lên tiếng hỏi.

“Mỗi dùng để câu cá ạ”.

Rin cho Nobuyo xem mỗi giả có hình con bạch tuộc.

“Trông như thật ấy nhỉ?”.

Nobuyo nhận lấy con bạch tuộc, thả tôm vào trong nước nóng rồi để nó bơi dập dềnh trước mắt Rin. Tám cái chân cử động nhịp nhàng sang hai bên.

“Chỗ đó, sao lại thế ạ?”.

Rin chỉ vào vết bỏng trên bắp tay trái của Nobuyo.

“À, chỗ này hả? Đây là do cô bị bàn là ‘xèo’ một nhát...”.

Nobuyo sờ những vết bỏng của mình bằng tay phải. Những vết thương cũ đã hình thành ngay sau khi cô bắt đầu làm việc ở xưởng giặt là.

“Cháu cũng có”.

Rin cho Nobuyo xem cánh tay trái của mình.

Trên cánh tay Rin cũng có những vết bỏng tương tự. Vết sẹo có hình lá liễu thon dài, giống hệt của Nobuyo. Có lẽ đó là vết tích để lại khi cô bé bị mẹ trừng phạt.

Trước kia, khi bị hỏi “Sao thế?”, rõ ràng Rin đã nói dối rằng “Cháu bị ngã”. Nhưng lúc này, lần đầu tiên cô bé thừa nhận đây là vết bỏng.

“VẬY Ờ? GIỐNG NHAU THẬT NHỈ?”.

Hai người đặt hai cánh tay cạnh nhau, so sánh vết thương. Rin đột nhiên vươn ngón tay chạm vào vết sẹo của Nobuyo, dịu dàng vuốt ve.

Nobuyo ngừng thở. Trong làn nước nóng, cô thấy trái tim mình đập nhanh. Lần đầu tiên cô có cảm giác này.

“..CẢM ƠN CHÁU... ĐÃ KHÔNG CÒN ĐAU NỮA R ỒI... KHÔNG SAO ĐÂU...”.

Nobuyo nói vậy nhưng Rin lại lắc đầu, vẫn tiếp tục xoa vết thương cho cô.

Có lẽ Rin đang sờ vết thương của chính mình, vết thương ấy sẽ mãi là nỗi đau không thể nào lành lại.

Vì thế, Rin đã chạm vào vết thương của Nobuyo. Mặc dù hiện tại Nobuyo cảm thấy cơ thể rất nóng, nhưng cô lại không nỡ nói ra câu “Đến lúc ra ngoài r ỒI”.

“Swimmy bơi, dưới đáy đại dương tắm tối, rất sợ hãi, rất cô đơn, rất buồn bã...”.

Shouta đang gối đầu vào chiếc phao bơi đã được bơm phồng lên, đọc cuốn sách giáo khoa quốc ngữ cũ kỹ. Là truyện “Swimmy”. Osamu thì dựa

vào tấm chăn đã gấp lại, vừa một tay c̣ần bìa vừa nhắm mắt lại nghe giọng đọc diễn cảm của Shouta.

“Aki, em lau tóc cho Rin nhé”.

Nobuyo nói rồi đi vào phòng thờ.

Sau khi ra khỏi phòng tắm, Rin liền đến phòng khách. Aki lau tóc của Rin bằng khăn bông.

Nobuyo lấy bộ đồ nỉ của Rin được giấu trong ngăn kéo tủ phòng thờ, mang ra vườn.

“Trong làn nước buổi giá buốt sáng, trong ánh nắng lấp lánh ban trưa, cả đàn cá đều đang bơi, cùng đuổi cổ con cá lớn”.

Khi Shouta đọc xong cuốn sách giáo khoa, Osamu liền vỗ tay “Giỏi lắm, giỏi lắm”.

“Nhưng mà... con cá lớn... chẳng lẽ không đáng thương sao?”.

“Không đâu. Bạn bè của đàn cá nhỏ đều bị nó ăn thịt mà?”.

“Đúng vậy, nhưng...”.

“Khi ăn cá ngừ ấy, phần thịt từ giữa bụng trở xuống, đem nướng qua lửa một chút...”>

“Chú lại thế rồi!”.

Tỏ vẻ chán nản với cách đối đáp của Osamu, Shouta đặt cuốn sách giáo khoa xuống cạnh phao bơi. Lúc này, nhìn về phía dây phoi, có thể thấy một ngôi sao đang toả sáng lấp lánh trong ánh chiều tà.

“Này... Rin... ra vườn đi”.

Nobuyo vậy tay gọi Rin.

Shouta đoán rằng lại sắp có nghi thức gì đó, liền nhồm dậy khỏi phao bơi.

“Đốt đi nhé?”.

“Vâng”.

Nghe Nobuyo hỏi, Rin gật đầu thật mạnh.

Nobuyo cho giấy đã bén lửa vào trong thùng dầu hỏa vừa được chuyển từ hiên đến, bỏ quần áo của Rin lên trên.

Cái nơ trắng gắn trên ngực áo nỉ mau chóng bắt lửa, co rúm lại rồi hóa đen thui.

Nobuyo vừa vòng hai tay ôm Rin thật chặt vừa nhìn ngọn lửa.

“Rin bị đánh... không phải bởi cháu có lỗi đâu”.

Nobuyo nói chuyện với Rin thật chậm rãi.

“Vì yêu nên mới đánh, cũng chỉ là lời nói dối thôi”.

Nobuyo chợt nhớ tới những chuyện bản thân từng trải qua vào ba mươi năm trước. Giọng điệu ấy đâu đó thật giống với mẹ cô.

“Nếu như là yêu ấy, thì sẽ làm thế này”.

Nobuyo ôm Rin thật chặt, chặt đến mức má áp má.

Cô cảm thấy một dòng nước mắt khế lăn qua má mình. Dòng nước mắt được ánh lửa đang bùng cháy trên bộ quần áo cũ phản chiếu, thật ấm nóng. Rin ngoảnh lại nhìn khuôn mặt Nobuyo, dùng bàn tay nhỏ bé của mình lau đi hàng lệ ấy.

Đứa trẻ này thật đáng yêu, hay thật đáng thương... tất cả đều không phải.

Khi ôm chặt đứa trẻ này và được đứa trẻ ấy ôm, Nobuyo cảm thấy từng tế bào cấu tạo nên cơ thể mình đều đang biến đổi.

Và, Nobuyo quyết định sẽ không bỏ rơi cô bé.

Nobuyo thề với lòng mình như vậy.

Chương 4: Ảo thuật

Shouta và Rin đang tản bộ trên một bãi bãi dưới cái nắng hè chói chang, ở vị trí ấy có thể nhìn thấy tháp Skytree. Đã nửa năm trôi qua kể từ khi Rin đến ngôi nhà này.

Bản tin thời sự từng xoay quanh vụ mất tích của Rin gây ồn ào trên các chương trình tivi một thời gian ngắn hồi đầu xuân, đến bây giờ đã chuyển sang những vụ bê bối tiếp theo, chẳng mấy chốc, sự việc ấy đã không còn được ai bận tâm nữa.

Để đề phòng, họ luôn chú ý tránh đi qua dãy nhà tập thể nơi Rin từng sống hay tới gần cảnh sát, tuy vậy, dù cho Shouta và Rin có đi chơi cùng nhau, người khác nhìn vào cũng chỉ mỉm cười nghĩ rằng hai anh em thật thân thiết chứ chẳng ai nghi ngờ.

Và dù có người vẫn nhớ bản tin thời sự đó, phần lớn người xem đều cho rằng chắc hẳn đứa trẻ đã bị bố mẹ sát hại. Đúng như Nobuyo nghĩ, những ánh mắt tò mò nhất định đều đang hướng về cặp vợ chồng trẻ sống trong dãy nhà tập thể họ.

Khi vừa leo lên con đê, Shouta bỗng nghe thấy giọng nói của những cậu thiếu niên chơi bóng chày vang lên từ phía bờ sông đối diện.

Sau khi gấn rất nhiều xác ve sần tìm được ở các hàng cây và bụi cỏ ven đường lên chiếc áo may ô của mình, Shouta đứng nhòm vào sân bóng qua tấm lưới thép. Có lẽ đây là vòng sơ khảo của đại hội thể thao toàn khu. Những cậu bé tầm tuổi Shouta đang được chia thành đội để thi đấu. Một đội mặc đồng phục trắng và một đội mặc đồng phục xanh.

Bãi cỏ xanh biếc sáng lấp lánh trải rộng ra cả bên ngoài tấm lưới sắt. Một chú chuồn chuồn đang chao lượn trên ngọn cỏ.

Bụi đất tung bay trong tiếng chỉ huy của những đứa trẻ, xộc đến tận chỗ Shouta.

Shouta lau mồ hôi trên má bằng mu bàn tay trái.

“Anh ơi”.

Vốn không có hứng thú với bóng chày, có vẻ Rin vừa phát hiện ra thứ gì đó trong rừng.

“Gì thế? Sao vậy?”.

Shouta nói như một người anh trai đang hỏi han em gái, đoạn chạy đến bên cạnh Rin.

“Xác ve sần động đây kìa”.

Ở chỗ tay Rin chỉ đến có một ấu trùng ve sần.

Có lẽ nó đã chọn nhầm thời điểm để chui ra khỏi đất. Đã quá trưa rồi mà lúc này ấu trùng ve mới bắt đầu lò dò leo lên thân cây. Chẳng mấy

chốc, đàn kiến đã tụ tập quanh đó.

“Cố lên”.

Hai đứa trẻ đứng thanh cõ vũ ấu trùng ve.

“Cố lên, cố lên!”.

Ấu trùng ve leo lên cây an toàn, biến mất khỏi tầm mắt hai người, nhưng Rin có vẻ vẫn lo lắng nên nhìn lên thân cây thêm lúc nữa.

“Nó không sao chứ?”.

“Không sao”.

“Nó sẽ thành ve đúng không?”.

“Ừ”.

Cuộc hội thoại như thế lặp đi lặp lại khoảng hơn ba mươi lần. Cuối cùng, Rin cũng chịu rời khỏi đó. Trận đấu bóng chày đã kết thúc. Hình như đội xanh giành chiến thắng.

Shouta cảm thấy cổ họng khô khốc nên rất thèm ăn kem. Kem hãng Garigari-kun thì quá tuyệt, nhưng ngay cả những que kem rẻ tiền đựng trong ống túi ni lông cũng đã ngon lắm rồi. Vì không có tiền, Shouta lại đi đến cửa hàng Yamatoya.

Cửa hàng rất vắng, không có ai khác ngoài hai người bọn họ. ông Yamato vẫn tập trung giải thế cờ shogi như mọi khi, nhưng không có khách

đến mà hai đứa vẫn mở nắp tủ kem để tiến hành “công việc” thì rất nguy hiểm.

Shouta nghĩ, đầu tiên cậu sẽ chỉ dạy công việc một cách căn bản cho Rin. Ở mặt tiền cửa hàng, những quả bóng nảy với đủ loại màu sắc đang treo lủng lẳng. Rin đứng quay lưng về phía chủ cửa hàng, ngẩng lên nhìn những quả bóng nảy ấy.

Shouta tới đứng giữa chủ cửa hàng và Rin để chắn tầm nhìn. Đó là phương thức Osamu dùng để trợ giúp cậu khi ở siêu thị, và hôm nay, tới lượt cậu sẽ trợ giúp Rin. Shouta không quay lại mà ra dấu vào lưng Rin bằng tay trái.

Ngay bây giờ.

Rin làm động tác cầu may mắn mà cô bé nhớ được nhờ nhìn và học theo trước đó. Lẽ ra mu bàn tay được áp vào môi nhưng cô bé lại áp nhàn lên trán.

Rin lấy quả bóng nảy màu vàng mà mình yêu thích, nắm chặt nó bằng hai tay, ra khỏi cửa hàng và cho Shouta thấy “đã thành công”. Khi Shouta gật đầu tỏ ý “tốt rồi”, định rời đi thì chợt nghe thấy tiếng ông chủ gọi, “Này”.

Nghe tiếng gọi đó, Shouta cứng đờ cả người.

Ông Yamato từ trong phòng chậm rãi đi ra, xuống cầu thang, xỏ dép, lấy hai thanh thạch từ trong tủ kính, đưa ra trước mặt Shouta.

“Cái này ông cho”.

Shouta im lặng nhận lấy.

“Đổi lại, đừng bắt em gái cháu làm thế nữa”.

Ông nói vậy rồi làm động tác cầu chúc may mắn mà Shouta vẫn làm trước khi ăn cắp. Ông ấy biết tất cả.

Shouta quên cả thở, rời khỏi cửa hàng.

Thanh thạch trong tay thật lạnh lẽo.

Shouta biết Rin đang đi theo phía sau mình. Cậu không rõ nên tiếp nhận câu nói “Đừng bắt em gái cháu làm thế nữa” của ông lão ấy như thế nào mới phải.

Chỉ là, cậu biết có thứ gì đó đáng ghét đang trào dâng trong góc trái tim mình hết đợt này đến đợt khác. Đây là lần đầu tiên cậu cảm thấy như thế.

Nobuyo cùng với đồng nghiệp Negishi bị gọi lên tầng hai của xưởng giặt là.

“Ông quyết định đuổi chúng tôi sao?”.

Nobuyo hỏi thẳng Koshiji.

“Chúng tôi hiện đang gặp khó khăn, buộc phải giảm bớt nhân sự, nên trong hai cô có lương theo giờ cao, chúng tôi đành phải cắt giảm một người...”.

Koshiji vừa lau mồ hôi bằng chiếc khăn vắt trên cổ, vừa nói với vẻ hối lỗi.

Nobuyo và Negishi liếc nhìn nhau.

Vì xưởng tuyển thêm người mới với lương theo giờ thấp, do đó phương án đưa ra là loại một trong hai người thợ lâu năm ở đây.

Đã thế, Koshiji lại không muốn trở thành người xấu nên liền phó mặc quyết định cho hai người họ.

“Vậy hai cô bàn bạc với nhau một chút đi nhé...”.

Nếu từ chối đề nghị này, rất có thể cả hai sẽ cùng bị đuổi. Kể từ sau khi bị thương ở chân, Osamu vẫn lười biếng không chịu ra ngoài kiếm công việc đàn ông. Phải gánh vác cho cả một người đàn ông như thế, Nobuyo tự nhủ, lúc này không thể bị đuổi khỏi xưởng được.

Ra khỏi phòng với bước chân nặng trĩu, hai người không quay lại nơi làm việc mà đi về phía cổng sau công xưởng. Cổng sau giáp với sân tennis, từ phía tiếng ve kêu râm ran thì thoáng truyền đến tiếng bóng bật nảy vui tai cùng tiếng cười của cả nam và nữ.

Một trận tennis vào ban ngày của một ngày giữa tuần sao? Tâm trạng tốt thật đấy.

Nghĩ tới sự khập khiễng giữa khung cảnh đó và tình trạng hiện tại của bản thân, Nobuyo lại thấy tức giận. Cớ sao cô lại luôn bị kéo về phía không may như thế? Phải chăng cô đã làm sai chuyện gì? Hay đơn thuần chỉ là cô không gặp vận đỏ mà thôi?

Còn đang mông lung suy nghĩ về điều đó, Nobuyo chợt nghe thấy Negishi lên tiếng trước:

“Cô nhường tôi đi”.

“Tại sao tôi phải nhường?”.

“... Thì tôi đang xin cô mà”.

“Cả hai chúng ta đều khó khăn... Có phải riêng mình cô đâu”.

Negishi đã ly hôn với chồng từ mùa xuân năm nay và hiện tại đang làm mẹ đơn thân. Hình như người chồng chỉ tuân thủ lời hứa trả tiền nuôi con có hai tháng. Nhưng kể cả thế, chính Nobuyo mới là người sẽ gặp rắc rối nếu tỏ lòng cảm thông.

“Nếu cô nhường tôi... tôi sẽ giữ im lặng về chuyện đó”.

Không giống mọi ngày, Negishi tiếp tục duy trì thái độ kiên định của mình.

“Cả cô cũng ăn cắp còn gì”.

Nghĩ rằng Negishi đang nói tới việc lấy cắp đồ đồ quên của khách, Nobuyo đáp trả.

“Không phải... là vụ trên thời sự”.

Nobuyo không hiểu cô ta đang nói chuyện gì.

“Tôi đã nhìn thấy rồi. Cô... đang sống cùng bé gái kia”.

Phải rồi, “bé gái” trong miệng Negishi chính là Rin. Có lẽ cô ta đã nhìn thấy họ cùng ra ngoài mua sắm ở đâu đó. Nobuyo ngạc nhiên vì Negishi lại lợi dụng sự việc ấy để đòi hỏi lợi ích cho mình trong vụ này.

Mặc dù hơn cô ba tuổi nhưng thường ngày, Negishi lại luôn quăn lầy cô như một người chị gái, bản thân Nobuyo cũng nghĩ sẽ gần gũi với cô ta hơn so với các đồng nghiệp khác, nhưng hóa ra làm ơn lại thành mắc oán. Nếu là Nobuyo của ngày xưa thì có lẽ giờ phút này, cô sẽ đấm vào mặt Negishi và nói gì đó. Nhưng cô bây giờ đã khác.

Ngược lại, Nobuyo ngạc nhiên vì bản thân lại dễ dàng tiếp nhận đề nghị của cô ta như vậy. Tại sao nhỉ? Phải rồi. Bởi bản thân cô đã có thứ muốn bảo vệ. Cô đã từng cho rằng mình sẽ không vì thế mà chịu hi sinh điều gì, nhưng sự thật lại trái ngược. Để có thể tiếp tục sống cùng Rin, Nobuyo của bây giờ có thể làm mọi chuyện.

“Được thôi”.

Nobuyo nói.

“Đổi lại, nếu cô nói ra, tôi sẽ giết cô..

Nobuyo nghiêm túc. Không biết là do cảm nhận được sát ý từ câu nói, hay do đã nhẹ lòng khi được ở lại dễ dàng như vậy, Negishi bỏ lại Nobuyo, trở về công xưởng.

Lúc đi ngang qua Nobuyo, Negishi nói nhỏ “Tôi xin lỗi”. Bởi cô ta cũng có thứ muốn bảo vệ giống Nobuyo nên mới phải uy hiếp cô. Vì vậy,

Nobuyo không coi khinh hành vi ấy. Ngược lại, cô còn thấy đồng cảm. Nếu hỏi tại sao, thì có lẽ bởi hai người đều là những người mẹ.

Cả nhà đã ra ngoài, chỉ còn lại mình Hatsue. Sau khi kiểm tra lại ngày tháng đã đánh dấu trên lịch, bà ngẩng trước gương, cẩn thận dùng lược chải tóc.

Chải xong, bà lấy từ trong ngăn kéo ra một thỏi son đã cũ, quẹt một chút vào ngón tay út rồi thoa lên môi.

Ngay khi trang điểm tươm tất và toan đứng dậy, Hatsue cảm nhận được một ánh mắt, liền nhìn về phía bàn thờ. Ở đó, chồng bà mặc bộ vest trắng mùa hè làm từ vải lanh, đang nở nụ cười để lộ hàm răng trắng bóng.

Chồng mình có hàm răng thật đẹp, quá khác với mình, Hatsue hồi tưởng.

Hatsue lên tàu điện, đi đến Shinjuku rồi đổi sang tuyến Yamate tới Shibuya. Ở đây, bà lại lên một chuyến tàu điện tư nhân, mất khoảng một tiếng rưỡi để đến được Yokohama.

Ra lối cổng phía Tây nhà ga, bà lại bắt xe buýt thành phố, đi chừng mười lăm phút nữa. Chẳng mấy chốc đã tới được ngôi nhà cần tới, Hatsue cũng vã mồ hôi. Bà nghĩ may mà mình có cần ô theo.

Đó là một ngôi nhà riêng trong khu dân cư yên tĩnh. Dù có hai tầng nhưng trông cũng không quá bề thế. Trong những căn phòng đã được dọn

đẹp vô cùng cẩn thận, không có vật dụng nào thừa thãi cả. Một ngôi nhà không hề có thứ mùi gì khó chịu.

Hatsue đi đến một căn phòng kiểu Nhật có đặt một bàn thờ nhỏ, vừa lau mồ hôi đang chảy xuống cổ bằng khăn mùi soa vừa lấy ra từ trong túi chuối tròng hạt.

Trong bếp, một cặp vợ chồng trung niên đang bối rối với cuộc ghé thăm của Hatsue, nhưng đồng thời cố không để lộ ra sự bối rối đó. Cô vợ vừa pha trà cho Hatsue, vừa thì thầm với chồng:

“Vợ trước của bố... thì có quan hệ gì với anh chứ”.

“Đúng là vậy nhưng... đành chịu thôi”.

Người chồng thật thà tiếp lời như đang xoa dịu sự bất mãn của vợ mình.

“Nhưng mà... nếu bà ta cứ đến suốt như thế thì...”.

Trên bàn thờ có đặt một bức ảnh của chồng Hatsue giống với tấm ở nhà bà. Bên cạnh là ảnh một bà lão. Đây chính là người phụ nữ đã cướp chồng Hatsue. Bà ta đã mất được hai năm rồi.

“Không cần để ý đến tôi... Vì là ngày giỗ của ông ấy nên tôi chỉ ghé qua chút thôi”.

Cảm giác được hai người đó đang bài xích mình, Hatsue quay lại nhìn họ và nói.

Bà hiểu rõ mình chỉ là khách không mời mà đến. Nếu bị nói thẳng ra như thế, bà cũng chẳng bị tổn thương. Bà cố tình giả vờ không nhận ra điếu ấy mà đến đây.

Kiểu ngang ngược đó của Hatsue thực sự khiến hai vợ chồng nhà kia phát cáu.

Có lẽ vì nhận được cuộc điện thoại của Hatsue vào buổi sáng nói “Chiều sẽ ghé thăm”, nên người vợ đã chạy đi mua bánh tại cửa hàng bánh kẹo Tây.

Hatsue đang ngả hẳn lưng vào sofa ở phòng khách, trước mặt là chiếc bánh kem ngon mắt mà bà không thể mua được ở gần nhà, cùng hờng trà đựng trong tách sứ Meissen^[20]. Hatsue ăn uống không hề khách khí, còn lấy thêm một tách hờng trà nữa.

“Mọi người vẫn khỏe cả chứ ạ? Từ sau lễ tang của bố, cháu cũng chưa gặp lại...”.

Không thể chịu được không khí trăn mặc này, người chồng lên tiếng hỏi.

Hatsue cũng không trả lời câu hỏi ấy mà như thế bị lăm cằm nhìn chăm chăm khuôn mặt người đàn ông.

Bị nhìn chăm chăm, người đàn ông lộ ra vẻ bối rối.

“Đúng là máu mủ thì không thể phủ nhận được... Chỗ này thật giống nhau”.

Hatsue sờ mũi mình. Chồng bà có mũi cao. Cậu con trai ở trước mặt này cũng có cái mũi giống hệt chồng bà. Mà không, Hatsue chẳng biết mình có thực sự nghĩ vậy không nữa. Ít nhất thì cậu con trai này cũng không nghĩ thế. Chẳng qua bà chỉ muốn anh ta cảm thấy có lỗi bằng cách khiến anh ý thức được mối quan hệ máu mủ với cha mình, và người có quan hệ máu mủ ấy với anh đã gây ra bất hạnh cho một người phụ nữ.

Người con trai sờ mũi mình cười khở.

Một cô gái mặc đồng phục đang cặm theo hộp đàn violin, đi xuống cầu thang từ tầng hai. Hai vợ chồng lộ vẻ như được cứu cánh, nhìn theo cô bé.

Cô gái trông thấy Hatsue thì dừng lại giữa chừng, chào hỏi lịch sự “Bà đến chơi ạ”. Đây cũng không phải lần đầu hai người gặp nhau. Cô bé nói “Con đi đây” rồi đi về phía ngưỡng cửa. Người vợ đứng lên ra tiễn.

“Sayaka, bữa tối thì sao?”

“Có gì thế ạ?”.

“Mẹ làm bắp cải cuộn thịt”.

“Hay quá, con sẽ ăn. Sốt cà chua mẹ nhé, không phải sốt trắng...”.

Cô con gái này tên là Sayaka.

“Đi cẩn thận nhé”.

Người chồng cười nói.

“Để dành cho con một phần bánh nhé mẹ”.

“Mont Blanc^[21] nhé”.

Từ cuộc trao đổi này, có thể thấy rõ được sự thân mật trong mối quan hệ giữa bố mẹ và con cái họ.

Người vợ nhìn theo sau lưng con gái, cười nói “Được rồi”. Cô con gái ra khỏi nhà rồi chạy đi, tiếng bước chân còn vọng lại như đang nhảy nhót.

“Con bé lớn quá rồi nhỉ..

Nhìn ra ngưỡng cửa đã không còn bóng dáng của cô con gái, Hatsue nói.

“Vâng... đã lớp mười một rồi ạ”.

Hatsue quay lại nhìn người đàn ông.

“Thế còn đứa lớn, vẫn khỏe chứ?”.

Nói tới đây, Hatsue dời ánh mắt khỏi người con trai, nhìn sang những bức ảnh gia đình sau lưng anh ta. Ở đó, ảnh của Aki đang cầm bằng tốt nghiệp cấp ba được đặt cạnh ảnh của cô bé vừa nãy.

Cái tên “Sayaka” mà Aki dùng khi làm việc ở cửa hàng chính là tên của em gái.

“Là Aki phải không? Ồ.

Hatsue không bỏ lỡ ánh mắt của người bố đã đông cứng lại trong thoáng chốc.

“Vẫn ở nước ngoài à?”.

Tất nhiên Hatsue biết không phải thế, nhưng vẫn nhắc lại lời nói dối mà hai vợ chồng này đã thưa với bà.

“Vâng... Có vẻ con bé thấy vui khi ở Úc...”.

Người chồng cầi cứu người vợ đang trong bếp.

“Kỳ nghỉ hè nó cũng không về. Bố nó cũng bận lắm ạ”.

Người vợ lộ nửa khuôn mặt ra từ trong bếp rồi lập tức quay lại đứng trước cái bếp ga.

“Ồ, đúng là không gì bằng nhỉ?”.

Hatsue nói “không gì bằng” nhưng không nói rõ là “du học vui không gì bằng” hay “ông bố thấy bận không gì bằng”.

Hatsue nhìn lại lần nữa những tấm ảnh biểu trưng cho hạnh phúc gia đình được xếp ở khung cửa sổ.

Aki không cười.

Hatsue dường như hiểu được lý do Aki lấy tên của em gái mình khi ở quán.

Giống như một sự trả thù.

Là sự trả thù của Aki đối với cô em gái mà từ lúc được sinh ra, đã cướp đi tình yêu của bố mẹ dành cho cô. Điêu đó không có nghĩa là Sayaka hoặc

bố mẹ cô đã đặc biệt làm sai đi đâu gì, hay họ đã đối xử tàn bạo với Aki. Vì vậy, dù có biết về sự trả thù ấy, chắc chắn họ vẫn hoàn toàn không hiểu được lý do. Thứ tình yêu méo mó của Aki có phần giống với cảm xúc của Hatsue khi đến ngôi nhà này vô số lần.

Như Aki từng nói, mình và con bé không cùng dòng máu, nhưng lại rất giống nhau.

Hatsue nghĩ vậy. Vì thế mà bà càng cảm thấy yêu thương Aki hơn nữa.

Ngồi lì khoảng gần một tiếng, cuối cùng Hatsue cũng bắt đầu sửa soạn ra về. Hai vợ chồng tiễn bà ra tận cửa.

“Cái này, cháu có chút ít gọi là...”.

Người chồng đưa bà một cái phong bì đã chuẩn bị trước.

“Vậy à? Thế tôi không khách khí...”.

Hatsue nhận lấy cái phong bì đó như mọi khi. Người vợ biến sắc nhưng Hatsue cũng chẳng thấy có vấn đề gì.

“Về chuyện của mẹ cháu... cháu xin chân thành tạ lỗi”.

Người chồng khom lưng, cúi đầu thật sâu. Anh ta cảm thấy có lỗi vì hạnh phúc giản đơn của mình lại được tạo nên nhờ phá vỡ hạnh phúc của bà lão trước mắt này. Không giống bố, bản tính anh ta vốn thật thà. Hatsue nghĩ vậy.

“Không phải lỗi của anh mà”.

Hatsue nắm lấy tay của người đàn ông và nói.

Ban đầu, bà đến đây chẳng qua chỉ để gây phiền nhiễu cho họ.

Từ sau khi gặp họ tại ngôi chùa trong đám tang chồng trước, bà vẫn thường xuyên ghé đến, nhận tiền rỗi về như thế này.

Hatsue nghĩ rằng đây là tiền bồi thường cho bà.

Thế rồi khi bắt xe về nhà, thỉnh thoảng bà lại đứng cùng trạm xe buýt với Aki, cô con gái đã gặp trong đám tang. Hatsue liếc lên tiếng bắt chuyện. Aki ôm niềnh bất mãn mà chính cô cũng không hiểu được đối với gia đình mình. Hatsue đã mời Aki về sống cùng bà. Aki chấp nhận lời đề nghị này dễ dàng đến bất ngờ, ngay tháng tiếp theo đã đến sống tại căn nhà ở Arakawa.

Có lẽ Hatsue nghĩ rằng, sẽ hay đây nếu cướp đi một ai đó của gia đình ấy giống như họ đã cướp đi gia đình của bà, để họ cũng phải nếm trải mùi vị bất hạnh tương tự. Hay phải chăng mỗi lần nhìn gương mặt của Aki là một lần bà được thấy hình bóng người đàn ông mình từng yêu.

Là yêu hay hận, chính bản thân Hatsue cũng không biết nữa.

Vừa ra khỏi nhà ấy, Hatsue đã lập tức xem bên trong chiếc phong bì nhận được. Có ba tờ mười nghìn yên.

“Lại ba mươi nghìn thôi à..

Hatsue phun ra mấy lời ấy, đoạn nghĩ, chơi pachinko đã rồi về

Trong phòng nghỉ phía sau quầy lễ tân của cửa hàng, Aki và Harumi đang ăn gà rán mới mua ở cửa hàng tiện lợi.

Hôm nay hầu như không có khách. Người đồng nghiệp tên Ayu đi ngang qua hai người và nói, “Tôi đến phòng trò chuyện đây”.

Sau khi chào tạm biệt với gương mặt tươi cười, Harumi ngay lập tức thay đổi biểu cảm.

“Cô ta chắc chắn làm dịch vụ bí mật rồi”.

“Tại sao?”.

Aki chưa từng nghe những lời đồn như vậy.

“Nếu không thì làm gì được đặt trước như thế”.

Harumi nói một cách chắc chắn. Cô ta tự tin rằng xét về diện mạo hay phong cách, bản thân mình đều nổi trội hơn.

“Cậu đang khó chịu”.

Aki nói.

“Khó chịu chứ. Sayaka không khó chịu sao?”.

“Hoàn toàn không”.

Aki giờ tay lấy miếng gà rán trên tay Harumi, bỏ vào miệng.

“Sayaka này, tại sao cậu lại làm việc ở đây?”.

Harumi rướn cổ nhìn chăm chăm vào mặt Aki. Mùi nước hoa rẻ tiền xộc vào mũi cô.

Aki đến làm ở đây không phải vì tiền. Cô hoàn toàn không có ý định sống trong giới phục vụ tình dục như Harumi.

“Tại sao à?”.

Những cô gái làm việc ở đây hầu hết đều là do sa đà vào các câu lạc bộ tiếp viên nam hoặc bị rượt đuổi bởi các băng nhóm. Vì vậy, họ cần nhanh chóng có tiền. Do không cần tiếp xúc với khách đến mức phải gọi là “mại dâm” nên họ có thể hoạt động mà không hề có cảm giác hạ mình. Aki thì không như vậy, nhưng cô cũng chưa bao giờ nghĩ ngợi về đáp án cho câu hỏi “tại sao” này.

“Thay cho việc cắt cổ tay?”.

Nghe Harumi hỏi, Aki im lặng.

“Trêu người bạn trai của cậu?”.

“Không phải đâu”.

Aki phủ định. Sự phủ định ấy càng khiến Harumi nghĩ rằng đó chính là lý do.

“Nếu vậy, càng phải khiến bản thân bị vấy bẩn...”.

Harumi nói rồi lại nhét đầy một miệng gà rán.

Có phải vì mình muốn trêu người ai đó nên mới làm việc ở đây không?

Aki suy nghĩ.

Tại sao cô lại dùng cái tên “Sayaka” của em gái?

Cô cũng thử đặt ra câu hỏi đó cho chính mình, nhưng rồi chẳng nghĩ sâu hơn nữa. Bởi anh Tư đã đến cửa hàng.

Anh Tư lúc nào cũng vào ô số bốn và chỉ định Aki.

Aki trình diễn trong năm phút qua chiếc gương hai chiều. Mỗi quan hệ giữa hai người cũng chỉ có thế.

Chẳng phải anh ta có hứng thú với chính Aki thay vì Sayaka, mà Aki cũng chẳng định mời anh ta hẹn hò ngoài cửa hàng để nhận được nhiều thù lao hơn.

Hôm nay cũng thế. Khi chuông báo hết năm phút, nếu là mọi khi, Aki sẽ kết thúc bằng câu chào tạm biệt “Anh có hài lòng không ạ? Mong anh lần sau lại ghé qua”.

Tuy nhiên hôm nay, không biết là do bị ảnh hưởng bởi câu nói “Phải bị vấy bẩn” của Harumi lúc nãy, hay vì chợt có hứng thú với người đàn ông mà cô chỉ biết gọi là “anh Tư” này, lần đầu tiên, Aki mời anh ta vào phòng trò chuyện.

Người đàn ông suy nghĩ trong chốc lát rồi chỉ viết một từ “Vui?” vào bảng trắng cho Aki xem.

“Phòng trò chuyện ạ? Vui lắm. Sayaka muốn thấy mặt anh Tư”.

Đó không phải những lời thật lòng. Cô không nghĩ mình muốn thấy mặt của đối tượng mà bản thân vẫn phải thực hiện hành vi thủ dâm cho anh ta xem qua gương.

“OK”.

Anh ta viết lên bảng trắng.

Ngoài dự đoán của Aki, đề nghị của cô lại dễ dàng được chấp nhận.

“Có thể chứ! Vậy anh muốn làm gì? Ôm, ngủ cùng, hay gối lên đùi?”.

Người đàn ông lại viết lên bảng trắng: “Gối lên đùi”. Dịch vụ này có chi phí là hai nghìn yên trong năm phút.

“Gối lên đùi ạ? Em hiểu rồi”.

Aki nhắc lại rồi hướng về phía trước gương, nở một nụ cười công nghiệp.

Đi đến phòng riêng, Aki cài đặt thời gian cho dịch vụ gối lên đùi.

Anh Tư đã bỏ mũ ra nhưng lại nằm quay lưng về phía Aki, vì thế cô vẫn chưa thấy rõ mặt anh ta như thế nào.

Có lẽ anh Tư tầnn hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi. Phong cách quần bò, áo khoác trùm đầu mỏng này quá sơ sài so với một nhân viên văn phòng.

Chuyện anh ta thỉnh thoảng trốn việc bán hàng để đến cửa hiệu cũng có khi chỉ là lời nói dối mà thôi.

Nhưng dù anh Tư có nói dối, cũng chẳng vấn đề gì. Chính bản thân cô cũng nói dối mình đang là sinh viên đại học. Đầu là những người giả dối, làm một cuộc giao dịch tình ái giả dối vốn chẳng thể gọi là tình yêu qua gương chỉ trong năm phút. Những người đàn ông trả tiền để truy cầu loại giả dối này vốn có rất nhiều trong xã hội.

Anh Tư im lặng.

Aki cũng im lặng, xoa tóc anh ta.

“Chỗ này... thật thoải mái”.

Aki vừa vuốt ngược mái tóc đã được hót ngắn của anh Tư vừa nói.

“Hè năm nay, anh có dự định gì không?”.

Người phá vỡ bầu không khí im lặng trước là Aki.

Người đàn ông lắc đầu.

“Đi biển chẳng hạn?”

Anh ta chỉ vào Aki.

“Em sao? Em cũng không có dự định nào”.

Aki nói, rồi như thể nhớ ra điều gì, cô chột “A” lên một tiếng, bàn tay đang xoa tóc người đàn ông cũng dừng lại.

“Hôm trước, em gái em được mẹ mua cho một bộ đồ bơi. Nó rất vui, ở nhà cứ mặc suốt, đi tắm cũng phải mặc đồ bơi vào... À, em ngày xưa cũng giống thế”.

Aki chợt hoài niệm. Hồi ấy, mối quan hệ giữa cô và em gái vẫn còn rất tốt. Em gái làm bất cứ thứ gì cũng giỏi hơn cô. Cả việc học cũng vậy. Lúc Aki vừa vào tiểu học và bắt đầu học violin, em gái đã luôn đi theo cô đến các buổi tập. Khi em gái lên tiểu học và bắt đầu học chung, nó đã ngay lập tức chơi giỏi hơn cô. Cuối cùng, Aki bỏ cuộc. Bởi mẹ nói với cô rằng không thể trả tiền học cho cả hai.

Người đàn ông vẫn tiếp tục im lặng, lắng nghe câu chuyện của Aki.

“Ở đây anh có thể nói chuyện trực tiếp mà”.

Khi Aki rướn người và sắp sửa thấy mặt người đàn ông, bàn tay đang cầm mũ của anh ta chợt lọt vào tầm mắt cô. Các khớp ngón tay đang nắm lại ấy đầy rẫy vết thương, vẫn đang rỉ máu.

“Anh bị sao thế? Chỗ này này”.

“Đánh”, người đàn ông cử động bàn tay.

“Đánh gì ạ?”.

Anh ta chỉ vào chính mình.

Phải chăng có điều gì khiến anh ta khó chịu? Hay do anh ta không thể tha thứ cho sự vô dụng của chính mình?

“Em cũng thế. Cũng từng tự đánh mình”.

Aki nắm lấy bàn tay đầy vết thương của người đàn ông bằng cả hai tay.

“Đau lắm nhỉ? Chỗ này chắc đau lắm”.

Tay của người đàn ông khẽ run lên. Aki có cảm giác thứ bản thân đang chạm vào không phải là tay của người khác.

Đúng lúc ấy, chuông báo kết thúc giao dịch của hai người vang lên.

Người đàn ông phản ứng lại với âm thanh đó, nhồm dậy khỏi đùi Aki như thể vừa tỉnh khỏi giấc mơ.

Vết nước mắt của anh ta còn đọng lại trên bắp đùi trắng nõn của Aki. Khi cô nhìn chăm chăm vào giọt lệ đó, người đàn ông liền tỏ vẻ hối lỗi dùng ống tay áo khoác lau đi.

“Không sao mà”.

Aki túm cánh tay đó, ôm lấy người đàn ông. Cô dồn sức lên hai cánh tay đang ôm lưng anh ta, kéo về phía mình. Dù vậy, anh ta vẫn không nhúc nhích. Aki cảm thấy nhịp đập của trái tim người đàn ông như truyền đến từ ngay phía ngoài lớp áo khoác.

“A... a...”.

Anh ta cố gắng nói gì đó. Aki chăm chú lắng nghe.

“A... a...”.

Có vẻ người đàn ông không thể phát âm một cách suôn sẻ. Dù vậy, Aki nghĩ cô hiểu được anh ta đang muốn nói gì.

“Ừm... ảm áp nhỉ”.

Aki nói, vẫn ôm chặt người đàn ông.

Đã lâu lắm rồi cô mới lại được cảm nhận sự ấm áp của con người như thế. Người đàn ông đã không còn run rẩy. Aki vẫn chưa hiểu rõ tại sao bản thân lại dùng cái tên Sayaka khi làm việc ở đây, thế nhưng cô lại nhận thức rõ ràng rằng, đang ôm thật chặt người đàn ông này không phải Sayaka, mà chính là Aki.

Nhà tại Arakawa cứ đến tháng tám hằng năm gió đều không thể thổi tới, vì thế vào ban ngày, mọi người chẳng ai ở được trong nhà. Dù đã tới sống được gần mười năm, nhưng chỉ có cái nóng nơi đây là Osamu không tài nào thích ứng. Mặc dù sau khi bị thương, tinh thần làm việc của Osamu đã chẳng còn, nhưng nếu cứ thế thì tinh thần làm bất cứ điều gì khác cũng không khơi dậy nổi.

Hai tuần sau người ta mới chuyển khoản tiền trợ cấp của Hatsue. Hai mươi ngày sau mới đến ngày lương của Nobuyo. Cho tới lúc đó, nếu nhà thiếu tiền, đem bán mấy chiếc cần câu cá trong tủ tường dạo nọ chắc cũng đủ để xoay xở vượt qua. Shouta có lẽ cũng hoàn thành ‘công việc’ một mình được rồi. Osamu mông lung suy nghĩ như vậy.

Hôm nay, hiếm thấy Nobuyo lại xong việc và trở về vào buổi trưa. Cô vừa cởi quần áo vừa kêu “Nóng quá, nóng quá” rồi bắt đầu vào bếp, đổ nước sôi vào mì soumen.

Osamu vẫn đang nằm lẩn ra ngoài phòng khách, nhìn Nobuyo trong tình trạng chỉ mặc mỗi đồ lót.

Khi gã gặp Nobuyo lần đầu tiên, cô mới hai mươi tư tuổi, gã cũng chưa đến bốn mươi, vẫn còn mơ mộng. Mặc dù bây giờ đã sống chung thế này, nhưng nếu họ không gặp nhau, liệu rằng hai người sẽ cho nhau một cuộc đời ra sao?

Chờ khi mì soumen nổi lên trên mặt nước sôi, Nobuyo lấy bát thủy tinh từ trong chạn bát, bỏ mì, thả đá vào rồi mang đặt lên bàn ở phòng khách. Gia vị cũng chỉ có hành.

Hai người ngồi đối diện nhau, lặng lẽ húp mì, âm thanh xì xụp lớn chẳng thua gì tiếng ve rền rĩ ngoài kia.

Ngồi khoanh chân suốt khiến chân phải bị thương không còn cảm giác. Osamu xếp bằng, dựng đầu gối nhô cao và xoa bóp cổ chân phải.

“Đau à?”

Nobuyo hất cằm về phía chân Osamu rồi hỏi.

“Những hôm bị thế này... là trời sẽ mưa cho xem”.

Osamu ngẩng đầu lên nhìn bầu trời ở phía khu vườn. Từ vị trí này, gã chỉ có thể nhìn thấy một khoảng trời rất nhỏ.

“Cái chân tiện lợi phết nhỉ? Sao anh không đi kiếm tiền nhờ dự báo thời tiết chẳng hạn?”

Nobuyo chọc ngoáy rồi cần theo cái bát trống không đi vào bếp lần nữa. Osamu vẫn cầm đôi đũa trong tay, nhìn theo bóng lưng ấy. Nobuyo đứng trong bếp, bộ đồ lót đen đỏ lòe loẹt có thể nhìn xuyên thấu khi ngược sáng. Ve ngoài vườn đồng loạt ngừng kêu, dường như đã bay đi đâu hết cả rồi.

“Mùa hè quả nhiên là mùa của mì soumen mà”.

Nobuyo vừa cố gắng để không làm đổ nước đá trong bát, vừa quay trở lại phòng khách.

“Đúng vậy...”

Ánh mắt Osamu đang nhìn Nobuyo vội lảng sang chỗ khác. So với hồi còn đôi mươi, giờ bụng và hông cô đã to ra đáng kể. Ngay cả lúc đi làm, cô hầu như vẫn để mặt mộc và lúc nào trông cũng như đang ngái ngủ, thế nên gần đây, gã còn không ý thức được rằng cô là một người đàn bà, nhưng hôm nay, trông cô lại thật quyến rũ.

Ánh nắng đang chiếu rọi trong vườn đột nhiên u ám hẳn.

“Gì thế kia, hôm nay mình trang điểm à?”

Vừa vươn đôi đũa tới bát mì soumen mới, Osamu vừa nói.

“Ở bách hóa tổng hợp đấy... người ta mời chào...”.

“Ồ...”.

Nobuyo lấy ra từng món đồ trang điểm từ trong chiếc túi giấy bên cạnh mình.

“Cái này... cái này... cả cái này nữa...”.

“Này này”.

Osamu đang nói dở “Tiền nong có ổn thỏa không thể” thì Nobuyo đã cười ngăn gãi lại, “Em bị đuổi việc rồi”.

“Bị phát hiện à?”.

Osamu nghĩ rằng chuyện biến thủ đồ để quên của khách đã lộ ra.

Nobuyo không nói ra sự thật.

“Hay chúng ta lại mở quán rượu đi? Ở khu vực Nishi-Nip- pori ấy”.

Osamu nói, như thể muốn động viên Nobuyo.

“Nếu có thể thuê Aki thì chắc cũng xoay xở được thôi nhỉ?”.

“Không đâu, một mình mình cũng vẫn được mà. Nếu mình trang điểm giống như hồi xưa ấy”.

“Anh đang an ủi em đấy à?”.

“Đâu có”.

Trời đột ngột đổ mưa như thể ánh mặt trời ban nãy chỉ là ảo ảnh. Vừa bắt đầu mưa, ấy vậy mà chỉ trong chớp mắt, những giọt mưa ấy đã chảy thành dòng, lá cây ngoài vườn rung lên mãnh liệt.

Tấm ván trắng tinh ở mái hiên đã thấm đẫm nước mưa trở nên đen sì. Tiếng mưa mang theo mùi bụi đất xộc vào trong phòng.

“Nhìn kia..

Osamu hít mạnh thứ mùi ấy, lần nữa sờ vào chân phải.

Gã muốn khen cái chân của mình một chút, vì nó biết được trời sẽ mưa còn sớm hơn cả lũ ve.

Nobuyo vẫn đang phồng má ăn mì soumen, liếc đưa mắt nhìn chăm chăm khu vườn.

Osamu trộm liếc khuôn mặt nhìn nghiêng của Nobuyo. Quả thực rất đẹp.

Bình thường Osamu cũng chẳng nghĩ thế bao giờ, nhưng đôi khi trong một khắc tình cờ, gã lại cảm thấy Nobuyo mang một thần thái cao quý khác hẳn vẻ gọi tình. Và lúc này cũng vậy.

“Tự nhiên em thấy mệt quá...”.

Vẫn nhìn mưa rơi như trút ngoài vườn, Nobuyo nói.

“Cả cái đó cũng mới mua à?”.

Osamu chỉ vào áo lót của Nobuyo.

“Anh biết à?”.

Nobuyo bưng tỉnh, ngay lập tức khôi phục vẻ mặt thường trực, hào hứng khoe dây áo lót với Osamu.

“Một nghìn chín trăm tám mươi yên... không nhìn thấy dây áo luôn này”.

Osamu giờ tay chạm vào chỗ đó.

“Ừ.. nó được làm tỉ mỉ thật đấy”.

Osamu nói, đoạn dùng đũa khuấy tung bát mì soumen lên. Nobuyo nuốt đống mì trong miệng xuống, tiến lại gần hôn Osamu, rồi lại làm như không có chuyện gì, bắt đầu xì xụp ăn mì.

Osamu nuốt mì soumen trong miệng nghe “ực” một tiếng. Quan sát vẻ mặt ấy của Osamu, Nobuyo đặt đũa xuống, lấy mu bàn tay lau miệng rồi cứ thế đẩy Osamu ra chiếu. Cô nhào người, nằm đè lên Osamu mà hôn, từ gáy, trán, tới hai tai của gã.

Trong tình cảnh đó, Osamu cũng vòng hai tay ôm lấy lưng Nobuyo. Dù cách một lớp áo lót, gã vẫn cảm nhận được trơn vẹn vẻ đẹp từ da thịt cô. Khi thay đổi tư thế để nằm đè lên trên, Osamu chẳng may đá chân vào cái bàn. Mì soumen trên bàn bị đổ, tràn cả xuống lưng Osamu.

“Lạnh quá!”.

Osamu nhảy dựng lên.

Nhận ra cửa ngoài hiên đang mở, Nobuyo đành đi đóng nó lại. Osamu vừa dùng tay vờ chỗ mì soumen bị đổ ra lúc nãy cho lại vào bát, vừa nhìn Nobuyo. Nobuyo quay lại, cần tay Osamu kéo về phía phòng thờ.

Tiếng mưa rơi càng thêm xối xả và lúc này còn xuất hiện cả sấm chớp rền vang.

Chuyện ân ái đã lâu mới làm này mau chóng kết thúc.

Tuy vậy, Osamu cũng phải thở dốc, mồ hôi nhễ nhại.

Lần cuối cùng hai người tiếp xúc thân thể như vậy đã là từ bao giờ nhỉ?

Để hứng chút gió trời, Osamu vẫn trần truồng ra ngồi ngoài hiên, vừa hút thuốc vừa suy ngẫm.

Vốn dĩ Osamu khá kém cỏi trong chuyện đó với phụ nữ. Nhưng thế không có nghĩa là gã hoàn toàn không có kinh nghiệm.

Hồi cấp ba, khi bị đình chỉ học vì tội ăn cắp, gã đã nói dối tuổi của mình và tới một nhà thổ. Một người bạn đồng khóa cùng tham gia ăn cắp với gã nhưng lại không bị tóm đã mời gã tới đó, coi như để chuộc lỗi. Khi ấy, Osamu mười bảy tuổi.

Gã hoàn toàn không nghĩ rằng mình thoải mái. Một người phụ nữ hơn tuổi đã nhìn của quý của gã như thể đang cười cợt, từ đó gã tránh xa phụ nữ. Hồi gã và Nobuyo vẫn còn mối quan hệ giữa khách với tiếp viên, họ

cũng chỉ ân ái có một lần. Đạo ấy, gã đưa Nobuyo đã say rượu về căn hộ, rồi cứ thế chui vào chăn ngủ cùng cho tới sáng. Sáng hôm sau thức dậy, Nobuyo leo lên người gã. Mọi chuyện cũng kết thúc rất nhanh chóng.

Nobuyo, từ trải nghiệm bị người chồng bạo lực trước kia giày vò, nói “Thế là thừa nam tính rồi” như một câu cửa miệng, Osamu cũng tự phụ “Đã không còn ở độ tuổi đó nữa đâu” rồi đánh trống lảng khỏi cái chuyện mà gã có cực kỳ ít kinh nghiệm này.

Dù sống cùng nhau như vợ chồng tạm thời, hai người cũng không hề có quan hệ xác thịt.

Thỉnh thoảng Nobuyo cũng phô bày tư thế như đang đòi hỏi, nhưng Osamu đâu giả vờ không nhận ra.

Từ khi đến sống ở căn hộ này, Hatsue thường xuyên ở nhà, rồi Shouta và Aki, số thành viên trong gia đình lần lượt tăng lên, vì thế đối với Osamu, việc trở thành một người bố thuận lợi hơn nhiều so với trở thành một người đàn ông hay một người chồng.

Hôm ấy, hai người làm chuyện nam nữ đã lâu không làm, chính bản thân Osamu lại là kẻ ngạc nhiên và vui vẻ nhất

“Anh cao hứng cái gì chứ?”.

Nobuyo nằm sấp trên chiếc đệm trải ra ở phòng thờ, lên tiếng.

Có vẻ như Osamu vừa hát bằng giọng mũi mà chính gã cũng không nhận ra.

“Chỉ là... mình này...”.

Osamu quay lại.

“Tôi làm tốt nhỉ...”.

Nobuyo cười khở.

“Tốt đúng không?”.

“Chắc thế...”.

“Gì chứ?... Mình chưa thỏa mãn hả?”.

“Em còn chưa ra mồ hôi nữa kia”.

Nobuyo nói với vẻ bất mãn.

Osamu hơi ỉu rĩ, tuy vậy, gã vẫn cảm thấy vui vẻ.

Nobuyo cướp lấy điều thuốc của Osamu, hút một hơi. Bởi lâu rồi không hút nên cô liền bị sặc. Lúc ấy, cặp mông cô đang đưa trên đệm.

Trả lại điều thuốc cho Osamu, Nobuyo nói.

“Vậy tới chiến một lần nữa không?”.

“Mình nghĩ tôi bao nhiêu tuổi chứ? Để tôi chìm đắm trong dư âm một chút đã”.

“Cái dư âm đó cũng kéo dài quá r ấ...”.

Vì mồ hôi vẫn không ngừng chảy xuống, Osamu đứng lên đi lấy khăn tắm. Vừa lau mồ hôi vừa quay trở lại, Osamu chợt phát hiện ra trên lưng Nobuyo có vết gì đó trông như nốt ruồi, gã liền đưa mắt lại gần.

“Lưng mình dính hành kia”.

Có lẽ lúc này khi mì soumen bị đổ, nó đã dính vào.

“O? Ở đâu?”.

Nobuyo cố với tay ra sau lưng để lấy miếng hành xuống nhưng không tới.

Ném cái khăn tắm sang bên cạnh đệm, Osamu dùng đầu lưỡi liếm đi hành lá trên lưng Nobuyo.

“Đừng, nhột quá...”.

Nobuyo chênch choáng, nảy người lên. Phản ứng đó lại khiến Osamu bị kích thích lần nữa, liền ôm lấy Nobuyo từ phía sau lưng, bắt đầu liếm mút cả những chỗ không có lá hành.

Đúng lúc đó, tiếng của Shouta và Rin vang lên phía trước nhà. Dừng cử động để nghe ngóng, hai người vội vã tách nhau ra, ngay lúc ấy, Shouta cũng mở cửa kính ra vào, “Cháu về rồi đây”.

Osamu nhanh chóng mặc quần lửng, cặm theo chiếc khăn lúc này rồi lao đến ngưỡng cửa.

“Các con về rồi à? Khỗ quá, dính mưa rồi...”.

Shouta và Rin ướt như chuột lột đứng thẫn thờ, Osamu liền trùm khăn tắm lên đầu hai đứa trẻ để chúng không nhìn thấy Nobuyo.

“Mẹ cũng dính mưa... nên ướt sũng”.

Nobuyo lúng túng, dùng cái chăn mùa hè bọc lấy thân thể từ đầu trở xuống, giả vờ rằng họ cũng bị ướt mưa.

“Cô chú đang làm gì thế?”.

Shouta đưa mắt qua lại giữa hai người và hỏi.

“Mưa ấy mà... mưa, nhỉ”.

Osamu vừa quay về phía Nobuyo vừa nói.

“Sấm sét khủng khiếp thật”.

Nobuyo phớt lờ.

“À mà... cái con ve sần... vẫn chưa lột xác ấy...”.

Rin bắt đầu kể lại chuyện ấu trùng ve mà cô bé đã phát hiện ra ở gần sân bóng lúc nãy. Osamu vừa lơ đãng nghe, vừa soàn soạt lau đầu hai đứa trẻ bằng chiếc khăn tắm.

“Nào... phòng tắm, phòng tắm. Đi vào phòng tắm nào”.

Osamu đẩy lưng hai đứa trẻ, dẫn chúng vào phòng tắm. Còn lại Nobuyo vẫn đang trùm chăn, cô liền bật cười.

Đúng vậy.

Nobuyo nghĩ việc để lựa chọn những khoảnh khắc này.

Những sự cố vô vị và ngờ ngẩn. Khi Shouta và Rin thành người lớn, cô sẽ nói chuyện ngày hôm nay cho chúng biết. Rồi cả bốn người sẽ cùng cười thật to.

Mình không sai.

Nobuyo nghĩ thế.

Không ngờ đến tối, mưa đã tạnh.

Bước ra khỏi phòng tắm, Osamu làm ảo thuật cho Shouta và Rin xem tại phòng khách. Đây là trò ảo thuật cần cả thủ thuật và mảnh khứa mang tên “chiếc khăn biến mất”, nhét chiếc khăn vuông vào trong một cái bọc hình ngón tay rồi giấu đi. Tuy vậy, độ khéo tay của Osamu cũng chỉ đủ để lừa trẻ con mà thôi.

Vừa lầm nhẫm trong miệng ca khúc của Richard Clayderman, Osamu vừa vo tròn rồi nhét một chiếc khăn vuông màu đỏ vào chính giữa một cái khăn mùi soa trải rộng.

“Nhìn đây, nhìn đây. Chiếc khăn này sẽ biến mất trong tay bố đây. Nào, cậu bé, cô bé, hãy nhìn cho kỹ nhé!”

Nghe vậy, hai đứa trẻ gí sát mặt vào chiếc khăn mùi soa đến mức chạm trán vào nhau. Ở trong bếp, một dịp hiếm có, Hatsue và Nobuyo đang cùng chuẩn bị bữa ăn.

Gọi là bữa ăn nhưng Hatsue chỉ đang thái cà chua lạnh làm đồ nhắm để mình uống bia và Nobuyo cũng chỉ đang luộc ngô mà thôi, chẳng ra tẩm ra món gì.

“Cháu về rồi đây”, giọng vui vẻ hiếm có của Aki vang lên ngoài cổng.

“Về rồi à? Có bị dính mưa không?”.

Nobuyo quay sang cất tiếng hỏi.

“Vâng, em không sao”.

Trên lối vào, Aki đi ngang qua Hatsue đang cầm đĩa cà chua hướng về phía hiên nhà.

Nhìn gương mặt ửng hồng của Aki, Hatsue cong môi dưới, chạm vào bờ vai trần của cô.

“Sao thế? Có chuyện gì vui à?”.

“Vâng”.

Aki thành thực gật đầu.

“Ồ...”.

Hatsue liếc ngạc nhiên cất tiếng.

“Cháu sẽ kể cho bà nghe sau”.

Aki chạm vào khuỷu tay của Hatsue và nói.

“Cái này à?”.

Từ phòng khách, Osamu dựng ngón tay cái lên với Aki.

“Nói sao nhỉ...”.

Aki mở tủ lạnh, lấy trà lúa mạch ra rồi một hơi uống cạn.

“Gã đàn ông ấy thế nào?”.

Vừa lấy đĩa đâm thử vào mấy bắp ngô trong nồi, Nobuyo vừa hỏi.

“Khách của em. Ở cửa hàng”.

“Đẹp trai không?”.

“Đẹp...”.

“Ồ... thế nào?”.

“Ít nói”.

“À, đàn ông ít nói lại được đấy. Đàn ông nói nhiều thì đừng” Nobuyo cầm đĩa chỉ vào Osamu.

“Cái gì? Mình gọi tôi hả?”

Osamu lần nữa xen vào cuộc hội thoại của hai người.

“Đâu có”.

Aki cũng tiếp lời Nobuyo, cười nói “Đâu có”.

Nghe thấy Nobuyo bảo “Ngô chín rồi”, Aki liền thay cô bê nồi ngô đi đổ nước sôi. Hơi nước trắng xóa lan ra khắp gian bếp.

“Lần tới em đưa tới đây được chứ?”.

“Tới đây? Anh ta hả?”.

“Vâng... Không được sao?”.

“Thế nào nhỉ... Chỗ này...”.

Nobuyo định nói gì đó rồi lại thôi.

“Nhưng mà... nếu là một người đàn ông tốt, chị sẽ ăn anh ta đấy”.

“Thôi, dừng đi nhé”.

Hai người cùng cười vui vẻ.

“Một, hai, ba!”.

Osamu cùng đếm ngược với hai đứa trẻ, thổi hơi chiếc khăn mùi soa, đồng thời gãi cũng gạt ánh mắt của tụi nhỏ, giấu cái bực ngón tay xuống dưới móng.

Hai đứa trẻ nhòm vào khăn mùi soa.

“Ô kia, biến mất rồi”.

“Giỏi quá”.

Rin sửng sốt.

“Hay không. Nó đâu rồi ấy nhỉ?”.

Nobuyo mang những bắp ngô đang bốc hơi nóng đi tới, cần lấy cái bọc ngón tay Osamu vừa giấu lúc nãy.

“Đây này”.

Nobuyo lấy ra từ cái bọc ngón tay chiếc khăn vuông màu đỏ đáng lẽ đã biến mất, cho bọn trẻ xem.

“Đồ ngốc, mình thôi đi”.

Osamu thực sự tức giận.

Ngồi trên một chiếc ghế trong bếp nhìn hai người hòa hợp như thế, Aki càng nghĩ rằng một lúc nào đó cô sẽ đưa anh Tư tới đấy.

“O? Chỉ có thể thôi?”.

Khi biết được thủ thuật, Shouta khá thất vọng.

“Như thế thì cháu cũng làm được”.

Nghe Shouta nói, Osamu càng giận dữ.

“Được rồi. Vậy thì tiếp theo bố sẽ cho các con xem màn trình diễn tuyệt vời hơn nữa đây”.

Nói đoạn, Osamu chỉ tay về phía phòng trẻ em. “Nào Rin, lấy cho bố bộ bài ra đây”.

“Vâng”.

Rin đứng phắt dậy, đi về phía phòng trẻ em. Nhìn theo bóng lưng ấy, Shouta chợt nhớ tới sự cố lúc trưa.

“Hôm nay... cháu đã cho em ấy làm việc đó, và rồi bị nói...”

“Hả? Việc gì?”.

Osamu đang mải chú ý tới bộ bài nên hơi mất tập trung.

“Việc này...”.

Shouta làm động tác cầu chúc may mắn, đưa tay trái chạm lên môi.

“Ai nói?”.

“Ông lão ở cửa hàng Yamatoya”.

“Này, con thấy chưa? Ở dưới cùng của cái màu đỏ ấy”.

Osamu lại nói với Rin.

“Cháu đang tìm”.

Có vẻ như Rin không thấy bộ bài đâu cả.

“Chuyện đó đối với Rin, có lẽ còn hơi sớm”.

Osamu mô phỏng động tác ăn cắp rồi đứng dậy, đi về phía phòng trẻ con.

Chỉ còn lại một mình, Shouta bất lực gặm nhấm “cảm giác tội lỗi” đang bén rễ trong lòng

Một chiếc bọc có hình ngón tay đang làn lóc trên chiếu. Shouta nhặt nó lên, túm phần vải đỏ đang thò ra ngoài, rút cả cái khăn ra.

Hatsue đặt hương chống muỗi xuống cạnh mình, ngồi ngoài hiên uống bia với đồ nhắm là cà chua lạnh.

“Bà già, cẩn thận cảm đấy”.

Vừa nói, Osamu vừa lấy bia, ngồi xuống cạnh Hatsue.

“Ồ, pháo hoa phải không nhỉ?”

Nhắc mới nhớ, lúc này già có nghe thấy một vài tiếng nổ lác đác ở phía xa. Khi ở trong nhà già còn không biết, nhưng ra ngoài này đã có thể nghe rõ tiếng pháo hoa từ hướng những tòa chung cư.

“Ở phía sông Sumida nhỉ... Ngày xưa năm nào tôi cũng đi xem nhưng mà... có một lần gặp phải trận mưa tạnh tã... từ đó tôi không đi xem nữa”.

Hai người cùng ngẩng lên nhìn bầu trời không thấy một chùm pháo hoa nào bắn lên.

“Có nhìn thấy không? Pháo hoa ấy”.

Đang chơi trò lật tìm cặp bài với Shouta và Rin bằng bộ tứ lơ khơ Rin vừa đem ra, Nobuyo chợt lên tiếng hỏi.

“Chỉ có mỗi tiếng thôi”.

Osamu quay về phía phòng khách, trả lời.

“Sao lại chỉ có tiếng thôi chứ?”

Shouta vừa cậ̀n lấy bắp ngô vừa nói.

“...Bắn kiểu starmine^[22], hiện lên chữ ‘ngài XX’. Ngày xưa cḥờng tôi từng làm thế đấy, ông đã trúng lớn ở thị trường đậu...”.

Tự rút bia vào cổ cho mình, Hatsue lại bắt đầu khoe khoang chuyện ngày xưa, một câu chuyện mà Osamu đã nghe không biết bao nhiêu lần.

“Ồ... xa hoa đấy nhỉ?”.

Nếu là mọi khi, gã sẽ cười phì vào cái chuyện xưa chẳng biết thật hay bịa này, nhưng hôm nay gã cũng không để ý.

“Ngài Shibata Osamu, viuu... đoàng... tạch tạch tạch”.

Nghe chuyện của Hatsue, Osamu cũng thử bắn pháo hoa của riêng mình. Hôm nay là một ngày đặc biệt.

“Vừa có pháo hoa bắn lên hả?”.

Hatsue nhìn sang sườn mặt vui vẻ của Osamu bên cạnh mình.

“Ồ... Nhưng mà không phải starmine. Nó chỉ nổ ‘đoàng’ một phát thôi”.

“VẬY Ờ? THẬT ĐÁNG MỪNG...”.

Lúc này, tiếng pháo hoa đã trở nên to và rõ ràng hơn.

“Ồ... sắp sửa kết thúc rồi...”.

“Đã kết thúc rồi sao?”

Nobuyo hỏi. Coi đó là dấu hiệu, mọi người ra ngoài hiên.

Khi Osamu bảo Rin “Lại đây, lại đây”, cô bé vừa gặm bắp ngô được xiên bằng chiếc đũa dùng một lần, vừa ngẩng lên nhìn Osamu.

“Hoàn toàn chẳng nhìn thấy gì hết”.

Aki cười nói.

“Chỉ có tiếng thôi, chỉ có tiếng thôi”.

Osamu cũng cười.

Sáu người ngẩng đầu lên nhìn khoảng nhỏ trời đêm ở hướng các tòa chung cư, như những con cá dưới đáy đại dương tối tăm đang ngẩng lên nhìn ánh mặt trời tỏa sáng lấp lánh trên mặt nước.

Cánh đồng lúa vừa đơm bông lay động trong gió tựa mặt nước rập rờn sóng trắng. Xe lửa xuyên qua hầm, lao vun vút như đang lướt đi trên biển lúa.

Shouta đứng ngay trước toa đầu tiên, đang ăn trứng luộc.

Những người lớn cầm trên tay món gà rán, đã bắt đầu uống bia. Rin cởi đôi xăng đan mới, ngẩng co chân bên cạnh Nobuyo, nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Ô tô... hòm thư... sông... xe đạp”.

Rin kể tên từng thứ cô bé nhìn thấy và chỉ cho Nobuyo.

“Tiếp theo là?”.

“Tiếp theo là mây. Trông giống hình con cá”.

Rin chỉ lên bầu trời.

“Thật à? Không phải là giống cá voi sao?”.

Nobuyo cũng ngẩng lên nhìn đám mây đó.

“Giống con cá”.

“Tiếp nữa là?”.

“Đường ray”.

“Kia là?”.

“Trông giống tháp Skytree”.

“Đúng nhỉ?”.

Đây là chuyến đi biển đầu tiên của mọi người trong gia đình.

Cũng không phải vì họ sống dư dả gì. Nobuyo đang thất nghiệp, Osamu không có tâm trạng làm việc, còn Aki dù đang đi làm nhưng vừa có người yêu, vẫn như trước chẳng đóng góp gì cho gia đình.

Gần đây, hầu hết các cửa hàng đều có lắp đặt camera chống trộm, những cửa hàng mà bọn Shouta có thể tiến hành “công việc” ngày một ít đi. Thu nhập chính lúc này chỉ còn mỗi khoản tiền trợ cấp của Hatsue. Nhưng nhìn thấy bọn trẻ mặc đồ bơi mới mua trong phòng tắm hay thói phồng phao bơi, Hatsue đã đề xuất chuyện này.

“Năm nay có khi là năm cuối cùng rồi”.

Hè năm tới, không chừng Aki sẽ bắt đầu sống cùng với người yêu. Nobuyo cũng tán thành đề xuất của Hatsue.

Xuống ở ga cuối, mọi người lại lên xe buýt. Osamu này giờ vẫn uống bia suốt, đến khi xe tới bờ biển, gã mới ngừng lại.

Khoảnh khắc bước xuống bãi cát trắng xóa dưới ánh mặt trời, Shouta và Rin liền nhảy tung tung kêu “Nóng, nóng” mà chạy vụt ra biển.

“Cẩn thận đấy”.

Aki cũng đuổi theo hai đứa trẻ.

Osamu tách khỏi năm người, đi đến một bãi đất nằm xa bờ biển, nhìn ngắm khắp xung quanh.

Có một tấm bạt, trên bạt chỉ có ô và hành lý, chắc chủ nhân của chúng đang đi tắm biển hoặc đi ăn đá bào ở các nhà gần đây. Osamu xác nhận rằng họ chưa quay lại, liền nhổ cái ô đang cắm trên bãi cát rồi chạy đi.

“Hê. Đợi ô này”.

Osamu nói, đoạn cắm chiếc ô xuống bên cạnh chỗ mọi người đang ngồi.

“Cái này có thể giúp tránh nắng”.

Không biết đó là đồ Osamu ăn cắp về, Hatsue ngẩng lên nhìn chiếc ô.

“Thế chứ. Anh phải đối tốt với người già đấy”.

Từ tiền vé tàu tới tiền bia, tất cả đều do Hatsue chi trả, vậy nên Osamu cũng biết ý hơn. Mọi người ngồi lên tấm bạt, chuẩn bị đi bơi.

Aki cởi áo ngoài, bắt đầu bôi kem chống nắng. Shouta đang thổi phao, không rời mắt khỏi hai bầu ngực trắng muốt.

“Shouta, thổi phao lên nào”.

Osamu cởi áo sơ mi màu xanh kiểu Hawaii ra, chỉ còn mỗi cái quần lửng.

“Vâng!”.

Shouta hít một hơi thật mạnh rồi lần nữa nghiêm túc thổi phao bơi.

Trên biển có rất nhiều người chơi lướt sóng, nhưng khi họ lướt ra xa bờ, không gian phút chốc đã yên tĩnh lại.

Vừa dập dềnh giữa những con sóng trong tình trạng chân không chạm đáy, Osamu và Shouta vừa đợi những đợt sóng lớn xô tới.

“Shouta, con có thích ngực không?”.

Osamu lên tiếng hỏi từ sau lưng Shouta.

“Không hẳn...”.

Shouta trốn tránh.

“Điều. Lúc này con vừa nhìn còn gì”.

Bị phát hiện rồi.

Shouta lập tức đỏ mặt rồi im lặng.

“Có sao đâu... Đàn ông ai cũng thích ngực hết mà. Bố cũng vậy”.

Osamu nói, giúp Shouta đỡ bối rối. Shouta cũng cười.

“Dạo gần đây, buổi sáng con có chào cò không?”.

Osamu chạm vào đùi quần Shouta trong nước.

“Vì sao ạ?”.

Shouta vắn mình, tránh khỏi bàn tay của Osamu.

“Có chứ?”.

“Mọi người đều như thế ạ?”.

Shouta quay lại nhìn Osamu.

“Mọi người đều vậy. Đàn ông ai cũng vậy đó. An tâm chưa?”.

“Vâng. Cháu cứ tưởng mình bị bệnh”.

Shouta nói với vẻ mặt lúng túng.

Bởi dậy thì muộn hơn, đến khi vào trung học Osamu mới nhận ra sự biến hóa của cơ thể mình. Lúc đó, bố gã đã không còn, mà gã cũng chẳng có bạn để trao đổi.

Osamu đã muốn một lúc nào đó hai bố con sẽ thử nói chuyện này.

Hơn thế nữa, chẳng phải bố và con trai chính là để chia sẻ những chuyện như vậy hay sao? Gã đã hiện thực hóa suy nghĩ đó.

Aki và Rin đang đứng nắm tay nhau bên mép bờ biển. Cứ mỗi lần sóng xô tới, Rin đều lùi về bãi cát phía sau, mãi mà chưa chạm được chân xuống nước.

Nobuyo và Hatsue thì nằm dưới cái ô Osamu vừa ăn cắp được, nhàn nhã ngắm biển.

“Rin đang cười kìa”.

Nobuyo vừa ăn ngô vừa nói. Hatsue cũng chăm chú lắng nghe.

“A, phải rồi”.

“Những năm trăm yên một bắp, họ đã kiếm được bao nhiêu lời chứ”.

Dù nói mấy câu phàn nàn như vậy nhưng Nobuyo vẫn mua. Từ xưa cô đã rất thích ăn ngô, đặc biệt là món ngô tẩm xì dầu nướng.

Nobuyo mời Hatsue, “Bà ăn không?”.

“Không gặm được”.

Hatsue nói rồi há miệng ra. Quả thật, ngô không phải thứ chỉ cần mút là xong.

Osamu và Shouta cũng tụ lại với nhóm Aki, bốn người cấn tay nhau nhảy lên theo mỗi đợt sóng xô bờ, cùng nhau chơi đùa.

“Như con từng nói phải không”.

Nobuyo nói, không nhìn Hatsue.

Cô thật tâm cho rằng, những gì tự mình chọn lựa sẽ càng có sự gắn bó chặt chẽ hơn. Hatsue cũng hiểu ra ngay Nobuyo đang nói về chuyện họ đã quyết định nhận nuôi Rin.

“Nhưng cũng không kéo dài lâu đâu”.

Hạnh phúc ấy sẽ không kéo dài mãi mãi. Hatsue bình thản nghĩ.

“Dù thế... bà nhìn kia... Chẳng phải không chung dòng máu đôi khi còn tốt hơn sao?”.

Nobuyo luôn muốn tin như vậy bằng bất cứ giá nào.

Bởi không ai có cùng huyết thống, Hatsue đành chấp nhận suy nghĩ của cô con gái này. Bà dừng việc phủ định thêm nữa niềm hi vọng mà Nobuyo đang dựa vào.

“Nhưng cũng đừng kỳ vọng quá nhiều...”.

Với mối quan hệ máu mủ, ngược lại, Hatsue nhận ra rằng, thứ tình cảm mà bà nghĩ đã chấm dứt từ lâu rồi ấy, thực ra chỉ đang được cất ở một góc nào đó mà thôi.

Hatsue hiểu rõ đi đâu này chỉ bằng sự ghen ghét đối với chính mình và gia đình kia.

Máu mủ thật rắc rối, Hatsue nghĩ.

Nghe những lời bà nói, Nobuyo liền cười, có chút cô đơn.

Nhưng với con gái mình, cũng nên cho nó chút hi vọng chứ.

Nobuyo nhủ trong lòng.

Hatsue nhìn thẳng vào khuôn mặt đang cười ấy của Nobuyo.

“Chị này, nhìn kỹ trông cũng đẹp đấy chứ...”.

Nobuyo sững sốt nhìn Hatsue.

“Bà nói gì thế?”.

“Khuôn mặt ấy”.

Hatsue híp mắt cười.

Bà cảm thấy, mỗi khi nói chuyện về gia đình này, vẻ mặt của Nobuyo thực sự hiền hòa như b ồ tát.

“Con đi đây”.

Có lẽ vì xấu hổ, Nobuyo tránh ánh mắt Hatsue, đi tới mép bờ biển.

Chỉ còn lại mình Hatsue ng ồi trên tấm bạt. Bà chợt nhìn đôi chân trần đang duỗi ra trên cát của mình. Trên đôi chân với nước da trắng đã chảy xệ ấy có rất nhiều vết đ ấ m ấ.

“Mấy vết đ ấ m ấ này...”

Hatsue mở miệng nói. R ồi bà vốc đồng cát trắng đã trở nên nóng bỏng dưới ánh mặt trời, thả lên chân mình. Cát trượt khỏi hai chân, rơi trở lại bãi cát. Nghe thấy tiếng cười cao vút của Osamu, Hatsue ngẩng đầu lên.

Mặt trời khuất trong mây, xung quanh đột nhiên tối lại, Hatsue cảm thấy khí lạnh phủ vào lưng.

Nobuyo nhập cuộc, năm người nắm tay nhau đợi sóng biển. Vừa nhìn cả nhà từ phía sau, Hatsue vừa nhỏ giọng thì thầm.

“Cảm ơn các con”.

Tuy nhiên, giọng nói ấy đã chìm ngấm giữa tiếng sóng biển và tiếng cười của năm người kia, không một ai nghe thấy.

Chương 5 : Viên bi

Cảm giác là lạ trong miệng khiến Rin choàng tỉnh giấc.

Một bình thủy tinh nắp vàng được đặt ở đầu giường, bên trong có chứa vỏ sò Rin nhặt được khi đi biển hôm trước và chiếc kẹp cà vạt nhận được từ Shouta. Đó là báu vật của Rin.

Rin ng ỡ dậy, vỗ hai lần vào cánh tay của Nobuyo đang ngủ bên cạnh. Có lẽ do tối qua nóng quá mãi không ngủ được mà lúc này, Nobuyo hoàn toàn không có dấu hiệu sẽ tỉnh dậy. Osamu vẫn đang ngáy rất to. Rin đứng lên, đi đến gần chiếc tủ tường, mở mạnh cánh cửa kéo.

Shouta giật mình tỉnh giấc.

“Đừng có thành linh mở ra như thế chứ!”.

Rin xòe tay ra trước mặt Shouta.

“Răng em rụng rồi”.

“Răng?”.

Shouta sửng sốt nhòm vào tay Rin. Bên trong có một chiếc răng trắng nhỏ xíu. Shouta ngẩng mặt lên nhìn Rin, cô bé há miệng, đẩy lưỡi ra từ

khoảng trống của chiếc răng cửa bị rụng cho Shouta xem.

Shouta đánh thức Osamu và Nobuyo, quyết định ném chiếc răng đã rụng ấy lên mái nhà. Cậu nhận chiếc răng từ Rin, lấy chiếc ghế đầu trong bếp mang ra ngoài hiên rồi đứng lên.

“Ném răng lên mái nhà, ước cho một chiếc răng chắc khỏe sẽ mọc lên”.

Osamu nói, Shouta liền trả lời “Cháu hiểu rồi”. Cậu cũng đã ném răng rất nhiều lần. Răng hàm dưới ném lên mái nhà, răng hàm trên ném dưới mái hiên. Cậu chẳng biết ai đã định ra đi đầu đó, nhưng trong ngôi nhà gần như không có quy tắc nào cho ra quy tắc này, chỉ có thói quen ấy là cậu luôn nghiêm chỉnh tuân thủ.

Shouta cùng đồng thanh với Rin “Cầu mong răng mới sẽ mọc lên”, vừa dứt lời, cậu liền ném chiếc răng.

Cùng lúc đó, tiếng gọi của Aki vang lên từ phía phòng thờ “Bà ơi dậy đi”.

“Bà ơi... dậy đi... bà ơi...”.

Từ giọng điệu đó của Aki, Shouta hiểu rằng có chuyện nghiêm trọng đã xảy ra.

Osamu đi về phía phòng thờ, Nobuyo cũng ngẩng dậy, chạy vội tới chỗ Hatsue.

“Bà ơi... bà ơi... Nguy rồi, bà đã..

Shouta bước xuống khỏi ghế đầu, đặt tay lên vai Rin, đứng ở lối đi giữa phòng khách và phòng thờ, nhìn xuống tấm đệm Hatsue đang nằm.

“Aki, gọi 110...”.

Osamu cầm lấy điện thoại của Aki.

“À không, là 119 à... số nào đây...”.

“Xe cấp cứu ạ? Là 119”.

Shouta nói với Osamu đang hoảng hốt.

Vừa tới gần nhìn chăm chăm khuôn mặt Hatsue, Nobuyo liếc bình tĩnh cướp lấy điện thoại trong tay Osamu, ngắt cuộc gọi.

“Làm gì thế!”.

Osamu quát lên.

“Bà ấy đã chết rồi. Nhìn sắc mặt bà ấy đi, không sống lại được đâu.

Osamu lần nữa nhìn xuống khuôn mặt đã ngả sang màu đất của Hatsue.

“Nếu gọi xe cứu thương...”.

Nobuyo đánh vào đầu Osamu. Nếu gọi xe cứu thương, toàn bộ bí mật của nhà này sẽ bị lộ hết.

Aki cứ ngồi bên cạnh gọi Hatsue suốt. Cô vẫn chưa chấp nhận được tình cảnh này.

“Không còn cách nào khác đâu... bởi vì chuyện này, ai rồi cũng tới lượt thôi”.

Nobuyo nói vậy rồi vỗ bồm bộp hai phát vào lưng Aki.

Aki vẫn không rời khỏi vị trí bên gối Hatsue. Osamu bèn chần chừ bước ra phòng khách.

“Tang lễ nên làm thế nào... tới nhà hỏa táng hay là...”. “Chúng ta không có tiền, cho việc đó”.

Nobuyo ngẩng phịch lên cái bàn trà đặt chính giữa phòng, nói với Osamu.

“Nhưng mà...”.

Osamu nhìn Nobuyo với ánh mắt như muốn hỏi “Vậy phải làm thế nào đây?”.

“Hãy ở bên bà thêm chút nữa... bà chắc hẳn rất cô đơn”. Osamu không hiểu rõ Nobuyo đang nói gì.

Nobuyo ngoảnh lại nhìn căn phòng trẻ em ở trong góc phòng thờ.

“Hả?”.

Osamu nhận ra Nobuyo vừa nói “Chôn bà đi”.

“Nhưng mà...”.

“Rin cũng không muốn phải rời xa bà đúng không?”. “Vâng”.

Được Nobuyo xoa đầu, Rin ngoan ngoãn gật.

“Kìa, vậy những người còn lại hãy hợp sức cùng cố gắng lên, ở đây. Cho cả phần của bà, nhé”.

Nobuyo đã phải dồn sức để nói ra từ “Ở đây”. Osamu im lặng gật đầu.

Mọi người cùng chuyển đồ đạc ở phòng trẻ em, nơi vốn đang được sử dụng làm chỗ chứa đồ, sang phòng khách.

Nhắc bỏ hai tấm chiếu, dùng cửa cắt hai miếng gỗ bên dưới, đất liền lộ ra.

Osamu mặc mỗi chiếc quần đùi, cạp xềng, dùng đó đào đất dưới sàn nhà. Nobuyo và Shouta cho phần đất đã được đào lên ấy vào xô, chuyển ra phòng khách rồi đổ vào tấm bạt đã trải rộng.

Đó là tấm bạt họ đã sử dụng khi đi biển mới đây. Những hoa văn sọc trên đó dần bị đất phủ lên và lấp đi khiến Shouta tiếc nuối. Rin cầm một cành cây lên đóng đất nhóm Shouta vừa đào ấy, giống như đang làm một ngôi mộ. Shouta nghĩ, có lẽ Rin hiểu được rằng bà đã mất.

Rin nói “người bà mì căn” từng sống cùng mình trước khi cô bé đến đây, đã lên thiên đường rồi.

Shouta không hỏi lại Rin, liệu có phải cô bé cũng từng chứng kiến cái chết ấy giống như lúc này hay không, nhưng cậu cảm giác Rin hiểu được họ sắp phải chia ly.

Aki vẫn ngồi cạnh bà này giờ, cứ vừa khóc vừa dùng lược chải tóc cho bà. Cô lẩm bẩm gì đó trong miệng nhưng Shouta không nghe rõ.

Khi Shouta xách theo cái xô đi ngược chiều với Nobuyo rồi ngồi xổm xuống trước cái hố, Osamu đang đứng trong hố đất sâu đến thắt lưng liền cất tiếng hỏi “Ồn chứ?”

“Bà ngay từ đầu đã không ở đây rồi. Gia đình chúng ta chỉ có năm người thôi”.

Osamu nhìn vào mắt Shouta và nói. Đó không phải một Osamu hay nói những câu bông đùa như mọi khi, mà giống một ông chú xa lạ ở một gia đình khác.

“Vâng”.

Shouta nói, lảng tránh ánh nhìn của Osamu.

Hai người Osamu và Nobuyo cùng kéo Aki vẫn chưa ngừng khóc từ bên đệm ra, chôn Hatsue xuống sàn, lấp đất lên rồi để chiếu trở lại chỗ cũ.

Shouta nhìn chăm chăm cảnh tượng ấy.

“Khi con thạch sùng con nuôi bị chết, con đem nó ra vườn chôn. Lúc này cũng giống thế”.

Có lẽ nghĩ rằng mình đang bị phê phán, Osamu cười và nói. Shouta không thể cười được. Osamu dùng bàn tay lấm lem bùn đất của mình vỗ bộp lên đầu Shouta rồi đi vào phòng tắm.

Trong phòng tắm, Osamu di bánh xà phòng khắp cơ thể rồi chìm cả người vào chỗ nước nóng còn lại trong bồn. Liền đó, gã chợt nhớ lại những chuyện đã xảy ra mười năm trước.

Khi đó cũng là mùa hè. Ngày hôm ấy, Osamu cũng gột rửa đất trên người như thế này. Và tiếng dế mà gã nhớ, cũng vang vọng bên ngoài của sở nhỏ giống hệt bây giờ. Ký ức càng trở nên rõ ràng hơn, gã liền cảm thấy có người đang đứng ở sau lưng, lập tức giật mình quay lại. Nobuyo cầm theo khăn bông, đứng ở lối vào phòng tắm.

“Mình lại làm việc này nhỉ...”.

Osamu cười tự giễu, tiếp tục dùng gáo múc chỗ nước nóng còn lại đổ lên lưng.

“Nhưng chuyện đó khác hoàn toàn mà”.

Nobuyo cũng nhớ tới chuyện hôm ấy giống như Osamu.

“Ừ. Ngay cả bà có lẽ cũng sẽ thấy hạnh phúc”.

“Phải đó. Chắc chắn sẽ hạnh phúc hơn phải chết trong cô độc”.

Hai người chợt nhớ tới chuyện “bảo hiểm” mà Hatsue từng nói.

“Còn xà phòng đấy”.

Nobuyo lấy gáo nước từ Osamu, dội hết bọt xà phòng còn lại trên lưng gã.

Vừa trượt đầu ngón tay trên lưng Osamu, Nobuyo vừa nghĩ “Gã có nước da thật đẹp”, nhưng quả thật không thể nói những lời vô ý vào lúc này được.

“Nếu sau này đến lượt tôi..

Osamu vẫn quay lưng về phía Nobuyo, nói.

“Dưới cái ao trong vườn cũng được đấy.. ”

Nobuyo hiểu Osamu muốn nói gì.

Dù không rõ đó là những lời làm nũng mọi khi hay biểu hiện tình yêu được dốc hết ra của gã, Nobuyo vẫn thấy vui mừng.

“Cái ao đó... không to tới mức ấy đâu”.

Nobuyo nói, cho rằng chủ đề này chỉ là đùa thôi. Cô lấy cái khăn tắm đang vắt trên cổ, lau lưng cho Osamu rồi vỗ bồm bộp hai phát vào lưng gã như muốn nói đã không sao nữa rồi.

Osamu lấy khăn bông quấn quanh hông rồi ra khỏi phòng tắm như thể chạy trốn.

“Nhớ chùi chân kỹ càng đấy. Anh lúc nào cũng để ướt sũng như thế”.

Nobuyo gọi với theo Osamu.

“Tôi biết rồi”.

Tiếng đáp lại đó cho thấy Osamu đã khôi phục trạng thái như mọi ngày.

Ngày chuyển tiền trợ cấp của Hatsue mà cả nhà đang chờ mong đã tới.

“Cháu đi cùng với”.

Nobuyo đang chuẩn bị đi thì Shouta, thật hiếm khi, lại nói như vậy, thế là hai người cùng ra khỏi nhà.

Cô cầm theo thẻ của Hatsue đến xếp hàng trước cây ATM của ngân hàng. Shouta chờ ở bên ngoài.

Cầm theo một phong bì quay trở ra, Nobuyo nhét nó vào trong chiếc túi đang cầm trên tay. Shouta đang ngồi vắt vẻo trên rào chắn đường, liền nhảy vèo đáp hai chân xuống đất.

“Bao nhiêu thế ạ?”.

Shouta đuổi theo Nobuyo, hỏi.

“Một trăm mười sáu nghìn yên”.

“Đây là tiền của ai?”.

“... Của bà”.

Nobuyo vừa đi vừa vỗ vào chiếc túi đang đựng phong bì.

“VẬY... không phải là việc xấu đúng không?”.

Shouta hỏi lại cho chắc.

“Không xấu đâu...”.

Nobuyo giờ tay với đôi đũa đang được xếp trước cửa hàng tạp hóa dọc đường. Cô muốn mua cho Rin loại đũa ngắn dùng cho trẻ em.

“VẬY còn việc ăn cắp?”

Shouta tiếp tục hỏi. Vốn muốn hỏi câu này, vậy nên Shouta đã luôn tìm cơ hội để chỉ có mình với Nobuyo.

“Bố đã nói gì?”.

Nobuyo đã vấn đề sang cho vị phụ huynh còn lại như các cha mẹ lấu cá thường làm, ý là “Con học ở đâu ra thế”.

“Những thứ ở cửa hàng đều chưa thuộc về ai cả...”.

Nobuyo cười khở. Cách trả lời này đúng là đậm chất của con người đó. Nhất định gã cũng đã nghe cha mẹ mình nói vậy và hoàn toàn tin tưởng.

“Dù sao thì, cửa hàng không bị phá sản là được nhỉ?”. Nobuyo đánh trống lảng rồi cần theo đôi đũa trẻ em màu vàng xếp ở đó, đi khuất vào bên trong cửa hàng.

Shouta vẫn chưa chấp nhận được câu trả lời của Nobuyo, nhưng cậu hiểu rằng Nobuyo không muốn có thêm câu hỏi nào hơn thế nữa.

Hai người mua ramune được bán ở ngay lối vào của một khu phố thương mại, vừa đi vừa uống.

Khi tới trước cửa hàng thịt Fujiya, nơi họ vẫn thường mua bánh korokke, bác gái nhân viên như mọi khi đứng ở trước tiệm cất tiếng hỏi Nobuyo.

“Này mẹ nó ời, mua bánh korokke cho bữa tối không?”.

Nobuyo thoát tiên nhìn quanh xem người kia đang nói với ai, nhưng rồi nhận ra đó chính là mình, cô liền nhìn Shouta bằng vẻ “Là ‘mẹ’ đấy”.

“Cô có thấy vui khi được gọi là mẹ không?”

Nghe Shouta nói, Nobuyo đáp lại “Ai gọi cơ?”. Tất nhiên, nếu chỉ nghe bác hàng thịt gọi thế, có lẽ cô cũng không vui đâu.

“Như Rin chẳng hạn”.

“Chưa gọi thử thì cô chưa biết được”.

Nobuyo uống ramune. Viên bi trong chai chuyển động, phát ra những âm thanh vui tai.

“Sao cháu lại hỏi thế?”.

Nobuyo vò đầu Shouta.

Một nhóm các bé gái, có lẽ vừa trở về từ trường học bơi, đang rẽ vào con hẻm. Các cô bé đội mũ hình tam giác làm từ chiếc khăn bông, đang vừa đi vừa chạy. Khi chúng chạy qua bên cạnh Shouta, tiếng cười cùng với mùi clo liền thoảng qua.

“Bởi vì, chú bảo cháu gọi là bố”.

Shouta nói với vẻ bất mãn.

“Không thể gọi sao?”

“Chưa phải lúc ạ”.

Đã hơn nửa năm trôi qua kể từ lúc Shouta hứa với Osamu rằng “Một lúc nào đó”, nhưng cậu vẫn chưa gọi gã là bố.

“Đó không phải vấn đề gì to tát đâu”.

Nói đoạn, Nobuyo bỗng ợ một tiếng rồi vừa đi vừa cười lớn. Cả Rin và Shouta đều không gọi Nobuyo là mẹ. Nobuyo không bắt hai đứa phải gọi như Osamu nên Shouta cũng không bận tâm tới điều đó. Cậu thấy nhẹ nhõm hơn, dù chỉ một chút.

Uống hết ramune, Nobuyo và Shouta đập vỏ chai vào khối bê tông rồi móc viên bi từ trong cái chai đã vỡ ra.

Về đến nhà, Shouta lập tức chui vào tủ tường, rọi thử ánh sáng vào viên bi bằng đèn của chiếc mũ bảo hiểm.

Bên trong có rất nhiều bọt khí li ti, khiến Shouta chợt nhớ về bãi biển mùa hè mà cậu đã tới chơi cùng với mọi người.

Rin kéo cửa, vào trong ng ồi cạnh Shouta.

“Nhìn thấy gì ạ?”.

“Biển”.

Shouta nói, đưa hòn bi ra trước mặt Rin.

Rin gí sát mặt nhòm vào viên bi.

“Vũ trụ”.

Rin nói.

“Vũ trụ sao?”.

Bị Shouta hỏi, Rin lại nhòm vào viên bi lần nữa. Quả thật, những bọt nước ấy nhìn như những ngôi sao.

Đúng lúc ấy, tiếng chuông trong phòng thờ vang lên. Nobuyo đặt phong bì của ngân hàng lên bàn thờ, chấp tay lại, giống như Hatsue vẫn thường làm.

"Tuyệt thật đấy... Bà mất rồi nhưng vẫn giúp được chúng ta...".

Có tiếng Nobuyo nói.

“Người thực sự giúp đỡ chúng ta chính là ông già mới phải”.

Osamu vừa lục lại căn phòng trẻ em nơi chôn cất Hatsue vừa nói.

Osamu vẫn nghi ngờ Hatsue có giấu quỹ đen trong căn phòng đó. Chỉ là, Hatsue có tính cảnh giác rất cao. Nếu bà phát hiện ra Osamu lục lại trong lúc mình đi vắng, có lẽ sẽ vô cùng giận dữ và không chu cấp tiền trợ cấp cho gia đình nữa. Nghĩ vậy nên gã vẫn chưa dám thực hiện.

Còn bây giờ, Hatsue đã ngủ sâu trong lòng đất dưới sàn, vậy nên Osamu có thể thoải mái tìm kiếm trong nhà.

Phía trước bàn học, mục tiêu tiếp theo sau chiếc tủ, lò sưởi được đặt một cách không tự nhiên, ngăn kéo chỉ có thể mở được nửa chừng. Osamu cố mở được phân nửa thì chợt nhìn thấy một cái hộp nhỏ màu đen trong góc. Trục giác mách bảo, Osamu liền dời lò sưởi sang một bên rồi lấy cái hộp nhỏ ra.

Gã mở nắp, bên trong chứa toàn răng giả của Hatsue.

“Oái”.

Osamu suýt chút nữa đã quăng cái hộp xuống. Gã toan vứt cái hộp vào thùng rác rồi lại thôi. Tại sao bà ta lại giấu răng giả không dùng nữa vào góc ngăn kéo cơ chứ?

Nghĩ thế, Osamu nhìn kỹ chiếc hộp, liền thấy đằng sau tờ báo lót phía dưới những chiếc răng giả, nhét những tấm phong bì được gập lại. Cố gắng không chạm vào mấy cái răng, Osamu nhấc tờ báo ra.

Bên trong phong bì, đúng như gã nghĩ, là tiền.

Ba tờ mười nghìn yên.

Osamu cầm cuộn phong bì đó, chạy tới chỗ Nobuyo.

“Thấy rồi thấy rồi. Quả nhiên là bà có giấu tiền mà”.

Hai người mở từng chiếc phong bì đã bị gấp lại ra, bắt đầu đếm từng tờ.

Shouta ở trong tủ tường nghe thấy, liền đi ra ngoài.

“Một, hai, ba... bốn, năm, sáu... bảy, tám, chín...”.

Giọng của hai người dần cao và to hơn, từ giữa chừng họ còn bắt đầu nhảy lên nhảy xuống.

“Mỗi phong bì là ba mươi nghìn yên. Không biết đây là tiền gì nhỉ?”.

“Chẳng lẽ bà ta vùi tiền ai... Mà, dù thế nào, tiền cũng vẫn là tiền thôi”.

Shouta vừa nhìn dáng vẻ đó của hai người, vừa ném mũ bảo hiểm đang cầm trên tay vào trong tủ tường. Chiếc mũ bảo hiểm màu xanh đụng phải bức tường trong tủ gây ra tiếng động lớn, nhưng hình như hai người không nhận ra.

“Đi theo bố một lúc”.

Nghe Osamu nói, Shouta miễn cưỡng thay quần áo.

Đã lâu rồi hai người mới lại cùng nhau ra ngoài. Trước đây, dù đi đâu cũng là hai người cùng đi, nhưng gần đây, Shouta ngày càng thường xuyên ở một mình trong chiếc ô tô hỏng ở bãi đỗ xe, cả khi ra ngoài, cậu cũng chủ yếu đi cùng Rin.

“Đi đâu ạ?”.

“Tiệm pachinko”.

Như chợt nảy ra một câu đùa cợt vui vẻ, Osamu cười tinh quái.

Osamu đã tiêu hết quỹ đen của Hatsue vào pachinko. Chắc chắn không còn tí tiền vốn nữa.

Shouta ghét tiệm pachinko. Vì tai thính nên cậu cô thể nghe rõ cả những âm thanh cực nhỏ, thế nhưng ở những nơi như tiệm pachinko, tiếng ồn rất lớn dội lại từ bốn phương tám hướng, ngược lại khiến cậu không biết nên nghe cái gì, thành ra đầu óc liêên trở nên trắng xóa. Có một lần theo Hatsue đến tiệm, bà đã đưa cho Shouta cái nút lỗ tai, rốt cuộc cũng giúp cậu bình tĩnh trở lại, thế nhưng hôm nay, cậu chưa hề chuẩn bị sẵn thứ đó.

Khi đến tiệm pachinko, Osamu không vào trong mà leo lên cầu thang của một gara đỗ xe, đến tầng hai.

Đoán được Shouta định hỏi “Chú làm gì thế?”, Osamu quay lại, lấy ra từ trong túi một thứ giống như chiếc búa.

“Nhìn này”.

“Đó là cái gì?”.

“Búa đập kính”.

Từ này cậu đã từng nghe qua.

“Cái này, chú làm cách nào? Mua à?”.

“Ngốc. Đâu nhất thiết phải mua”.

Osamu cười như muốn nói cậu đừng ngớ ngẩn thế chứ.

“Nhìn này”.

Osamu nói, bắt đầu lục lọi từng chiếc xe đang đỗ tại gara. Gã nhòm qua cửa kính để xem có thứ gì đáng ti ền ở ghế phụ lái và ghế sau hay không.

Shouta đi phía sau cách Osamu vài bước chân.

“Này”.

“Hả?”.

Osamu không quay lại.

“Đây... chẳng phải là thứ thuộc về người khác r ồi sao?”.

Nhìn thế nào cũng thấy những thứ này không giống với hàng hóa “chưa thuộc về ai” của cửa hàng. Không để tâm tới câu hỏi của Shouta, Osamu vẫn tiếp tục nhòm vào trong xe. Có vẻ không có thứ gì đáng chú ý, Osamu thở dài một hơi r ồi quay lại nhìn Shouta.

“Vậy nên?”.

Osamu nói, biểu cảm không hề thay đổi. Gương mặt đó như đang chỉ trích Shouta rằng “Tới lúc này rồi còn nói chuyện chính nghĩa gì chứ”.

Shouta lần đầu tiên cảm thấy con người mang tên Osamu này có chút đáng sợ.

“Con có muốn thử không?”.

Osamu lập tức khôi phục dáng vẻ mọi khi, quay về phía Shouta, vẫy vẫy cái búa đập kính trước mặt cậu.

“...”.

Không rõ tại sao, Shouta chợt thấy rầu rĩ, cậu tránh ánh mắt Osamu, cúi gầm mặt xuống.

Osamu lại cười.

Shouta bất chợt quay gót, một mình đi về phía cầu thang vừa leo lên lúc này.

“Này”.

Osamu gọi với theo sau lưng cậu.

“Gì vậy chứ!”.

Osamu tỏ ra bất mãn.

“Thế con trông chừng chỗ đó nhé”.

Gã chỉ về phía cầu thang.

Shouta bất đắc dĩ nhìn quanh xem chủ nhân của những chiếc xe ấy có đang lên cầu thang hay không. Nắng hè rọi xuống mặt bê tông làm bóng rất bàn chân cậu.

Nhìn từ hướng nóc tiệm pachinko, có thể thấy một tháp nước màu trắng. Đó là công trình được tạo hình giống người ngoài hành tinh với cái đầu to và chân dài. Shouta nghĩ nếu leo lên tháp rồi ngã lưng trên cái đầu bằng phẳng, chắc hẳn sẽ rất thoải mái.

Đúng lúc ấy, có tiếng kính vỡ vang lên rất lớn.

Nhìn về hướng âm thanh đó, Shouta thấy Osamu đang lấy ra từ ghế sau của chiếc ô tô màu đỏ một cái túi có họa tiết là những chữ cái alphabet rất lớn.

Ôm cái túi trước bụng, Osamu chạy tới chỗ Shouta với sự nhanh nhẹn mà không ai có thể ngờ tới nếu chỉ nhìn dáng vẻ thường ngày của gã.

Shouta giật mình đứng chết trân tại chỗ.

Osamu vừa gọi to, vừa vượt qua trước mặt Shouta, nhảy cách bậc lao xuống cầu thang.

Dù đã thoát khỏi bãi đỗ xe tầng một, nhưng khi nghe thấy tiếng mở cửa sau lưng và tiếng ồn ào vọng ra từ trong tiệm pachinko, Shouta vẫn không quay đầu lại.

“Phải công nhận, cái này quá tuyệt”.

Osamu vừa chạy vừa giơ cái búa lủng lẳng trước mặt Shouta

“... Vào ngày mà cháu...”.

Shouta không đáp lại lời Osamu mà hỏi sang chuyện khác

“... Hử?”

“Vào cái ngày chú cứu cháu ấy...”.

“À ừ?”.

“Khi ấy... chú cũng đang ăn cắp cái gì đó phải không?”

Osamu cười bất lực với Shouta.

“Ngốc, không phải đâu... Lúc đó, bố chỉ cố gắng để cứu con thôi!”.

Osamu giơ nắm tay ra giống như mọi lần, khi họ thực hiện “công việc” thành công. Shouta không giơ nắm tay ra để tiếp nhận nắm tay ấy.

“Gì chứ!”, Osamu vỗ vào vai Shouta rồi chạy đi. Shouta đứng lại, nhìn theo bóng lưng Osamu.

Ngoài tiếng ồn ra, còn một lý do khác khiến Shouta ghét tiệm pachinko.

Vào một ngày hè nóng nực, Shouta vẫn thắt dây an toàn ngồi một mình trong xe ô tô. Cậu ngồi ở ghế sau.

Một cái chai nhựa lăn lóc trên chỗ ngồi, nhưng sau khi uống một ngụm, Shouta cảm giác như đang uống nước sôi nên lại thôi.

Tiếng ồn trong tiệm pachinko ở phía xa thỉnh thoảng lại vang lên rồi vụt tắt.

Đúng lúc ấy, có tiếng kính vỡ, một người nhòm vào trong xe qua lỗ thủng. Người đó chính là Osamu.

Osamu tháo dây an toàn rồi ôm Shouta lên.

Đó là câu chuyện về cuộc gặp gỡ giữa hai người mà Osamu đã kể cho Shouta nghe không biết bao nhiêu lần. Và rồi, nó lại dần trở thành ký ức của chính cậu. Cái tên “Shouta” cũng là do Osamu đặt khi ấy. Cậu đã được Osamu cứu sống. Shouta vẫn luôn nhớ ơn vì chuyện đó.

Vậy nên, khi Osamu cứu giúp Rin, cậu đã nghĩ mình cũng từng được cứu giúp như thế và không thể ghét “ông bố” tùy hứng này. Nhưng bây giờ, nhìn Osamu bỏ lại cậu và chạy mất, Shouta biết rằng, trong lòng mình, ký ức về cuộc gặp gỡ giữa hai người đang dần biến đổi. Phải chăng khi ấy, Osamu đập vỡ kính không phải để cứu Shouta, mà là để ăn cắp một thứ gì đó nhưng tình cờ lại có cậu ở bên trong?

Chẳng phải mọi chuyện chỉ đơn thuần là như thế thôi sao. Shouta ngừng đuổi theo Osamu, đứng thần thờ giữa đường, nhìn chằm chằm vào lòng bàn tay mình.

Shouta, kể từ ngày hôm ấy, đã không còn ra ngoài làm “công việc” cùng Osamu nữa.

Khi Shouta như mọi lần ngồi trong xe ô tô mài giữa cái đỉnh vít cậu nhặt được, Rin chợt nói “Em khát nước”.

Cậu không có tiền. Hai người không nghĩ nhiều mà đi đến cửa hàng Yamatoya.

Trong tiếng ve kêu, hai đứa trẻ đi bộ tới mức mồ hôi ướt sũng, nhưng khi đến nơi thì cửa hàng lại đóng cửa.

Trên cửa kính có dán một tờ giấy ghi “Đang chịu tang”.

“... Đang...”.

Từ này khó đối với Shouta và cậu không đọc được nó, nhưng cậu biết một điều không may nào đó đã xảy ra với cửa hàng. Từ bên ngoài cửa sổ, hai người nhòm vào trong. Game bóng chày mọi ngày vẫn được bày ra trước cửa hàng, giờ đây lại nằm lặng lẽ trong bóng tối.

“Cửa hàng nghỉ ạ?”.

Rin hỏi.

“Ừ... Mà có thể đã bị phá sản rồi...”.

Shouta nghĩ phải chăng là tại mình đã nhiều lần tiến hành “công việc” ở đây. Rời khỏi cửa hàng rồi đi bộ cùng Rin trên con đường dọc bờ sông,

không hiểu sao cậu lại chợt nhớ đến ấu trùng ve sần mà mình đã thấy vào một ngày mưa to mùa hè nọ. Ấu trùng ve đó liệu có thuận lợi trở thành ve sần? Nếu gặp phải trận mưa đột ngột, đôi cánh bị ướt hết, chẳng phải nó sẽ không thể bay được nữa sao? Chẳng phải cuối cùng sẽ bị đàn kiến bao vây rồi chết sao?

Hai người đi đến một siêu thị gần đó có tên “Sakaiya”.

“Hôm nay anh sẽ làm một mình... Nên là, em cứ đợi ở đây”.

Shouta nói vậy với Rin rồi một mình bước vào cửa hàng.

Cậu nhận ra cửa hàng có nhiều nhân viên hơn so với mọi khi. Tuy nhiên, ở đây không có camera chống trộm và các giá đồ đều cao nên có nhiều góc chết.

Đây là một cửa hàng lý tưởng để tiến hành “công việc”, nhưng chuyện về Yamatoya cứ quanh quẩn trong đầu Shouta, vậy nên cậu chỉ đi lòng vòng trong cửa hàng.

Shouta chợt thấy Rin ở gian bán bánh kẹo.

Có lẽ Rin đã phá vỡ thỏa thuận mà vào trong cửa hàng. Đứng trước giá bánh kẹo, cô bé bắt chước Shouta, xoay ngón tay làm động tác cầu chúc may mắn.

“Này”.

Shouta giật mình lên tiếng.

Rin quay lại nhìn trong giây lát, nhưng vẫn đưa tay với lấy gói sô cô la, cố nhét vào trong túi. Một nhân viên cửa hàng cầm trong tay tập giấy tờ quản lý hàng hóa, đang đứng giữa Shouta và Rin. Trong khoảnh khắc, Shouta đã nảy ra ý định sẽ mặc Rin và bỏ chạy, nhưng rồi nghĩ lại, cậu liền dùng cả hai tay hất đồ đồng đồ hộp xuống nền nhà, ôm túi quýt đầy hướng về phía cửa, chạy ra khỏi siêu thị.

“Này”.

Hai nhân viên vội vàng đuổi theo sau.

Shouta vừa ôm quýt vừa chạy trốn.

Hai nhân viên cửa hàng kiên trì đuổi theo sau.

Vượt qua một cụm tòa nhà trông như khu tập thể, Shouta chạy trên con đê dọc bờ sông. Sau này nghĩ lại, cậu nhận ra rằng, vì cũng không muốn ăn quýt nên nếu vứt nó đi cậu sẽ chạy nhanh hơn, nhưng lúc đó cậu lại chẳng thể nghĩ ra.

Khi băng qua cây cầu tới bờ bên kia sông và sắp đến con dốc hơi lượn về bên phải, Shouta thấy người nhân viên cửa hàng đã đi đường vòng để chặn trước, lúc này đang đến từ phía đối diện. Cậu không còn đường thoát.

Một chuyến tàu điện đang chạy ngang qua sông. Shouta nhìn xuống phía dưới từ trên bờ tường dốc. Độ cao xấp xỉ khung vận động ở công

viên. Nếu tằm đó thì không sao. Cậu quyết định sẽ nhảy xuống.

Shouta vẫn cằm theo túi quýt, nhảy khỏi bờ tường. “A” giọng hét của người nhân viên cửa hàng vang lên từ bên trên. Có lẽ họ không nghĩ cậu lại nhảy xuống như thế. Tiếp đất thất bại, Shouta ngã lăn trên mặt đất. Trên cả cơn đau chính là sự ngạc nhiên khi bờ tường cao hơn so với cậu nghĩ.

Shouta định đứng lên nhưng chân phải không cù động được. Túi quýt va vào rào chắn nên bị rách, quýt rơi ra ngoài lăn lông lốc trên mặt đường. Trong lúc ý thức đang dần trở nên mơ hồ, Shouta đã nghĩ màu vàng của những trái quýt ấy trông thật đẹp.

Shouta được chở tới bệnh viện bằng xe cấp cứu.

Cảnh sát lập tức đến phòng bệnh của Shouta tra hỏi sự tình. Họ là nhóm hai người gồm một phụ nữ tằm tuổi Nobuyo và một người đàn ông độ ngoài hai mươi.

Người hỏi chủ yếu là viên nam cảnh sát tên Maezono.

“Em sống ở đâu?”.

“Trong xe ô tô ạ”.

“Trong xe ô tô?”.

“Vâng. Ở bãi đỗ xe dọc bờ sông”.

“Em sống một mình sao?”.

“Vâng”.

“Không phải em sống cùng gia đình trong ngôi nhà này à?”.

Người đàn ông cho Shouta xem một tấm ảnh. Tấm ảnh chụp ngôi nhà mà cậu đã vô cùng quen thuộc.

Shouta lắc đầu.

Cậu đang cố bảo vệ gia đình. Dường như viên cảnh sát trẻ tuổi kia hiểu được đi đâu đó.

“Em muốn bảo vệ cho ai đó phải không?”.

Shouta không ngẩng lên mà nhìn chăm chăm vào cái chân bị thương của mình. Chân phải của cậu đang được cố định bằng thạch cao.

Bác sĩ nói cậu bị gãy xương và bong gân rất nghiêm trọng nên phải mất t ầm nửa năm để có thể h ồi phục hoàn toàn.

Nữ cảnh sát tự xưng là Miyabe bắt đầu nói.

“Khi bọn cô đến ngôi nhà ấy, những người đó đã xếp hàng lý và chuẩn bị chạy trốn. Họ đã bỏ cháu lại”.

Shouta ngẩng đầu lên nhìn người phụ nữ. Miyabe nghĩ đó là ánh mắt không tin tưởng người lớn.

“Nếu là gia đình thực sự thì sẽ không làm như vậy đâu”.

Shouta l ần nữa chuyển xuống nhìn chân mình.

Bây giờ, cả nhà đã ra sao rồi?

Rin có bị bắt không? Cậu muốn biết, nhưng kìm nén không hỏi.

Bởi cậu cảm giác người phụ nữ tên Miyabe này sẽ không nói sự thật cho mình.

Rin ngồi trên một chiếc ghế trong phòng họp, vẽ cảnh biển lên tờ giấy được đưa cho bằng chiếc bút sáp màu xanh.

Rin với mái tóc màu nâu, cùng Shouta, Nobuyo, Aki và Osamu mặt đầy râu, đang đứng trên mép bờ biển, vừa cười vừa nắm tay nhau.

Maezono và Miyabe mang theo nước cam bước vào phòng, ngồi xuống trước mặt Rin, chăm chú nhìn bức tranh đó.

“Oa... màu đẹp quá”.

Nhìn khuôn mặt Miyabe, Rin cứng đờ người.

“Thời tiết đẹp thật nhỉ?”.

Trong bức tranh, Rin có vẽ một mặt trời đỏ chói.

“Juri”.

Miyabe gọi tên thật của Rin.

“Có bao nhiêu người cùng đi biển vậy?”.

“Năm người”.

Nhìn Shouta bị thương và được đưa đi bằng xe cấp cứu, Rin liều mạng chạy về nhà, kể lại chuyện đó với Osamu. Osamu lao ngay tới bệnh viện, sau đó lỡ nói ra tên và địa chỉ với người cảnh sát đi theo Shouta.

Nobuyo đến đón gã, hai người trở về nhà, xếp hành lý, ngay khi ra ngoài từ lối cửa sau thì bị bắt.

“Được chứ? Nếu có ai hỏi chuyện về bà, hãy nói là con không biết nhé”.

Vừa sắp xếp hành lý, Osamu vừa dặn Rin như vậy. Rin vẫn nhớ lời dặn ấy.

“Mọi người đã chơi gì thế?”.

Miyabe hỏi.

“Nhảy ạ”.

Rin trả lời.

“Nhảy à?”.

Người đàn ông mỉm cười như muốn nói “Có vẻ vui nhỉ?”.

“Khi ấy, bà có ở đó không?”.

Người phụ nữ hỏi. Cách nói chuyện của cô dịu dàng giống một giáo viên nhà trẻ nhưng ánh mắt lại không cười.

Như cố không để mất cảnh giác, Rin mím môi, không nhìn mặt người phụ nữ nữa.

Mỗi thành viên trong gia đình được thăm vấn trong một căn phòng riêng.

Khi bị bắt, Osamu đang mặc một chiếc áo màu xanh kiểu Hawaii rẻ tiền. Loại trang phục tạo cảm giác như đang đi phượt này không hợp lắm với một địa điểm có tính nghiêm trọng như ở đây.

“Không, không phải là bắt cóc. Không đành lòng nhìn con bé đói bụng nên Nobuyo mới đưa nó về, nhưng chúng tôi không hề ép buộc nó”.

“Sự việc diễn ra khi nào?”.

Maezono hỏi bằng giọng điệu cứng rắn, như một người khác hẳn với khi tiếp xúc cùng Shouta.

“Tháng hai năm nay...”.

“Hành vi đó vẫn bị coi là bắt cóc”.

“Không, tôi cũng đã nói thế nhưng... cô ấy nói... chúng tôi không hề đòi tiền chuộc nên không phải bắt cóc mà chỉ là bảo hộ thôi”.

Osamu trình bày theo những gì Nobuyo bảo.

Đây là giao hẹn giữa hai người khi đang sắp xếp hành lý.

Lần này, họ sẽ coi như Nobuyo là người làm tất cả mọi thứ.

Có lẽ Nobuyo vẫn luôn chuẩn bị sẵn tinh thần, để một lúc nào đó khi thời điểm ấy tới, cô sẽ làm như vậy.

Rằng mọi tội lỗi, sẽ do cô gánh chịu.

“Hả? Giết người?”.

Aki vẫn ngồi trên cái ghế trong phòng thẩm vấn, không nói nên lời.

“Cô không biết mà vẫn cùng sinh sống với họ sao?”.

Miyabe cất tiếng hỏi lại, cố tình ra vẻ ngạc nhiên.

Aki chậm rãi gật đầu.

“Tên thật của người đàn ông là Enoki Shouta, còn của người phụ nữ là Tanabe Yuuko”.

Nghe cái tên “Shouta”, Maezono nhìn xuống cuốn sổ của mình, viết hai chữ “Thắng Thái” bên cạnh cái tên “Trường Thái”^[23].

“Họ đã... giết ai?”.

“Người chồng trước... Họ đã dùng dao đâm chết anh ta rồi đem chôn xác. Họ làm thế không phải vì thứ tình yêu mù quáng của mình sao?”.

“...”.

“Hai người họ có mối quan hệ như vậy đấy”.

“...”.

Khi nghe kể về quá khứ của hai người mà cô khó lòng ngờ tới, không hiểu sao Aki lại phần nào hiểu được. Cô đã từng nghĩ, đây có lẽ là “một thứ gì đó” vượt lên trên cả mối quan hệ nam nữ, nhưng chẳng phải đúng là như vậy hay sao.

Ngay cả khi Hatsue ra đi, Aki mất phương hướng ng ời thần thờ bên gối, chính Nobuyo đã lập tức trở thành người chỉ huy thay cho Hatsue, quyết định chôn xác bà. Để bảo vệ gia đình, họ không thể không làm vậy. Chính cô đã tin tưởng vào quyết định đó của Nobuyo, thế mà hóa ra, trước đó hai người họ cũng từng chôn xác r ời.

Aki ngạc nhiên về sự ngây thơ của chính bản thân mình.

“Tôi chỉ phòng vệ chính đáng thôi. Nếu tôi không giết anh ta, cả hai chúng tôi sẽ bị giết”.

Nobuyo liền thoáng bao biện với Miyabe đang ng ời trước mặt.

“Mặc dù tòa án đã phán quyết như vậy nhưng...”. Miyabe sau khi biết chuyện này đã giấu đi lúc thẩm vấn Aki. Để bảo vệ Nobuyo khỏi người ch ồng h ể r ượu vào là giở trò vũ phu, Osamu đã dùng con dao đang c ần trên tay đâm người đàn ông ấy. Phán quyết đã chấp nhận lời khai này và Osamu được hưởng án treo.

“Nhưng mà, chuyện đó và chuyện lần này liên quan gì đến nhau chứ?”.

“Vậy tại sao hai người lại bỏ trốn?”.

Bị phản bác, Miyabe nổi cáu.

“Không phải bỏ trốn. Chúng tôi chỉ đang đến bệnh viện”.

Miyabe, với tư cách là một người mẹ, đã thề sẽ tuyệt đối không bỏ qua cho Nobuyo, kẻ đang một mực phủ nhận tội lỗi của mình và đồng bọn.

Bố mẹ Juri sóng vai nhau đi xuống cầu thang của dãy nhà tập thể. Trước hòm thư, phóng viên truyền hình và nhà báo vây đầy xung quanh.

“Bé Juri hiện tại ra sao rồi?”.

Một ký giả nữ trông như thể đang thực sự lo lắng, lên tiếng hỏi người bố Tamotsu.

“Vâng... chắc do đã an tâm nên hôm qua cháu ngủ rất say”.

Tamotsu nói ngắn gọn. Anh ta có thắt cà vạt bên trong chiếc áo vest đen.

Dù đã chỉnh trang đầu tóc cho ngày hôm nay, nhưng từ hàng lông mày cạo mỏng kia, người ta cũng có thể dễ dàng hình dung ra, dáng vẻ bây giờ của anh ta khác với ngày thường.

“Chị Nozomi, hôm qua Juri đã ăn gì thôi?”.

Một nữ phóng viên truyền hình lên tiếng hỏi.

“... Món cơm cuộn trứng yêu thích của cháu...”.

Mỗi khi Nozomi, mẹ của Juri, đưa chiếc khăn đang cặm trên tay lau bên dưới mũi, ánh đèn flash của những máy ảnh đang mong chờ chụp được một màn nước mắt cũng sáng lên.

“Món đó là mẹ cháu làm sao?”

“Vâng... là tôi làm”.

“Còn bố cháu, anh có thể nói một chút gì đó được không? Anh có lời muốn nói với thủ phạm không?”

“Tôi không thể tha thứ cho hắn... Sao có thể làm vậy với một đứa trẻ vô tội chứ..”,

“Tại sao cháu bé đã mất tích hai tháng mà anh chị lại không yêu cầu cảnh sát tìm kiếm?”

Phóng viên lúc này tiếp tục hỏi như dồn ép. Bình luận viên trong chương trình của người phụ nữ này đã từng nhiều lần phát biểu rằng bố mẹ cháu bé rất đáng ngờ. Có lẽ biết được đi đầu đó, Tamotsu bắn ánh mắt sắc lẹm về phía cô ta.

“Chuyện này... chúng tôi nghĩ hung thủ sẽ liên hệ... như đòi tiền chuộc chẳng hạn. Bởi hay có những cuộc điện thoại mà đầu kia không đáp nên...”.

Rin, lúc này đã trở về làm Juri, đang áp tai vào cửa để nghe những lời ấy từ bố mẹ.

Ngôi nhà đã nửa năm mới quay lại này trông vẫn như trước, thế nhưng, Juri lại có cảm giác mình chỉ đang đến chơi nhà một người bạn nào đó mà thôi. Những lúc như thế, Juri sẽ ôm lấy cái bình đựng báu vật mà khi ở ngôi nhà đó, cô bé vẫn đặt cạnh gối rồi mới ngủ. Những thứ cô bé đã được mua cho trong ngôi nhà ấy như quần áo, giày dép lẫn bộ đồ bơi màu vàng yêu thích... tất cả đều bị người mẹ Nozomi vứt đi hết, duy chỉ có chiếc bình đựng báu vật này là Rin nhất định không chịu buông ra, thế nên Nozomi cũng đành bỏ qua.

Mỗi lần mở cái nắp vàng của chiếc bình thủy tinh ra, hương vị của biển lại lan tỏa khắp không gian.

Juri đã trở về với bố mẹ, câu chuyện xoay quanh vụ bắt cóc bé gái cũng mau chóng lắng xuống.

Sự quan tâm của cảnh sát và dư luận chuyển sang tung tích của Hatsue, chủ nhân ngôi nhà kia.

“Là vì... bà nói rằng, bà muốn sống với tôi”.

Khi Miyabe hỏi lý do vì sao Aki quyết định sống trong ngôi nhà ấy, cô đã trả lời như vậy.

“Nhưng đó không phải lòng tốt mà phải không?”.

“Sao?”.

“Bà ta nhận tiền từ gia đình đã cướp chồng mình”.

Aki mất một chút thời gian mới hiểu được lời này của Miyabe.

“Bà đã nhận tiền, từ bố mẹ của tôi?”.

“Có vẻ họ đầu đưa... mỗi lần bà ta đến”.

Tại sao Hatsue lại muốn sống cùng Aki? Miyabe không tài nào hiểu được. Nếu có thể suy nghĩ một cách thấu đáo hơn, liệu hành vi ấy nhằm vào mục đích quấy nhiễu hay đòi tiền? Hầu hết các động cơ phạm tội cũng chỉ ở mức độ đó mà thôi.

Miyabe luôn có sự đánh giá lạnh lùng như thế đối với con người.

“Bố mẹ tôi có biết tôi... sống cùng với bà không?”.

“Họ nói họ không biết nhưng...”.

Chắc chắn là họ đã biết. Và khi biết rồi, ngược lại, họ cho rằng đã có thể tránh khỏi một mối phiền phức. Aki không bận tâm chuyện đó. Cô chỉ sốc khi Hatsue đã giấu mình mà thôi.

“Bà chỉ muốn có tiền... chứ không phải vì tôi”.

Mối “kết nối” giữa Osamu và Nobuyo lẫn mối “kết nối” giữa Aki và bà, có lẽ đều khác so với điều cô vẫn luôn tin tưởng. Rốt cuộc, những gì có trong ngôi nhà đó cũng chỉ là đám toan tính ích kỷ của người lớn mà cô vẫn luôn ghét bỏ.

Khi Aki ngẩng đầu lên như vừa tỉnh dậy khỏi giấc mơ, Miyabe vẫn đang khoanh tay trước ngực nhìn cô.

“Bây giờ, bà đang ở đâu rồi?”

Ngôi nhà mà sáu người của gia đình Shibata từng sinh sống đang được vây quanh bởi những tấm bạt xanh và bị cảnh sát tiến hành đi đầu tra hiện trường. Những người hiếu kỳ tụ lại phía bên ngoài dải băng vàng lẫn những người đứng ở ban công các tòa chung cư xung quanh, đang nhòm vào ngôi nhà như thể đang nhìn xuống đáy biển. Cả sáu người và ngôi nhà đó, cho tới trước thời điểm này, đều đã bị lãng quên, bị người đời vờ như không nhìn thấy, nhưng hiện giờ, mọi ánh mắt đều dồn loạt đổ dồn về phía họ. Các phóng viên đang tường thuật lại trước máy quay truyền hình.

“Thi thể của bà Hatsue cho thấy bà đã chết cách đây vài tuần. Cảnh sát không loại trừ khả năng bà đã bị sát hại và vẫn đang tiếp tục đi đầu tra. Những người sống với nhau như gia đình ấy, rốt cuộc đã tập trung tại ngôi nhà đó với mục đích gì? Cho tới bây giờ, đây vẫn còn là một đi đầu bí ẩn”.

Người ta tìm thấy thi thể Hatsue bị chôn dưới sàn nhà, bởi vậy mà cái nhìn của dư luận đối với Nobuyo càng khắc nghiệt hơn. Mặc dù ngay cả giải phẫu thi thể cũng không tìm ra chứng cứ giết người, nhưng vì Nobuyo đã che giấu cái chết của Hatsue, đồng thời camera cũng ghi lại được hình ảnh cô rút tiền trợ cấp trong tài khoản của bà, vậy nên, Nobuyo không thể nào thoái thác được.

Nhất là, các tội danh bắt cóc, giấu xác, lừa đảo tiền trợ cấp ấy, ngay từ đầu Nobuyo đã không định đổ cho người khác hay che giấu. Vậy nên khi bị hỏi, cô đã nói ra toàn bộ. Tuy nhiên, thái độ đó trông chỉ như đang khiêu khích Miyabe.

“Cô nói rằng chỉ mình cô làm những việc đó?”.

“Đúng vậy”.

“Cả việc đào đất lấp chôn xác?”.

“Vâng. Tôi đã làm toàn bộ”.

“Tôi bỏ mặc xác chết rất nghiêm trọng. Cô biết chứ?”.

“Tôi không bỏ mặc”.

Nobuyo nhỏ giọng nói.

Miyabe không bỏ lỡ sự phản kháng của Nobuyo trong cách nói đó.

“Cô đã bỏ mặc rồi”.

Miyabe đặc biệt chán ghét những phạm nhân có nhận thức kém như Nobuyo.

Nobuyo cũng rất ghét những người luôn ra vẻ chính nghĩa, kết tội và rao giảng đạo lý với người khác như Miyabe.

“Tôi đã mệt mỏi”.

Miyabe không hiểu Nobuyo định nói gì.

“Cô đã nhặt xác bà ấy sau khi ai đó đã vứt đi. Vậy thì, vứt xác bà ấy là một người khác sao?”.

Bọn họ đã bỏ mặc ai chứ? Họ đã sống cùng Hatsue - người bị chồng và con trai vứt bỏ, cho Aki không nơi nương tựa tới ở chung, bảo hộ Shouta và Rin - hai đứa trẻ có thể đã chết nếu họ cứ thế mặc kệ. Nếu đi đầu đó khiến họ bị buộc tội, thì chẳng lẽ không nên buộc tội nặng hơn cho những kẻ đã bỏ rơi những người kia hay sao?

Nobuyo nhìn thẳng vào Miyabe.

Dù sao những người giống như cô cũng không thể nào hiểu được đâu.

Nobuyo tự nhủ trong lòng.

Còn trong quá trình bị thẩm tra, Osamu thiếu ngủ, râu ria mọc lởm chởm, tóc tai rối tung lộn xộn.

“Mục đích à?”.

Osamu lặp lại câu hỏi của Miyabe bằng đôi mắt vô hồn.

“Đúng vậy, mục đích. Lý do mà các ông tụ tập tại ngôi nhà đó. Ví dụ như, một kế hoạch phạm tội...”.

Miyabe hỏi. Osamu chợt nhớ tới cuộc trò chuyện với Nobuyo về kế hoạch phá bỏ ngôi nhà và xây chung cư lên đó, nhưng gã nghĩ lại, sống

bằng tiền cho thuê nhà đâu thế gọi là tội ác.

“A”.

Osamu ngẩng đầu lên. Gã nghĩ mình đã hiểu ra mục đích Hatsue sống cùng bọn họ.

“Bảo hiểm của bà...”.

“Bảo hiểm? Bảo hiểm gì?”.

Maezono hỏi.

“Gọi là bảo hiểm gì nhỉ...”.

Osamu đã định nói cái tên “Nước cho người chết” mà gã từng nửa đùa nửa thật nghĩ ra, nhưng việc đó có lẽ sẽ khiến người phụ nữ trước mắt này tức giận nên gã lại thôi.

“À không, cũng không có gì”.

Dù có hỏi thì Osamu cũng lười nhác không giải thích được rõ ràng, khiến Maezono và Miyabe vô cùng bối rối.

“Để bọn trẻ đi ăn cắp, ông không cảm thấy tội lỗi sao?”.

Maezono nói chuyện với Osamu như một giáo viên đang dạy dỗ một sinh viên vừa làm việc xấu.

“Tôi... không còn gì khác để dạy cho chúng cả”.

Đối với câu trả lời hoàn toàn thiếu luân thường đạo lý như thế, Maezono cũng là một người cha, không thể kìm nén được giận dữ.

“Chỉ vì vậy...”.

Chẳng phải việc dạy đi đâu gì đúng, đi đâu gì sai chính là bổn phận của một người cha hay sao?

Thế mà, người đàn ông trước mặt này lại bắt cóc, dạy cho những đứa trẻ hành vi phạm tội, còn tự nhận mình là một người cha. Maezono thương xót cho cậu thiếu niên Shouta đã bị người đàn ông như thế nhốt về nuôi dạy.

“Tại sao ông lại đặt tên cho cậu bé ấy là Shouta?”

Maezono hỏi ra vấn đề anh vẫn luôn thắc mắc.

“Đó là tên thật của ông mà. Cái tên Shouta ấy”.

Osamu nhìn Maezono với vẻ mặt đầy bất ngờ, như thể đây mới là lần đầu tiên gã nhận ra.

Đi đâu này....

Osamu chỉ nói mỗi thế rồi nện lại. Maezono kiên nhẫn chờ gã tiếp tục. Có vẻ như Osamu cũng muốn nói gì đó, nhưng đến cuối cùng vẫn không thể nghĩ ra một lời trôi chảy.

Buổi chiều tà, tiết trời trở nên se lạnh đối với người còn mặc áo cộc tay. Trên tầng ba bệnh viện có một ban công nhỏ, một bệnh nhân mặc bộ đồ

pijama ngủ trên xe lăn do y tá đẩy, đang phơi nắng. Từ trong phòng bệnh cũng có thể nhìn thấy chuồng chuồng đang bay tới.

Vừa ngắm cảnh tượng đó qua màn kính, Shouta vừa ngủ đối diện với Maezono mới ghé thăm. Maezono đã đến đây năm lần rồi.

Đến lần thứ hai, cả hai vẫn còn căng thẳng như đang tiến hành thẩm tra. Maezono biết rằng Shouta không giống một tội phạm thiếu niên, cậu vẫn có lòng chính nghĩa, bao che cho gia đình và tới tận bây giờ vẫn lo lắng cho Juri, những điều này đã khiến anh thay đổi hoàn toàn thái độ.

Anh muốn làm gì đó để cậu thiếu niên này có thể quay về cuộc sống thực sự của một đứa trẻ.

Maezono nghĩ thế.

Hôm nay cũng vậy, anh nghe nói Shouta thích câu cá nên đã mua một cuốn sách nhập môn ở hiệu sách và mang đến.

Cầm trên tay cuốn sổ cảnh sát của Maezono, Shouta đối chiếu người thật với hình trên ảnh.

Maezono nhìn mặt tỏ vẻ đáng sợ, tạo biểu cảm cho giống với ảnh thẻ.

“Ở chung cư ạ?”.

Maezono là cảnh sát nhưng đã nhiều lần ghé thăm, vì thế Shouta cũng bắt đầu tin tưởng anh như một người anh trai luôn mang lại cho cậu cảm giác thân thiết.

“Không, là một căn nhà riêng hai tầng”.

“Ồ? Nhà riêng à...?”.

Shouta chợt nhớ tới ngôi nhà ở Arakawa mà mọi người trong gia đình từng sinh sống.

“Sáu bạn nhỏ sẽ cùng sống ở đó. Hẳn là rất vui đấy”.

Maezono giải thích qua về cơ sở mà Shouta sẽ sinh hoạt sau này. Vì đây là chuyện vượt quá phạm vi công việc nên anh đã lấy một tờ giới thiệu rồi tranh thủ ngày nghỉ, tự mình đến xem qua trước.

“Chỉ toàn trẻ con à?”.

“Ừ. Các bữa ăn hằng ngày sẽ được người lớn nấu cho. Còn nhận được cả tiền tiêu vặt nữa đấy. Em có thể dùng để mua những cuốn sách yêu thích”.

Có vẻ rất vui đây, Shouta nghĩ.

“Shouta còn có thể đến trường từ đó nữa đấy”.

“Chẳng phải những đứa trẻ không thể tự học ở nhà mới đến trường sao?”.

Shouta đáp lại theo đúng những gì Osamu đã dạy cậu.

Maezono kìm nén sự giận dữ đối với Osamu, nói.

“Có những thứ không thể tự học được ở nhà đâu”.

“Thứ gì ạ?”.

Shouta trả lại số cảnh sát trên tay cho Maezono, uống một ngụm nước cam được anh mua cho từ máy bán hàng tự động.

“Các mối quan hệ chẳng hạn... Ví dụ như mối quan hệ bạn bè này”.

“Rin thế nào rồi ạ?”.

Shouta thử hỏi đi đâu khiến cậu bạn tâm nhất.

“Rin đã trở về với gia đình cô bé rồi”.

Maezono nói, cố lựa chọn từ ngữ để tránh gây tổn thương cho Shouta hết mức có thể.

“Gia đình thực sự ạ?”.

Maezono gật đầu.

Có lẽ Shouta biết rằng gia đình kia của cậu chỉ là một gia đình giả tạo. Khi nhận ra đi đâu đó, Maezono thấy tim mình đau nhói.

“Nếu Shouta muốn...”

Maezono định nói, nếu Shouta muốn gặp gia đình thực sự của mình thì anh sẽ hỗ trợ tìm giúp, nhưng Shouta đã lắc đầu trước khi anh kịp nói hết câu.

“Em không còn nhớ được gì cả”.

Maezono chẳng thể nói gì hơn. Bởi vì, dù ngôi nhà kia có là tập hợp của những con người tũn tẻ đến mức nào, là giả tạo đi chăng nữa, đối với cậu bé ấy, chỉ nơi đó mới có những người có thể gọi là gia đình.

Và rồi, cái “gia đình” ấy đã biến mất vĩnh viễn...

Juri quay về với cuộc sống giống như trước kia.

Hành vi bạo lực của Tamotsu vốn đã ngừng lại khi bắt đầu bị dư luận chú ý, liên lập tức tái diễn, những cuộc cãi vã giữa hai vợ chồng lại xảy ra hằng ngày.

Juri ngồi trong góc phòng khách, giờ viên bi nhận được của Shouta lên ngấm dưới ánh nắng chiếu tới từ ban công dãy nhà tập thể. Có thể trông thấy những bọt khí nhỏ li ti trong ấy. Juri từng nghĩ “Đó là biển”. Cậu bé cặm theo viên bi đến gần người mẹ Nozomi đang ngồi trước bàn trang điểm.

“Mẹ ơi, ở trong này có...”.

“Ra đằng kia đi. Bây giờ mẹ bận lắm”.

Nozomi cự tuyệt Juri. Cậu đang trang điểm để che đi vết bầm trên má do bị Tamotsu đánh. Juri nhìn mặt mẹ mình trong gương, trông có vẻ rất buồn. Cậu bé chạm lên những vết bầm ấy như đã từng làm với Nobuyo.

“Đau. Mẹ đã bảo không được sờ vào chỗ đó rồi mà”.

Nozomi quay qua nhìn Juri trong gương, nói vậy rồi trừng mắt với cô bé, ý bảo “Ra chỗ khác”. Juri rời khỏi Nozomi, quay trở lại góc phòng.

“Xin lỗi chưa?”.

Nếu là mọi khi, Juri sẽ liên tục nói “Con xin lỗi” tới mức ồn ào, nhưng hôm nay, cô bé chỉ im lặng.

Nozomi dùng giọng dịu dàng cất tiếng một lần nữa.

“Juri, mẹ sẽ mua quần áo cho con, nên lại đây đi”.

Lần đầu tiên Juri dứt khoát lắc đầu, cự tuyệt Nozomi.

“Rin nói muốn quay về nhà sao?”.

Nobuyo không giấu nổi vẻ hoang mang. Cô cũng có dự cảm rằng cô bé Rin mà mình đã bảo hộ sẽ bị đưa về với người mẹ ruột, nhưng khi đi đầu ấy trở thành hiện thực, cảm giác như bị cướp mất con gái cứ ập đến với cô.

“Ừ. Là Juri nhỉ”.

Miyabe không quên đính chính lại tên của cô bé.

Cô phải khiến cho người phụ nữ này hiểu rằng cô bé tên Rin kia không có thật.

Miyabe nghĩ vậy.

“Đứa trẻ ấy... không thể nào... nói như thế được”.

Dường như Nobuyo vẫn chưa thể tiếp nhận sự thật này.

“Mọi đứa trẻ đều cần mẹ mình”.

“Chỉ là những người mẹ muốn nghĩ như vậy thôi”.

“Hả?”.

Miyabe nhìn chằm chằm khuôn mặt của Nobuyo, tỏ ý “Cô muốn nói gì?”.

“Chỉ cần sinh đứa trẻ ra, là sẽ trở thành mẹ sao?”.

“Nhưng nếu không sinh đứa trẻ ra thì cũng không thể trở thành mẹ nó được, đúng không?”.

“...”.

“Cô đã ghen tị? Vậy nên cô mới bắt cóc?”.

Không phải. Không phải như thế.

Nobuyo nghĩ.

“Cô đã rất căm ghét... những bà mẹ, phải không?”.

Nobuyo kể chuyện về mẹ của mình.

Về một kẻ đã mang danh “mẹ” chỉ vì đã sinh ra cô, để rồi chi phối cuộc đời con gái mình và buông bỏ bản thân.

Miyabe nhận ra, phần “người mẹ” trong cô đang nói rằng không thể tha thứ cho người phụ nữ này.

“Hai đứa trẻ gọi cô là gì?”.

Miyabe tiếp tục cuộc trò chuyện đầy gai góc bằng những lời dễ hiểu.

Nobuyo im lặng.

“Mama? Mẹ?”.

Chắc chắn chúng không gọi như thế. Người phụ nữ này chắc chắn không có tư cách để được gọi như thế. Nghĩ vậy, Miyabe lại nói thêm.

Nobuyo nhả mặt. Cô đã nói với Shouta đó không phải chuyện gì to tát. Tuy nhiên, khi bị hỏi như bây giờ, một cảm xúc khác với lúc đó chợt dâng trào trong tim cô.

Cô, khi đó, chắc chắn đã là một người mẹ. Đầu ngón tay Rin chạm vào cô khi hai người cho nhau xem vết bỏng trong phòng tắm, đôi mắt Rin nhìn nước mắt cô rơi khi họ vừa đốt quần áo vừa ôm nhau thật chặt, và cả bàn tay nhỏ bé nắm chặt tay cô mỗi lần sóng biển xô bờ.

Cô không sinh ra đứa trẻ, nhưng cô đã là mẹ nó.

Và, cô không bao giờ được đứa trẻ đó gọi là “mama” hay “mẹ” nữa.

Hiểu được điều đó, mắt Nobuyo liếc nhòa lệ.

Những giọt nước mắt ấy, dù làm cách nào cũng không thể ngưng lại.

Nobuyo vén tóc, ngẩng mặt lên trời.

Đôi môi cô run rẩy.

Đáng ra nên kêu Rin gọi mình là “mama”, một lần thôi cũng được, Nobuyo tự nhủ.

Aki đã nhận ra sự thật, lúc này đang đứng trước cánh cổng của ngôi nhà. Khi Miyabe hỏi, cô đã nói ra toàn bộ chuyện Hatsue bị chôn dưới sàn và Nobuyo là người chỉ đạo.

Cô đã nghĩ rằng cuối cùng bản thân cũng tìm được nơi dành cho mình, nhưng lúc này, Aki hiểu ra, rốt cuộc thì gia đình này chỉ được kết nối với nhau bằng tiền và những hành vi phạm tội mà thôi. Khi biết được đi đầu đó, Aki lại muốn vấy bẩn nó.

“Nhờ có cô, mọi chuyện mới được giải quyết”.

Khi nhận được lời cảm ơn của Miyabe và ra khỏi sở cảnh sát, Aki nghĩ, dù giờ đây đã không còn nơi nào để quay về, nhưng đồng thời cô cũng có cảm giác được giải thoát. Vậy mà rốt cuộc, cô vẫn trở lại chốn này.

Những ồn ào từng thấy trên tivi đã biến mất như ảo ảnh, ngôi nhà vẫn ở đó, chỉ là đã trở nên hoang vắng. Cái sào phơi đã không còn phơi đồ, đang lay động trong gió. Khoảng trời vốn không thể trông thấy pháo hoa mở rộng hơn một chút về phía sào phơi.

Không gian thật im ắng. Aki chạm lên cửa kính, hai tay đồng thời mở cửa sang hai bên. Phải chăng vì đang độ giữa hè và đóng cửa kín mít nên mùi ẩm mốc tràn ra từ trong nhà.

Aki hít thứ mùi đó vào sâu trong lồng ngực. Mùi chần đệm của bà đã không còn nữa rồi.

Có lẽ mọi thứ vẫn giữ nguyên từ sau khi công cuộc điều tra hiện trường kết thúc, ngăn kéo trống của những chiếc tủ chất đống khắp ngôi nhà.

Mọi thứ đã kết thúc rồi.

Chính cô là người đã không tin và phản bội lại cuộc sống cùng những ký ức ở ngôi nhà này. Có lẽ, một gia đình mà mọi thành viên sum vầy bên nhau như thế, một lúc nào đó sẽ kết thúc. Nhưng Aki tự ý thức được, sự kết thúc này là do cô tạo ra.

Aki nhận ra mình tới đây vì muốn khắc sâu vào tim nỗi đau ấy.

Mình sẽ đi đâu đây?

Aki tự hỏi trong lòng.

“Mình sẽ đi đâu đây?”.

Lần này, cô thử nói ra thành tiếng.

Phía xa xa, con chó đang sủa loạn.

Chương 6 : Người tuyết

Trên một bãi biển không có tiếng tăm gì ở Kisarazu, Shouta và Osamu đang cùng nhau câu cá. Đã nửa năm rồi họ mới gặp lại nhau.

“Mỗi câu ấy, thường được chia thành loại mềm và loại cứng, còn có thể chia thành loại nổi, loại lơ lửng và loại chìm dựa theo độ sâu của nước...”.

Vừa chỉnh dây câu đang bị xoắn lại giúp Osamu, Shouta vừa tiếp tục giải thích.

“Con biết được ở đâu? Về những đi đâu này?”.

Osamu hỏi, sau một lát vừa lắng nghe vừa thán phục lời giải thích của Shouta.

“Cháu đọc trong sách”.

Nói đoạn, Shouta hơi xấu hổ cúi mặt xuống.

“Thế à? Là sách à..

Osamu cũng cười giống như mọi khi, hai người lại thả dây câu xuống biển.

Ba tiếng liền cứ câu như thế khiến cơ thể hoàn toàn lạnh cóng, nhưng họ đã câu được kha khá cá sông loại nhỏ. Hai người nhòm vào trong xô.

“Một, hai, ba... bốn, năm, sáu”.

Hai người đồng thanh đếm rồi cùng nắm tay như ngày xưa vẫn thường làm.

“Có thể chứ”.

“Có thể chứ”.

Hai người nhòm vào cái xô xanh thêm một lần nữa.

“Làm gì bây giờ?”.

Osamu hỏi.

“Không nuôi được chúng nhỉ?”.

Shouta hỏi lại về am hiểu.

“Ừ... có lẽ vậy”.

Shouta thử chạm ngón trỏ vào lưng con cá.

“Hay thả ra?”.

“Phải đấy...”

Hai người đứng lên, đỡ những con cá trong xô trở về biển.

Những bóng đen nhỏ xíu rất nhanh đã khuất hẳn trong làn nước đục.

Sau khi câu cá xong, Osamu và Shouta tới thăm Nobuyo tại nhà giam. Hai người cất cần câu vào một tủ khóa, bước vào căn phòng được chỉ định, ngồi xuống ghế gấp. Nobuyo đến ngay sau đó.

“Nghe nói tối nay có tuyết đấy”.

Nobuyo nói, ngồi vào khoảng giữa của Osamu và Shouta. Những cái lỗ tròn mở ra để hai phía có thể nghe thấy nhau vừa đúng trùng với khuôn mặt Nobuyo, vậy nên hai người không nhìn thấy rõ biểu cảm của cô.

Shouta lại có chút nhẹ nhõm vì đi đầu đó.

“Chắc khoảng năm năm...”.

Nobuyo cất giọng tươi tỉnh.

“Tôi xin lỗi... mình đã phải chịu cả phần của tôi”.

Mặc dù Osamu chỉ làm theo lời giao hẹn, nhưng gã vẫn cảm thấy có lỗi vì đã đẩy toàn bộ tội lỗi lên Nobuyo.

“Anh có tiền án mà, nên không chỉ năm năm đâu”.

“Nhưng...”.

“Em đã rất hạnh phúc, nên thế này vẫn còn hơi chán”.

Nobuyo không có vẻ gì là đang nói dối.

“Cháu xin lỗi... Bởi vì cháu bị bắt nên mới...”.

Shouta nói, cúi đầu xuống.

“Không phải lỗi của Shouta đâu...”.

Nobuyo nhào người, gí sát mặt lại gần.

“Đúng vậy. Không phải lúc nào mọi chuyện cũng suôn sẻ mà”.

Osamu vỗ vai an ủi Shouta. Hai người họ đều không hề biết chuyện Shouta ăn cắp để bảo vệ cho Rin. Thế cũng tốt. Shouta nghĩ vậy.

“Cơ sở đó thế nào? Cháu vẫn đến trường nghiêm chỉnh chứ?”

Nobuyo nở nụ cười với Shouta. Khuôn mặt đó thật dịu dàng.

“Vâng, cháu đứng thứ tám ở lớp trong bài kiểm tra quốc ngữ”.

“Giỏi đấy chứ”.

Nobuyo tỏ ra ngạc nhiên.

“Shouta rất thông minh mà”.

Osamu cũng vui như thế chính mình được như vậy.

“Cháu mới cắt tóc à? Cho cô ngắm chút nào”.

Shouta nhấc mũ lên.

Suốt từ lúc đi câu tới giờ, cậu vẫn đội chiếc mũ lưới chai có gắn mác viết những chữ cái tiếng Anh.

Đây là món quà cậu nhận được từ viên cảnh sát Maezono.

“Nào, cho bố xem với”.

Osamu chọc vai Shouta.

Shouta bỏ mũ ra. Có lẽ được gội cẩn thận mỗi ngày mà tóc cậu bóng mượt khác hẳn trước kia, phần tóc mái bồng bênh trước trán.

“Chà, để kiểu này sành điệu đấy”.

Osamu lại khen Shouta bằng những câu mà gã vẫn dùng suốt từ lúc gặp lại nhau ở nhà ga tới giờ.

“Shouta”.

Nobuyo bỗng trưng ra vẻ mặt nghiêm túc, chăm chú nhìn Shouta.

“Chúng ta nhặt được cháu ở bãi đỗ xe của tiệm pachinko tại Matsudo... trên chiếc xe vitz màu đỏ. Biển số của thành phố Narashino”.

Shouta im lặng nghe những lời đó.

“Này...”.

Osamu kinh ngạc, rớt cuống cũng thốt lên.

“Nếu muốn, cháu có thể tìm lại được bố mẹ thực sự của mình”.

Osamu vẫn tới thăm Nobuyo mỗi tháng một lần, và trong lần thăm cuối năm ngoái, cô đã nói “Em muốn gặp Shouta”. Osamu tưởng rằng vì Nobuyo biết không thể gặp Rin nên chỉ yêu cầu gặp mỗi Shouta.

“Tôi biết rồi. Tôi sẽ thử tìm cách xem sao”.

Osamu hứa như vậy rồi ra khỏi phòng thăm hỏi. Biết được địa điểm của cơ sở ấy, gã tới trường tiểu học mà Shouta có thể theo học từ đây, sau đó đứng trước cổng chờ đến giờ tan trường. Nỗi chuyện thẳng thắn có lẽ sẽ không được cho phép nên gã đành bí mật dẫn Shouta đi.

“Mình... bảo tôi dẫn Shouta tới đây là để nói chuyện này sao?”.

Cuối cùng cũng hiểu ra mục đích thực sự của Nobuyo, Osamu nhún giong.

“Đúng vậy. Anh cũng hiểu mà. Chúng ta không thể làm gì cho thẳng bé”.

Nobuyo nói với Osamu như khuyên bảo trẻ con, đoạn chuyển ánh nhìn sang Shouta.

Shouta cũng nhìn thẳng vào Nobuyo.

Cậu nghĩ Nobuyo thật đẹp.

Mà không, cái “đẹp” ấy có chút khác biệt. Cậu cảm thấy trong đôi mắt và khuôn miệng cô có một thứ trong suốt mà trước kia cậu không hề thấy.

Shouta nhận ra đó là lệ đang tích tụ trong mắt Nobuyo. Vào khoảnh khắc nước mắt ấy chực tràn, Nobuyo nói với người quản lý ở bên cạnh “Xong rồi ạ” rồi đứng dậy. Hai người im lặng, nhìn theo bóng lưng Nobuyo.

Trước cánh cửa, Nobuyo đứng lại và quay về nhìn thêm một lần nữa.

Mặc dù không nghe thấy cô nói gì, nhưng từ khẩu hình miệng, có thể đoán được là “Vây chào nhé”.

Osamu cũng không đáp lại Nobuyo. Shouta không thấy rõ vẻ mặt của Osamu bên cạnh mình.

Hai người rời khỏi phòng thăm, leo lên tàu điện. Không ai nói với ai câu nào.

Shouta đang nghĩ, “Vây chào nhé” khác “Hẹn gặp lại”. Có lẽ ý nghĩa của từ đó giống như “Vĩnh biệt”.

Trên bầu trời Tokyo đang vùn vụt lướt qua ngoài cửa sổ, tuyết đã bắt đầu rơi.

Shouta băn khoăn về việc chia tay ở ga nên quyết định đến căn hộ Osamu đang sống.

Bởi cậu khá lo lắng nếu để Osamu, người vẫn im lặng suốt từ nãy tới giờ, trở về một mình. Hai người đi bộ cùng nhau trong màn tuyết trắng.

“Tuyết rơi rồi”.

Shouta ngẩng đầu nhìn trời.

“Đúng như cô ấy nói...”.

Osamu bày ra điệu bộ như đang bận tâm tới cái chân phải từng bị thương.

Chiếc cần câu đang cầm trong tay đã lạnh như băng. Trên đường về, Shouta đã phải đổi qua đổi lại giữa hai tay đến mấy lần.

Hai người ghé vào cửa hàng tiện lợi mua mì ly và bánh korokke.

Khu nhà này có hai tầng với tổng cộng tám căn, ba trong số tám căn đó đang còn trống. Cầu thang phía ngoài đã gỉ sét, tay vịn thì nghiêng ngả.

“Chạm vào nguy hiểm lắm đấy. Tại nó đã hỏng rồi”.

Vừa leo lên cầu thang, Osamu vừa quay lại nhắc nhở Shouta.

Phòng bếp sàn gỗ có lắp bếp ga cùng một bồn rửa nhỏ và một căn phòng sáu chiều trông thật trống trải khi không có bàn cũng chẳng có gì cả.

Hai người đun nước sôi đổ vào mì ramen, để bánh korokke lên trên cái nắp rồi đợi ba phút.

Cả hai cùng nói “Xong!”, bắt đầu ăn mì.

“... Ngon thật đấy, khi ăn theo cách này”.

“Đúng đấy”.

“Ai đã dạy con cách này thế?”.

“...”.

“O’kìa? Có phải bố không nhỉ”.

“Vâng...”.

Osamu cười lớn.

“Chú sống một mình ở đây à?”.

Shouta vừa liếc nhìn xung quanh căn phòng vừa hỏi.

Chỗ này hoàn toàn trái ngược với ngôi nhà đó.

“Ừ. Dù hơi nhỏ nhưng b ền tắm lại rất mới đấy”. Osamu khoe.

“Ồ”.

“Lát nữa vào nhé?”

“Nên không nhỉ?”.

“Gì chứ! Không phải ngại đâu”.

Osamu như đang ráng làm bộ vui vẻ.

Câu nói “VẬY chào nhé” của Nobuyo lúc này mãi vẫn chưa tan biến trong lòng Shouta.

Cậu nghĩ Osamu có lẽ cũng thế.

“Cháu sẽ qua đêm ở đây”.

“... Bọn họ sẽ không tức giận chứ?”.

Osamu kiềm chế niềm vui sướng, nói.

“Giờ có trở về thì cũng thế thôi”.

“Cũng phải”.

Hai người xì xụp ăn mì, cố ý phát ra những âm thanh thật lớn.

Tuyết vẫn tiếp tục rơi cho tới tận đêm khuya.

Khi Osamu ra ngoài hành lang để hút thuốc, tuyết đã phủ một màu trắng xóa, đến mức chẳng thể tin rằng đây là Tokyo.

“Shouta, ra đây đi”.

Vừa nhả khói thuốc lên không trung, Osamu vừa nói.

Shouta vốn đang chuẩn bị trải chăn đệm, bèn ra ngoài ngưỡng cửa, khoảnh khắc mở cửa ra, cậu liền thốt lên một tiếng “Ồi”.

“Tuyệt quá”.

Shouta lẩm bẩm trong miệng.

“Ừ”.

Osamu cũng hưởng ứng.

Shouta lập tức bước xuống cầu thang, đi ngang qua chỗ để xe tới khoảng sân trong của khu nhà rồi quay lại nhìn Osamu.

“Mình cùng làm người tuyết đi”.

Chưa kịp nói xong, Shouta đã ngã xồm xuống giữa trời tuyết, bắt đầu nặn một khối tuyết tròn nhỏ. Osamu dập tắt điều thuốc vào cái gạt tàn làm bằng lon rượu, vẫn đi đôi xăng đan bước xuống cầu thang.

Không gian thật yên tĩnh. Từ phía xa, có tiếng xe cứu thương vọng tới.

Tuyết rơi xuống từ cành cây của ngôi nhà bên kia đường, gây ra tiếng “bộp” lớn. Trên đường lúc này chẳng còn một ai.

Shouta chỉ nghe thấy tiếng lạo xạo khi họ giẫm lên tuyết và tiếng lăn người tuyết đang mỗi lúc một to hơn.

Thế giới dường như chỉ còn có hai người. Shouta đã nghĩ, giá chỉ có hai người mãi thế này thì thật tốt.

Shouta nằm cùng Osamu trên một chiếc đệm, cả hai quay lưng về phía nhau mà ngủ.

Quần áo bị tuyết làm ướt đã được treo trên dây phơi trước bồn rửa, một chiếc lò sưởi điện được đặt bên dưới.

Trong căn phòng tối om, chỉ có ánh lửa của chiếc lò sưởi đỏ đang tỏa ra sắc cam lấp lánh.

Sau khi nằm trong đệm ba mươi phút, cuối cùng những đầu ngón chân cũng ấm dần lên. Shouta cảm giác được Osamu ở sau lưng.

Đúng lúc Shouta đang định lên tiếng “Chú ngủ rồi à?” thì Osamu đã hỏi “Ngủ rồi à?”.

“Cháu chưa...”.

Shouta trả lời.

“Ngày mai con về rồi nhỉ”.

Osamu xác nhận.

“Vâng...”.

Nếu cậu còn không trở về cơ sở ấy, chắc chắn sẽ gặp phải chuyện lớn. Shouta lo như vậy sẽ gây phiền cho Osamu hơn cả cho mình.

“Mà...”

Shouta chợt nhớ ra một chuyện mà bản thân vẫn bận tâm suốt.

“Ừ?”.

“Có phải mọi người... định bỏ lại mình cháu... để chạy trốn không?”.

Cậu biết, lưng của Osamu đã đông cứng lại.

“Ừ... Nhưng chưa kịp trốn thì đã bị bắt rồi”.

“VẬY Ờ...”.

Nếu là Osamu của mọi khi, có lẽ gã sẽ nói dối “Không phải đâu. Chúng ta đang đi đón con mà”.

Nhưng cũng giống Shouta, khuôn mặt tươi cười lúc cuối của Nobuyo nhìn qua tấm kính vào ban sáng mãi vẫn không rời khỏi tâm trí gã.

“Xin lỗi nhé...”

“Vâng”.

“Xin lỗi”.

Osamu xin lỗi thêm lần nữa. Shouta không trả lời thêm.

“Bố... sẽ quay trở về là chú thôi...”.

Osamu ráng sức để nói ra. Đó không phải những lời gã đã dự định từ trước, mà là suy nghĩ lần đầu tiên nảy ra trong lúc cùng làm người tuyết với Shouta.

Chưa một lần được Shouta gọi là bố mà lúc này lại nói ra lời ấy, có lẽ Shouta sẽ cảm thấy gã thật kỳ quặc, nghĩ vậy nhưng Osamu vẫn chờ đợi câu trả lời của Shouta.

“Vâng. Được rồi”.

Shouta vẫn quay lưng về phía Osamu mà đáp. Hai người không nói gì với nhau nữa.

Chẳng mấy chốc, Shouta đã phát ra tiếng thở nhè nhẹ. Osamu vừa nghe âm thanh đó, vừa thức tới tận khi trời sáng.

Gã không muốn lãng phí khoảng thời gian này vào giấc ngủ.

Quần áo đem phơi của Shouta lúc này đã khô. Gã lấy xuống khỏi dây phơi, gấp lại đặt bên cạnh gối.

Shouta ngủ rất say. Osamu lần nữa chui vào trong chăn, nằm xuống.

Họ đã cùng nhau đi biển, cùng nhau ngắm pháo hoa. À không, là nghe tiếng pháo hoa mới phải. Họ còn cùng làm người tuyết. Vậy là đủ rồi. Nếu còn đòi hỏi hơn thế nữa, chắc gã sẽ bị trừng phạt mất. Osamu tự nhủ với bản thân mình.

Bình minh. Tuyết đã chuyển thành mưa.

Người tuyết chắc tan mất rồi.

Osamu cứ nghĩ về mấy chuyện ấy.

Sau khi thức dậy lúc gần trưa, hai người đi bộ tới trạm xe buýt.

Vẫn không nói với nhau lời nào, họ cùng đứng ở trạm, đợi xe tới.

Âm thanh của xích bọc lốp vang lên từ những chiếc xe đến gần rồi đi qua.

“Chú thành thật xin lỗi”.

Osamu không nhin được, nói.

“Vâng”.

Shouta đáp, vẫn nhìn thẳng về phía trước.

“Chú đã khiến cháu phải miễn cưỡng ở lại”.

“Cháu biết rồi”.

Xe buýt đã xuất hiện từ xa. Osamu muốn nói gì đó với Shouta giống như Nobuyo hôm trước. Gã buộc phải nói ra.

“Xin lỗi, chú... sẽ...”.

Lần đầu tiên thử nói ra miệng chữ “chú”, đầu Osamu đã lập tức trở nên trắng xóa, những lời tiếp theo nghẹn lại ở sâu trong cổ họng.

Chú sẽ không gặp cháu nữa.

Khi Osamu đang định nói như thế thì...

“Cháu đã cố tình để bị bắt”.

Shouta nói.

“Hả?”.

Osamu hỏi lại.

“Cháu, đã cố tình để họ bắt được...”.

Shouta nói lại lần nữa.

Osamu lập tức hiểu ra đó là lòng tốt của Shouta.

Người kết thúc không phải Osamu mà là Shouta.

“Không phải tại chú đâu”.

Cậu thiếu niên trước mắt nói.

Tiếng còi xe buýt từ xa vọng lại.

Tạm biệt.

Osamu vỗ vai Shouta.

“Thế à”.

Osamu nghĩ cậu thiếu niên bên cạnh này còn người lớn hơn cả mình.

Đó vừa là nỗi buồn, đồng thời cũng là niềm vui.

Còi xe buýt vang lên một lần nữa, xe dừng trước mặt hai người. Shouta không nói gì, cứ thế leo lên xe.

“Shouta”.

Osamu gọi nhỏ rồi vẫy tay. Shouta có vẻ không nghe thấy. Cậu đi tới ngẩng vào ghế sau cùng. Xe buýt tiếp tục lăn bánh.

“Shouta”.

Osamu gọi thêm lần nữa. Khi nhận ra, gã đã đang chạy đuổi theo xe buýt. Shouta không nhìn về phía gã.

Shouta vẫn đội mũ che kín mắt, cố gắng không ngoảnh đầu. Vì nếu cậu quay lại và vẫy tay, có lẽ Osamu sẽ vô cùng đau khổ.

Một lúc sau, khi xe đã đi qua ba cột đèn giao thông, cảm giác Osamu đang đuổi theo mới hoàn toàn không còn nữa. Đợi tới lúc ấy, Shouta rốt cuộc mới quay ra nhìn phía ngoài cửa sổ. Những bụi cây ven đường còn vương tuyết đang chạy lùi về phía sau.

“...Bố...”.

Lần đầu tiên Shouta thử gọi.

Đang chạy đuổi theo xe buýt, Osamu dừng lại, cố nén nước mắt rồi ngẩng mặt lên trời. Lúc này, gã mới òa khóc như một đứa trẻ. Nhận ra tầm quan trọng của thứ đã mất đi, Osamu khóc lớn, đi lang thang không biết phải về đâu. Không có ai đợi gã nữa rồi.

Juri chơi một mình ngoài hành lang của dãy nhà tập thể.

Trên mu bàn tay lại xuất hiện những vết bầm như ngày trước.

Cô bé đặt bình “báu vật” chứa rất nhiều vỏ sò bên cạnh mình rồi gom nhặt từng viên bi vương vãi dưới chân.

“Một, hai, năm hương mùa hè này...”.

Nhìn theo hướng bờ rào, trên mái nhà màu xanh của nhà máy, vẫn còn những bông tuyết từ tối qua vẫn chưa kịp tan và cả ánh mặt trời đang chiếu sáng lấp lánh.

“Con trai khỉ đột này, rau xanh, lá cây, đậu phụ thối”.

Juri có thể đếm đến mười nhờ từng được Nobuyo dạy cho.

Còn bốn viên bi đang lăn dưới sàn nhà.

Juri không biết những viên tiếp sau này phải đếm như thế nào.

“Đáng ra mình phải hỏi trước”.

Juri hối hận.

Cô bé đành phải đếm “một, hai, năm hương mùa hè này” thêm lần nữa rồi bỏ tất cả bi vào.

Đúng lúc ấy, cảm giác có ai đó đang gọi mình, Juri leo lên cái thùng đựng bia, bám vào tay vịn, nhào người ra ngoài. Cô bé ráng nhón chân để có thể nhìn xa hơn.

Mười đầu ngón tay đang bám vào tay vịn đã trở nên lạnh ngắt.

Một người tuyết nhỏ ở cạnh chỗ để rác. Cảm giác như có tiếng bước chân đang chạy của một ai đó, Juri từ tay vịn nhào mình ra.

Thứ gì đó lọt vào tầm mắt, hai tay đang nắm vào thanh vịn của Juri bỗng ra sức, cô bé hít một hơi thật mạnh.

Giọng nói không thành lời của một ai đó đang vang vọng giữa trời đông u ám.

Cô bé gọi.

Gọi ra thành tiếng.

[1] Một loại bánh của Nhật Bản làm từ khoai tây, các loại nhân và bột chiên xù.

[2] Nhà ở xã hội được xây dựng bởi Cơ quan tái thiết đô thị Nhật Bản.

[3] Nhà ở xã hội được xây dựng bởi chính quyền thủ đô Tokyo.

[4] Nhiều cửa hàng ở Nhật Bản có thẻ tích điểm khi mua đồ. Vào những ngày đặc biệt, số điểm được tích có thể gấp lên hai hoặc ba lần.

[5] Thịt bò nướng.

[6] Gỏi cá.

[7] Một vị anh hùng trong truyện tranh Nhật Bản, thường âm thầm tặng cho các trại trẻ mồ côi tất cả các giải thưởng mình giành được từ các trận đấu, sau này trở thành tên một phong trào từ thiện tại Nhật Bản.

[8] Một loại đồ uống có ga của Nhật Bản.

[9] Một loại thực phẩm chay làm từ đạm lúa mì.

[10] Bình giữ nhiệt.

[11] Mì xào Nhật Bản.

[12] Một món ăn trắng miệng phổ biến ở Nhật Bản, gồm có thạch, các loại đậu, trái cây, kem và siro.

[13] "Gunshikin", chỉ số tiền mua bi hoặc xu để chơi pachinko.

[14] Một món ăn đơn giản của Nhật Bản gồm cơm trắng chan nước trà xanh.

[15] Một tập tục ở Nhật Bản mà trong đám tang, người ta sẽ cho người chết uống nước để họ được ngậm những giọt nước cuối cùng trong đời, theo đó mong cho người chết có thể hồi sinh.

[16] Nghĩa là “hoa”.

[17] 鈴: cái chuông, âm Hán Nhật đọc là “rin”.

[18] 凜: âm Hán Nhật cũng đọc là “rin”, có bộ hai chấm thủy, thực chất là bộ băng (冫), còn Nobuyo viết thành bộ ba chấm thủy (氵).

[19] Bài hát để dạy trẻ số đếm ở Nhật Bản. Mỗi từ chứa phần đầu âm với các số đếm theo thứ tự. Ví dụ “summer” (mùa hè) ứng với “san” (số 3), “shiitake” (nấm hương) ứng với “shi” (số 4), “gorilla” (khỉ đột) ứng với “go” (số 5) v.v.

[20] Tên một thành phố, cũng là tên một thương hiệu làm đồ gốm sứ lâu đời và nổi tiếng của Đức.

[21] Một loại bánh kem làm từ hạt dẻ xay nhuyễn, phủ kem, trông giống một ngọn núi phủ tuyết.

[22] Một kiểu bắn pháo hoa, nhiều quả pháo được bắn liên tục trong thời gian ngắn để chúng kết hợp với nhau, hay được sử dụng trong các lễ hội vì sự lộng lẫy và nổi bật của nó.

[\[23\]](#) Cùng được đọc là “Shouta”, nhưng “Thắng Thái” là tên thật theo chữ Hán của Osamu, còn “Trường Thái” là tên chữ Hán của Shouta.

Mục lục

Tác phẩm

Chương 1: Bánh korokke

Chương 2: Mì căn[9]

Chương 3: Đờbơ

Chương 4: Áo thuật

Chương 5: Viên bi

Chương 6: Người tuyết